

Giới thiệu Đại Thần, Em Muốn Sinh khỉ Con Cho Anh

Đọc truyện Đại Thần, Em Muốn Sinh 'khỉ Con' Cho Anh của tác giả Hàn Mạch Mạch đưa bạn đọc đến với tác phẩm ngôn tình sắc, các cô ấy đều nói em là người không có kiên nhẫn. Nhưng có hai việc em vẫn luôn kiên trì cho tới tận bây giờ, một là béo, còn một điều nữa, đó là em thích anh.

—— Đường Viên

Khi Đường Viên dùng nick đi càn quét Weibo của nam thần cùng mấy cô gái với nội dung ‘Đại thần, em muốn sinh ‘khỉ con’ cho anh’, cô chưa từng nghĩ đến, có một ngày cô thực sẽ sinh khỉ con, à không, đứa con cho anh.

Khi đại thần Dung Giản nhận nội dung kịch bản dạn tợn dị thể mới, anh phát hiện ra tên của nam chính trong truyện tiểu thuyết giống như của mình...

Được ăn cả, ngã về không: Sinh.//Thịt viên chua ngọt: Đại thần, em muốn sinh ‘khỉ con’ cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khỉ Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Học Thần

Chín rưỡi tối, Đường Viên chạy xong mười vòng trên đường băng quanh sân thể dục, cô đi từ từ sang bên cạnh đường băng, cúi người, hai tay vịn đầu gối, thở dốc.

Buổi tối mùa hè, không khí ngọt ngào mà khô nóng, sau khi vận động mạnh, cả người cô ra đầy mồ hôi. Gió mát thổi qua người, Đường Viên cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái, cô nghỉ ngơi một chút rồi lại bắt đầu đưa tay làm động tác kéo duỗi. Buổi tối cô không ăn cơm còn đến chạy bộ nữa, cảm giác tự ngược mình quá, cô thề, tuyệt đối sẽ không có lần sau.

Lúc này sân thể dục có rất nhiều người, xa xa còn có một đám nam sinh đang chạy trên sân bóng rổ, mồ hôi như mưa, quả bóng rổ đập mạnh trên đất, nghe tràn ngập sức sống. Xa xa, Đường Viên đứng nhìn một nam sinh dáng người cao lớn, đưa lưng về phía cô, người đó cao hơn rất nhiều so với nam sinh bên cạnh, anh đứng ở đó, cho dù chỉ là một bóng lưng cũng có cảm giác như hạc lạc giữa bầy gà.

Đường Viên nhớ rõ, năm lớp mười, Dung Giản chính là người có vóc dáng cao nhất trong trường trung học thuộc đại học Tây, khi đó kiểm tra sức khỏe, anh đã cao 1m86.

Không biết có phải là Dung Giản hay không, cô đang nghĩ ngợi thì chợt nghe thấy một tiếng: “Học thần, đỡ lấy!”

Học thần?

Đường Viên sửng sốt một chút, quả bóng rổ bay thẳng về phía cô.

Đường Viên vô thức lệch đầu qua một bên, quả bóng gần như bay sát qua mặt cô, cô còn nghe được cả tiếng gió vù vù. Sau khi tránh được quả bóng, Đường Viên xoay người lại, chạy vài bước nhặt quả bóng trên đất lên, một nam sinh chạy tới vừa cô, vừa chạy vừa chấp tay trước ngực, ngoài miệng nói: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.”

Nghe tiếng, có vẻ là người vừa mới gọi cái người cao cao kia là ‘học thần’. ‘Không sao cả.’ Đường Viên khoát tay, hai tay ôm quả bóng giơ lên cao quá đầu, nhảy lên dùng sức ném mạnh quả bóng, quả bóng rổ bay một vòng cung trong trời đêm, rơi chính xác xuống trước mặt nam sinh đó, được anh ta thoải mái vươn tay đỡ lấy. Vài nam sinh ồn ào huýt sáo, còn hô lên: “Bóng tốt!”

Nam sinh đó bỏ quả bóng xuống, cầm một bình nước chạy tới chỗ Đường Viên, có chút xấu hổ gãi đầu: “Này.” Anh ta nói xong nhét chai nước khoáng vào trong tay cô, rồi chạy về.

Đường Viên làm xong bộ động tác kéo duỗi thì lại quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy được nửa khuôn mặt của nam sinh cao cao kia, tay phải anh cầm bình nước khoáng, ngón tay mở nắp bình nước, lúc ngửa cổ lên uống, yết hầu khiêu gọi hơi nhúc nhích.

Thói quen một tay vặn nắp bình này...

“Bộp”. Tiếng bình nước khoáng rơi vào trong thùng rác lõi suy nghĩ của Đường Viên về, cô lấy lại tin thần, chạy đi thật nhanh.

Sân bóng rổ sau lưng cô vẫn náo nhiệt như trước.

Đường Viên vừa đi, các nam sinh bắt đầu ồn ào: “Ê con, nhất định vừa rồi cậu có ý ném bóng về phía cô em kia!”

“Đi chết đi!” Cao Dương không yên lòng đập bóng, than với Dung Giản ở bên cạnh: “Học thần, cô em kia xinh cực, vừa rồi tôi đưa nước cho cô ấy, lúc cô ấy cười rộ lên thì rất ngọt, còn có lúm đồng tiền nhỏ nhỏ.” Anh ta vừa nói thì những nam sinh khác ồ ào ngay: “Tối om thế này mà cậu còn thấy mặt người ta sao? Dê con, cậu đói khát thế à?”

“Tối om thì sao hả, tôi đâu có mù!” Khuôn mặt tròn nhỏ nhắn, đôi mắt thì to tròn, rất đẹp, rất có sức sống. Anh nhảy lên ném cầu về phía sau, còn lộ ra một chút xù eo dưới áo T-shirt, dưới ánh đèn mờ mờ, có chút chói mắt. Cao Dương nói rồi dùng khuỷu tay huých vào cánh tay Dung Giản, tiếc nuối thở dài: “Nhưng mà vừa rồi, cô bé ấy chỉ nhìn cậu.”

“Ừ.”

####

Trái tim đập rất nhanh, lúc Đường Viên đi lên cầu thang thì vẫn rất vui vẻ, cô gần như có thể xác định, nam sinh cao lớn đó chính là Dung Giản.

Lần đầu tiên cô thấy Dung Giản, là lễ khai giảng của trường trung học thuộc đại học Tây, Dung Giản là học sinh lên bục phát biểu.

Giọng nói trong suốt của anh qua micro vang sập sần trường, không giống như các nam sinh trong thời kỳ đổi giọng, giọng của anh là giọng thiếu niên mát rượi, không có vẻ khàn khàn và thô thô, ngược lại còn mang theo chút từ tính, rất dễ nghe, thoáng chút đã lọt trọn vào trong tai cô. Đường Viên vốn đang buồn ngủ nhìn bốn phía xung quanh một chút, ngẩng đầu nhìn lên sân khấu. Cách rất nhiều học sinh, ánh mắt cô nhìn lên người anh. Anh đứng trên bục danh dự, mặc đồng phục hai màu trắng xanh của người trung học thuộc đại học Tây, bộ đồng phục rộng thùng thình mà người khác mặc, lại vô cùng đẹp mắt khi anh mặc trên người, làm nổi bật thân hình cao lớn của anh.

Đường Viên ngồi dưới ánh mặt trời, cảm thấy ánh mặt trời hôm nay quá chói mắt, cô hơi híp mắt lại.

Sau khi buổi lễ khai giảng kết thúc, cô mới biết được cô và học thần Dung Giản trong truyền thuyết được phân vào lớp chuyên, khác nhau là, anh là người đứng đầu, còn cô là top dưới của lớp chuyên. Lần đầu tiên sắp xếp chỗ ngồi dựa theo cao thấp, Đường Viên ngồi rất gần phía trước, Dung Giản ngồi lại tít đằng sau. Sau đó, chỗ ngồi xếp theo lệ cũ, là dựa vào thứ hạng trong lớp, các học sinh ngồi theo đúng thứ hạng của mình. Vào lúc đó, Đường Viên học rất cố gắng, mười giờ tối học xong giờ tự học, cô còn ngồi trong phòng học thêm một lát rồi mới trở lại ký túc xá.

Chỉ tiếc, nửa học kỳ sau của lớp mười, khi cô có thể đạt được vị trí số hai để ngồi cùng Dung Giản, thì Dung Giản lại đi mất.

Về sau, Đường Viên cố gắng thi đỗ đại học Tây, mà Dung Giản lại tới nước Anh trao đổi một năm.

Không sao cả, Đường Viên nghĩ, rốt cuộc thì bây giờ anh cũng đã trở lại!

Vào lúc mà cô béo nhất.

(1) Học thần: Chỉ những người học rất giỏi, thông minh, nhanh nhẹn trong học tập

(2) Dê con: Tên thật là Cao Dương, đổi lại là Dương Cao, Dương Cao có nghĩa là Dê con.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Lên Xe

Sau 12 giờ, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ thư viện, chiếu vào gần cửa sổ, Đường Viên ngồi trên đó chăm chú mở laptop ra gõ chữ.

Sau khi thư viện mới của đại học Tây được xây dựng xong, người đến thư viện cũ cũng ít hơn một nửa, nhưng Đường Viên vẫn có thói quen đến thư viện cũ tự học.

Thư viện cũ rất lớn, cầu thang xoay tròn, trần nhà cao, đèn treo to làm bằng đồng cùng với những song cửa sổ bằng gỗ, khiến xung quanh tràn ngập dấu vết thăng năm, ngoài cửa sổ những cành cây lá rậm rạp, xanh um tươi tốt nhẹ lắc lư theo gió, tiếng gõ phím laptop khe khẽ, trong phòng yên tĩnh mà tuyệt đẹp.

Nhưng mà hôm nay Đường Viên không đến để làm bài tập, năm hai vừa mới khai giảng, còn chưa có bài tập gì, cô đang chuẩn bị viết kịch bản truyền thanh.

Ngày hôm qua Cố Cầu Cầu cho cô nghe kịch truyền thanh, giọng nói trầm thấp, mát lạnh, ôn nhuận, từ tình... Những giọng nam dễ nghe mà Cố Cầu Cầu tốn học bổng một năm mới mua được, Đường Viên đã bị Cố Cầu Cầu đưa vào vòng tròn trên mạng.

Đường Viên bị ủy thác trách nhiệm, dùng sức mạnh học bài lúc thi đại học, nghiêm túc đọc tiểu thuyết, còn làm cả ghi chép về quan hệ các nhân vật.

Ánh nắng ấm áp khiến người ta dễ buồn ngủ, Đường Viên viết viết một lúc đã không thể mở mắt ra được rồi.

Cô bị một tiếng gõ bàn đánh thức, cái bàn hơi rung lên, Đường Viên mở mắt ra thì cảm thấy mình bị một bóng đen trùm lên, một giọng nói mát rượi vang lên, có lẽ do không muốn quấy rầy người khác, cho nên nói rất nhỏ, nghe trầm thấp mà từ tính: “Bạn học, ở đây có ai không?”

Giọng nói này... Đôi tai Đường Viên run rẩy.

Cô không ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào ngón tay ở cách đó không xa, bàn tay vừa rời gỗ bàn, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, còn có thể nhìn thấy mạch máu trong lòng bàn tay, trên đường số mệnh còn có một nốt ruồi đỏ nho nhỏ.

Là Dung Giản.

“Không có, không có.” Đường Viên nhanh chóng đứng dậy nhặt sách vở trên bàn vào, ngồi lại vùi đầu viết ghi chép.

Dung Giản ngồi đối diện cô lấy ra một quyển sách, sau lưng anh là ánh nắng chiếu qua cửa sổ cũ, có thể hòa tan cả người.

Đường Viên liếc mắt nhìn ngón tay thon dài đang mở trang sách của anh, cô có chút không yên lòng, ánh mắt luôn nhìn Dung Giản.

Lúc anh xuất hiện bên cạnh cô, cả không khí cũng ngọt ngào hơn.

Đúng là nam thần, dù là đáng ngồi cũng không hề lười nhác, bóng lưng thẳng tắp mà cao lớn.

Từ góc của Đường Viên nhìn sang, vẻ mặt anh chăm chú, cái kính đằng sau hàng mi đậm màu hơi tuột xống, che đôi mắt màu nâu nhạt. Trước kia lúc cô ngồi cùng bàn với Dung Giản, Đường Viên cũng rất thích vụng trộm nhìn ánh mắt anh, hốc mắt Dung Giản rất sâu, màu của mắt hơi nhạt hơn một chút, vẻ mặt bình thường có loại khí chất lạnh lùng. Thình thoảng Dung Giản dừng lại chuyển bút máy giữa hai ngón tay, ghi lại gì đó trên laptop, bàn tay nắm bút máy màu xanh đậm nhìn rắn rỏi, ngón tay trắng nõn hơi cong lên.

Dường như Dung Giản cảm nhận được ánh mắt nữ sinh đối diện, bút máy hơi dừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt vừa to vừa tròn.

Đường Viên nhanh chóng cúi đầu xuống, như một học sinh tiểu học bị thầy giáo bắt gặp đang không tập trung, lưng thẳng tắp, ngồi nghiêm chỉnh lấy một quyển sách kế toán chuẩn bị học bài. Ánh mắt Dung Giản vừa nhìn cô, vô cùng bình tĩnh. Đường Viên biết rõ, đối với cô là xa cách lâu gặp lại, nhưng với anh thì có lẽ là lần đầu gặp mặt.

Đến khi Đường Viên đọc hết nửa quyển sách, ngoài trời đã tối rồi. Cô nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rồi, Dung Giản vẫn ngồi chưa đi, anh hơi cau mày, ngón tay đánh nhanh trên bàn phím. Đường Viên có chút lưu luyến, không muốn đứng lên dọn dẹp sách vở, nhưng còn nửa tiếng nữa ký túc xá sẽ đóng cửa, cho dù không nở rời xa nam thần thì cô cũng phải mau chóng đi.

Lúc xuống lầu, trong lòng Đường Viên vui vẻ, bước chân nhẹ nhàng, cơ thể hơn 65kg mà cảm giác như chỉ có 45kg, vừa nghĩ tới hôm nay ngồi học cùng Dung Gian cô đã thấy vui rồi. Đáng tiếc cô chỉ vui được ba giây, vừa đẩy xe đạp ra cô phát hiện xe đạp bị hỏng, Đường Viên khom người, dựa vào ánh đèn mờ mờ bên hồ Mã Đề, cô nhìn thấy mấy miếng thủy tinh lấp lánh. Cô nhéo nhéo lớp, quả nhiên, lớp xe mới bom căng mấy hôm trước đã xẹp lép rồi.

Đường Viên xoa xoa khuôn mặt, chỉ có thể chạy về.

Vừa khai giảng, lại là hơn nửa đêm, trên đường đã không có người nào, đèn đường của trường đại học Tây cũng mờ mờ, trước kia có Cô Cầu Cầu đi chung, hôm nay Cô Cầu Cầu ra ngoài vui chơi, một mình cô nửa đêm chạy trên ‘Bảo nghiên lộ’, đúng là cảm giác con đường này vừa u ám vừa đáng sợ.

‘Quý lâu’ đang được sửa sang của đại học Tây không an toàn cho lắm, mấy hôm trước còn có nữ sinh xảy ra chuyện tại bảo nghiên lộ. Đường Viên càng nghĩ càng sợ hãi, cô chạy càng lúc càng nhanh, chạy như là chạy trốn, tiếng túi sách đập vào mông, cùng tiếng thở gấp của cô, nặng nề mà quý dị trong màn đêm yên tĩnh.

Đường Viên đứng tại chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, cô nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên mặt đất.

Tiếng xe đạp càng lúc càng lớn, cô nghiêng đầu vừa vặn nhìn thấy một chiếc xe đạp địa hình chạy nhanh qua người cô, vù một tiếng.

Bóng lưng kia là Dung Giản!

Đường Viên hăng hái lên, đeo túi sách chạy theo sau xe anh, cố gắng giữ một đoạn khoảng cách không xa với anh, xa hơn thì cô sẽ sợ, tới gần cô... càng sợ hơn.

Dung Giản đạp rất nhanh, cô chạy rất nhanh, thở hồng hộc.

Rất nhanh, khoảng cách giữa xe và người đã bị kéo ra, bước chân Đường Viên càng lúc càng nặng nề, phù, Đường Viên dừng lại, hai tay vịn đầu gối thở dốc, cô đưa tay lau khuôn mặt đầy mồ hôi, ngay cả trên lông mi cũng là mồ hôi, cô xoa xoa con mắt bị mồ hôi chảy vào, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy đôi chân dài trên mặt đất.

“Làm sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói mát lạnh đó, Đường Viên khần trương đứng thẳng người, nói lắp ba lắp bắp: “Xe đạp mình bị hỏng, mình đang trở lại ký túc xá, trên đường không có người cho nên hơi sợ, vậy mới chạy sau lưng cậu.”

Xe Dung Giản dừng trước mặt Đường Viên, lúc trước ở thư viện còn không phát hiện, bây giờ ở gần thế này, Đường Viên mới phát hiện anh đã cao hơn. Dung Giản dựa vào ưu thế cao lớn, đứng nhìn cô từ trên cao, cảm giác rất áp lực, trên người anh hơi thở sạch sẽ mà nhẹ nhàng, không có mùi mồ hôi của nam sinh, cũng không có mùi thuốc lá.

“Cậu ở đâu?” Dưới ánh đèn mờ mờ, mặt Dung Giản bị ánh nét mờ của lông mi, nhạt đến mức nhìn càng thâm thúy, con mắt lại sáng ngời.

“Ký túc hai mươi.” Đường Viên bị anh nhìn, trái tim đập rất nhanh, hô hấp cũng càng dồn dập.

Ký túc hai mươi ở phía tây của đại học Tây, cách nơi này rất xa.

Đường Viên nhìn Dung Giản, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, hơi cau mày. Nhìn từ góc độ đó, lông mày anh có cảm giác rất sắc bén. Đường Viên đang muốn nói không việc gì, một mình chạy cũng được, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của Dung Giản.

“Đi lên.” Dung Giản không xuống xe, chân sau giữ đất, hơi hất cằm về phía cô.

“A, được.” Đường Viên đồng ý, nhìn chiếc xe địa hình rất đẹp, nhưng lại không có chỗ ngồi phía sau..

“Cậu ngồi phía trước.” Giống như cảm giác được nghỉ ngơi của cô, Dung Giản thân nhiên nói.

“Mình hơi béo.” Đường Viên bất an nhỏ giọng nói.

“Đi lên.” Dung Giản không để ý, nói lại một lần, gõ gõ vào tay lái.

“Cảm ơn.” Đường Viên sợ anh không kiên nhẫn, hóp bụng lại, đi qua. Dung Giản thả tay lái bên trái, lấy túi sách của cô đặt lên vai.

Tìm Đường Viên như nổi trống, cô cẩn thận vịn tay lái, gờ chân ngồi lên. Lúc tay phải vịn tay lái không cẩn thận chạm vào mu bàn tay Dung Giản, tay anh lạnh lạnh, trên mặt Đường Viên lại nóng lên, cô hơi dịch tay, chăm chú cầm vào thành kim loại bên cạnh tay lái, trong lòng bàn tay cũng đổ một lớp mồ hôi mỏng, tay vừa trượt lại chạm vào tay cái của Dung Giản.

Cũng may Dung Giản không có phản ứng gì, Đường Viên giấu điếm phần si mê của mình, vịn chặt lấy thanh kim loại.

Rốt cuộc ngồi nghiêng một bên, Đường Viên vẫn hơi căng thẳng, không dám thả lỏng chút nào.

Nhìn cô ngồi vững vàng, Dung Giản cũng cầm tay lái, chiếc xe nhanh chóng khởi hành.

Hai tay Dung Giản nắm tay lái bên người cô, cả người Đường Viên cũng ngồi trong ngực Dung Giản.

Trái tim cô đập thình thịch, không tự chủ được hô hấp của mình, chăm chú nhìn thanh kim loại.

Đường Viên được hơi thở khoan khoái sạch sẽ của anh bao quanh, bị gió lạnh lạnh khê thổi, cô có cảm giác không chân thực. Vào giờ này, trên đường gần như không có ai, cô yên tĩnh ngồi trên xe Dung Giản, được anh chở ngang qua cả sân trường.

Bọn họ không nói gì cả

Dung Giản đạp rất nhanh, đường Viên cho rằng anh phát hiện ra cô rất nặng. Cô cẩn thận ngồi trên thanh sắt, chân không biết đặt ở đâu chỉ có thể rụt lại, cô không dám lộn xộn, cả người cũng cứng ngắc.

Cô cúi đầu nhìn Dung Giản nắm tay lái, tay của anh rất đẹp, trắng nõn thon dài, khi nắm tay lái, khớp xương hơi nhô lên, mu bàn tay còn có vết lõm nhỏ, thoát nhìn khớp xương rõ ràng.

Đường Viên cảm thấy, hôm nay rất là vui vẻ.

Gần đến ký túc hai mươi thì tốc độ xe hơi chậm lại, Đường Viên nhìn chuẩn cơ hội để đặt chân xuống đất, muốn nhảy xuống khỏi xe trước, không ngờ khi cô đặt được mũi chân lên đất thì cả người lại bị cánh tay Dung Giản vây lấy, hơn nữa Dung Giản không đổ xe mà rẽ ngang sang đường nhỏ chỗ bồn hoa, có lẽ định thả cô ở cửa ký túc xá. Đường Viên có chút lúng rụt rụt chân về, bị kịch xảy ra trong nháy mắt đó ——

Bánh xe từ từ chuyển động, quần lấy đầu ngón chân đang vênh lên của Đường Viên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chênh Lệch

Edit: Ciao

“Á —— Au ——” Con đau nát cả lòng truyền tới từ ngón chân, Đường Viên đau tới mức hít sâu một hơi, kêu thảm thiết.

Thật sự là rất rất rất rất đau, lúc đó cô đi dép xăng đan, đầu ngón chân lòi ra ngoài một chút, một chút đó bị cuốn vào bánh xe.

“Két——” Nghe thấy tiếng Đường Viên kêu thảm thiết, Dung Giản phản ứng cực nhanh, bóp phanh, đồng thời một chân bắm lấy đường để tránh bánh xe tiếp tục lăn.

Anh nhấc chân lên nhảy xuống xe, xoay người giữ lấy bánh trước, một tay nắm lấy mắt cá chân Đường Viên, lấy ngón chân cô ra khỏi bánh xe.

“Xin lỗi.” Dung Giản trầm giọng xin lỗi, ngón chân tròn vo của cô bị bánh trước kẹp sưng tấy, móng chân còn thấy lòi cả thịt, nhìn thấy mà đau lòng. Ngón đèn quá mờ, Dung Giản không nhìn rõ, không biết móng chân Đường Viên có phải bị lật rồi không, cũng không biết có bị gãy xương không.

“Không sao, á ——” Là do cô tự nhấc chân lên nên mới bị cuốn vào. Đường Viên đau rứt chân lại, ôm chân suýt xoa.

“Tôi...” Đường Viên cảm thấy cô chỉ cần lên phòng y tế của trường băng bó là được, cô nói rồi chân sau nhảy lên trước, nhảy xa quá không giữ được thăng bằng, Đường Viên không tự giác mà đặt chân phải xuống để chống thân mình, chân vừa đặt xuống cả người đau vô cùng.

Dung Giản đưa lưng về phía cô gọi điện thoại, Đường Viên cẩn thận nhảy tới dưới tàng cây, ôm lấy chân.

Ký túc cách cửa tây không xa, một lúc sau đã có một chiếc xe taxi chạy vào, Đường Viên bị Dung Giản nhét vào trong xe, đưa đến bệnh viện gần nhất trường đại học.

Đến bệnh viện Dung Giản đưa cô đi chụp X-Quang trước tiên, may mà ngón chân không bị gãy.

Người xếp hàng khám ngoại khoa hơi nhiều, Dung Giản ngồi cùng Đường Viên đợi y tá gọi, Đường Viên ngồi trên ghế dài, cảm đặt lên gấu gối nhìn chân mình, nhìn qua trông rất tội nghiệp. Trước khi chụp X-Quang thì bác sĩ đã giúp cô tẩy trùng và sơ cứu qua miệng vết thương, ngón chân lớn của cô bị chèn sưng đỏ chảy máu, móng chân bị tước mất một nửa, gốc móng thì tụ nhiều máu nên đã chuyển sang màu đen, khác biệt hẳn so với những ngón chân trắng nõn mượt mà bên cạnh.

Đến lượt cô, đầu tiên bác sĩ bôi thuốc băng lại, rồi nói một chút những thứ cần kiêng và những việc cần chú ý, Dung Giản đứng ở bên nghe rất chăm chú.

Lúc lọc máu tụ, Dung Giản đi trước xếp hàng nhận thuốc.

Bác sĩ trẻ tuổi nhìn bóng lưng của Dung Giản còn đùa Đường Viên: “Bạn trai của em đẹp trai thế.”

“Không, anh ấy không phải...” Đường Viên đỏ mặt khoát tay.

Dung Giản đi lấy thuốc, lúc tìm Đường Viên thì anh nhìn đồng hồ, đã sắp hai giờ sáng rồi.

Bệnh viện còn phòng bệnh trống, anh giúp Đường Viên làm thủ tục nằm viện, đưa cô trở lại phòng rồi đi ra ngoài như muốn hút thở không khí trong lành. Chưa từng có nơi nào khiến anh cảm thấy bị đè nén không thở nổi như bệnh viện, Dung Giản đi tới cửa hàng tạp hóa đối diện mua một hộp thuốc, đứng ở đó hút một điếu thuốc.

Anh cũng không có thói quen hút thuốc.

Sau khi hút hết, anh ném vào thùng rác cách đó không xa.

Trong phòng bệnh.

Đường Viên vĩnh chân phải được bó cẩn thận ngồi trên giường bệnh xem điện thoại, trong danh sách cuộc gọi thì có mấy cuộc của Nam An An, cô gọi lại báo mình không bị rơi rớt ở đâu. Sau khi cúp điện thoại, Đường Viên nhìn mặt của mình trên màn hình di động, ghê quá đi mất, tròn quá đi mất, sau này cũng không thể ngẩng mặt với Dung Giã rồi, không được, so về chiều cao của cô với Dung Giản thì không ngẩng mặt lên... cô cũng chỉ có thể trốn mắt nhìn Dung Giản.

Nhắm mắt làm ngo, Đường Viên vút di động qua một bên, cúi đầu nhìn đầu ngón chân đáng thương của mình, có thể là do đầu ngón chân bị sưng nên cô cảm thấy lớp gạc cuốn rất chặt, bị ép nên chân hơi đau, hơn nữa nút thắt của gạc không đều nhau làm cho tim gan Đường Viên cảm thấy rất khó chịu.

Cô ngẩng đầu, nhìn quanh phòng bệnh một vòng, cố gắng tìm cách dời lực chú ý của mình. Cả căn phòng bệnh sạch sẽ mà rộng rãi, ánh đèn sáng mà

không chói, bên cạnh cửa vào còn có một căn phòng nhỏ, bốn phía còn có những chậu cây mà cô không biết tên, lớn hơn bồn hoa nhưng lại nhỏ hơn cây, nó xanh um tươi tốt, Đường Viên so sánh lần lượt, cây nhỏ ở bốn góc phòng đều cao tương tự nhau, nhìn rất sáng khoái... Nhưng mà nút thắt của gạc vẫn không đều nhau.

Rốt cuộc Đường Viên không chịu được nữa, cô cẩn thận mở băng gạc ra...

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, bóng dáng cao dài của Dung Giản xuất hiện tại phòng bệnh.

Ánh mắt anh nhìn vào chân cô, hơi lạnh lùng, dường như bị ánh mắt áp bách mãnh liệt, Đường Viên sợ tới mức nhanh chóng đem băng phủ lên đầu ngón chân mình, không cẩn thận đụng phải phần thịt, đau tới mức phải hít hà.

“Buông tay ra.” Dung Giản đi tới, cúi người đặt một tay lên giường bệnh, một tay cầm nắm cá chân của cô.

Có lẽ là anh vừa rửa tay, bàn tay lạnh lại, còn cả chút hơi nước. Đường Viên hơi rụt chân lại, nghĩ thầm, vừa rồi Dung Giản đã rửa sạch tay rồi.

Dung Giản giúp cô thay băng một lần nữa, lúc băng còn thắt một cái nơ con bướm rất đẹp, hai cánh dài ngắn giống như, Đường Viên nhìn thấy cũng vui vẻ, thoải mái hơn.

Quả nhiên, băng bó vết thương xong, Dung Giản lại sang phòng bên cạnh rửa tay, phòng đó cách âm không tốt, cô còn có thể nghe rõ được tiếng nước chảy.

Tiếng nước chảy ngừng lại, Đường Viên khẩn trương hơn, niềm vui ban đầu khi nhìn thấy Dung Giản đã bị chuyện ‘cuốn chân’ hoàn tan bót, phần còn lại đã gần như là cảm giác e sợ.

Đêm khuya, phòng bệnh rất yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng bị phòng lớn, nghe được rõ ràng.

‘Két’ một tiếng, cửa phòng rửa tay mở, Dung Giản bước ra, có lẽ là ánh mắt của cô quá rõ ràng, Dung Giản đi tới ghế sofa, cúi đầu nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Còn đau không?”

“Một chút.” Đường Viên thành thực gật đầu.

Cốc cốc.

Nghe tiếng gõ cửa, Đường Viên thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn qua, thấy là đồng bọn Nam An An thì mắt cô sáng lên.

Nam An An gọi ‘Đàn anh’ một tiếng rồi chạy tới ôm lấy mặt Đường Viên, cúi đầu nói: “Mập!”

Đường Viên: “...”

“Mập bị thương ở đâu, lại đây thổi thổi cho nào.”

Đường Viên yên lặng nhấc ngón chân được đeo nơ bướm.

Nam An An yên lặng thả mặt và tay cô ra.

Đường Viên nhìn khắp người, ghé sát vào người Nam An An, nói nhỏ: “An An, bà nhìn coi, tóc tôi có rối tung lên không?”

Đường Viên không có tóc mái, nhưng trán lại có những sợi tóc mới, đuôi ngựa hơi xòe ra, tóc rơi ra cũng nhiều. Nam An An gật đầu, lấy trong túi một cái kẹp tóc, định giúp cô kẹp những sợi tóc rơi ra, chợt nghe Đường Viên nói nhỏ: “Giúp tôi vén gọn nó lại với.”

Nam An An: “...”

Nam An An nghiêm túc giúp cô vén tóc, rồi thần bí nháy mắt với cô, chạy đi mất.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại cô và Dung Giản, và nó lại chìm vào trong sự yên lặng.

Đường Viên nhìn bốn cây nhỏ xung quanh phòng một lát rồi nhắm mắt lại. Một lát sau cô cảm giác có một cái bóng trùm lên người cô, Đường Viên lên hé mắt ra, nhìn thấy Dung Giản duỗi tay tắt đèn trên đầu giường cô. Dung Giản ngồi ghế bên cạnh giường bệnh, hơi cúi đầu xem điện thoại. Gương mặt của anh đang ánh sáng điện thoại chiếu vào lại càng sắc nét, thoát nhìn vô cùng đẹp trai.

Được ở bên nhau thế này, giống như một giấc mơ vậy.

Tốt quá.

Khi tỉnh ngủ thì trời đã sáng rồi.

Dung Giản đưa cô về ký túc xá, ôm!

Vừa về đến ký túc xá, Nam An An đã tìm tới cô nói chuyện phiếm: “Mập à, sao rồi sao rồi, có vui về sáng khoái không?”

“Ừ, Vừa rồi anh ấy ôm tôi rất lâu, tôi khản trương không dám động đây gì luôn.” Đường Viên vui vẻ gật đầu.

“Bà thích anh ta, sao cấp ba không tỏ tình?” Nam An An chống cằm, vô cùng hứng thú với tình sử đơn giản của cô.

“Tôi sợ sẽ ảnh hưởng đến thành tích học tập.” Đường Viên trả lời nghiêm túc.

Nam An An tỏ vẻ không phục: “Nhưng anh ta là người học giỏi như thế, dù có hẹn hò thì cũng đâu ảnh hưởng đến thành tích học tập của anh ta, cả hai cùng học tập, có thể xin nghỉ vài môn tự học, còn lấy được học bổng Z.”

Đường Viên háng giọng: “Tôi sợ ảnh hưởng tới thành tích của tôi.”

Nam An An: “...”

“Hơn nữa tôi béo mà.” Đường Viên nói tiếp: “Dung Giản không thích người mập.”

“Mập à.” Thiên sứ nhỏ Nam An An quay sang an ủi cô: “Không sao đâu, Dung Giản không thích bà cũng đâu có sao, thầy giáo của bà, chính là thầy giáo Khánh Nguyên vừa đi du học về, tôi thấy thầy ấy cũng thích bà mà?”

Đường Viên khoát tay, đang tính nói thì đã bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt. Cô nhìn cái tên trên màn hình, nhận điện thoại, còn mở luôn loa ngoài.

Giọng của Khánh Nguyên – người thích cô trong truyền thuyết, nghe có vẻ hùng hổ: “Mập, em dám không học tiết của anh hả?”

“Anh à.” Dù là chuẩn bị kỹ càng nhưng Đường Viên vẫn bị anh ta làm cho hoảng sợ: “Mấy hôm trước chân em bị cuốn vào bánh xe...”

Người bên kia đầu dây dừng lại một chút rồi bùng nổ: “Ha ha ha ha ha ha ha... em đúng là ngốc mà... ha ha...”

Nam An An: “...”

Bị thương ở chân nên không cần đi học, Đường Viên muốn làm gì đó giết thời gian.

Lúc cô soát comment trên DELQĐ mới nhìn thấy một bạn đọc giục cô ra truyện mới. Đường Tròn còn chưa nghĩ gì đến truyện mới, cô chỉ là một tác giả nhỏ nhỏ trong trang truyện, viết ba quyển truyện cũng không có gì. Nhưng lần đầu tiên cô được giục ra truyện mới, cô cảm thấy rất vui và không muốn để bạn đọc thất vọng.

Đường Viên nghĩ một lúc, ánh mắt nhìn quyển sổ ghi đầy tên Dung Giản, đột nhiên sáng bừng lên.

Cô nghĩ, cô đã thăm mền nhiều năm như vậy, có lẽ cũng sẽ không được sự đáp lại, nhưng mà chiều nay, cô lại đột nhiên muốn cho đoạn tình cảm thăm mền này của mình một kết cục tốt đẹp.

Kích động, Đường Viên mở hồ mới ngay ——

Tên truyện —— “Nam thần, em muốn sinh ‘khi con’ cho anh”

Nhân vật —— tôi, nam thần của tôi

Từ khóa —— đơn phương, thăm mền

Sau khi mở giới thiệu, Đường Viên bắt đầu ôm laptop viết truyện ——

...

Tôi không nghĩ tới, khi đưa tôi đi, nam thần sẽ bế ngang tôi lên.

Tôi nhìn béo như vậy mà anh lại ôm nhẹ nhàng như thế, nam thần đúng là khỏe!

Lúc được ôm lên lâu, tay của tôi không biết để vào đâu, không dám ôm, đặt trước ngực như một chú cún. Tôi cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, bởi vì anh tôi đã nói, ở góc độ đó nhìn mặt tôi như cái cháo.

Hơi thở của anh phả ngay bên tai tôi, tôi cảm thấy lỗ tai tôi cũng sắp đỏ như, luôn có cảm giác như anh đang thổi hơi vào lỗ tai tôi, tôi còn nghĩ, chỉ cần tôi hơi động một chút thì gò má sẽ chạm vào đôi môi mỏng của Dung Giản.

...

Mười ngón tay như bay hơi dừng lại một chút, cô sờ sờ môi, cảm xúc mềm lại khô ráo, cô cảm thấy gò má cũng hơi nóng lên.

Viết xong chương một, Đường Viên kiểm tra lại một lần lỗi chính tả và ngữ pháp.

Cô không ghi tên mình, nhưng mỗi lần đánh tới hai chữ Dung Gian đều cảm thấy mặt đỏ tim đập, cảm giác vô cùng xấu hổ.

Cô không dám nhìn vào màn hình nữa, nhanh chóng đăng lên trang web, rồi đóng laptop lại.

Phù ——

Cô thở dài một hơi, tự an ủi mình, dù sao cô chỉ là người vô danh trong trang truyện đó, độc giả cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô có thể tin tưởng rằng câu chuyện này sẽ chỉ là tạp chí đêm khuya của cô, nam thần tuyệt đối không nhìn thấy câu chuyện này.

Tuyệt đối sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cúp Điện Thoại

Mấy ngày kế tiếp, Đường Viên cũng nằm trong kí túc xá nghỉ ngơi, chân cô bị thương thì chỉ có thể nằm ở trên giường viết kịch bản, viết văn.

Vất vả lắm cô mới quyết định chạy bộ giảm cân, thế mà bây giờ chỉ có thể nằm trên giường càng ngày càng mập, đáy lòng Đường Viên tan nát.

Đường Viên ôm điện thoại kiểm tra một chút, rồi từ trên giường bò dậy, một chân đặt giường trên, gót chân, lòng bàn chân, cái mông, bả vai, đầu áp sát vào trên tường đứng nửa giờ, mồ hôi chảy đầm đìa.

Dường như cô thấy được một tương lai tốt đẹp!

Biết được lợi ích thì Đường Viên liều mạng hơn, cô nằm ở trên giường, hai chân và eo tạo thành một góc vuông chín mươi độ áp vào tường, còn tiện tay lấy cái mặt nạ đắp lên mặt.

Lúc nghe tiếng chìa khóa tra vào cửa, Đường Viên nằm ngang trên giường, ngửa cổ ra sau, Nam An An đẩy cửa đi vào bị dọa sợ đến nỗi vút luôn điện thoại di động đang cầm trong tay.

“Mẹ nó mập à, bà hù chết người đó!” Nam An An chưa hoàn hồn, khuôn mặt trắng không còn giọt máu.

Đường Viên có chút ngượng ngùng sờ mũi một cái, nhìn Nam An An chạy tới nhặt điện thoại di động lên, hướng về phía bên kia gọi một tiếng “Sur huynh.”

Sur huynh.

Đường Viên bỏ chân xuống, không phải như cô nghĩ chứ.

“Dạ, a.” Đường Viên tốt hơn một chút rồi.” Nam An An nói xong, nhón chân lên đưa di động đến bên tai Đường Viên, dùng khẩu hình miệng nói hai chữ Dung Gian.

Đường Viên cầm điện thoại di động của Nam An An giống như cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay, cô lột sạch mặt nạ, đưa di động đến bên tai.

“A lô?” Giọng nói mát lạnh của Dung Gian từ phía bên kia ống nghe truyền đến, có một chút không thật, nhưng vẫn êm tai khiến tai Đường Viên hơi nhột.

Cô khản trương đến nỗi hơi thở cũng rối loạn, nắm thật chặt điện thoại di động, lỗ tai dán chặt vào ống nghe: “Ừm! Xin chào, mình là Đường Viên, mình đỡ hơn rồi, đã không sao, cảm Ơ.”

A? Đường Viên nói xong thì không nghe bên kia có một chút tiếng động nào. Cô nhìn điện thoại đã cúp, không biết từ lúc nào.

Đường Viên có chút mụ mị, là cô nhiều lời quá sao? Cô có chút nghi ngờ nhìn Nam An An đang đứng ở trên thang nghe lén, Nam An An nằm ở trên cầu thang, cười đến giường của cô đều run rẩy.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Mập à, bà.” Nam An An đưa tay bóp bóp khuôn mặt tròn tròn của Đường Viên: “Cậu mới cười ha ha ha ha.”

Đường Viên mờ mặt: “..... Tôi cúp máy hả?”

Nam An An đã ôm lan can cười đến mức không thể nói chuyện rồi.

Uống thuốc xong, cô cảm thấy cuộc đời này nhạt nhẽo, cô nhớ đến Dung Giản.

Đường Viên đoan trang ngồi trên giường, cầm điện thoại di động mở lịch sử cuộc gọi ra nhìn một lúc lâu, sắp xếp lại lời nói nhiều lần rồi mới quyết định, ấn xuống cái tên Dung Giản.

Lúc Đường Viên ấn điện thoại xong, cô háng giọng một cái, cô hầu như nín thở, nghe tiếng reng reng kéo dài trong điện thoại di động, mỗi lần chuông dừng lại, thì trái tim cô cũng nhảy đến cổ họng, vừa khấn trương lại vừa mong đợi.

Không ai bắt máy.

Đường Viên lại gọi một lần nữa, vẫn không có ai bắt máy.

Chẳng lẽ nam thần đang kiêu ngạo sao?

Nghe bên kia không có tiếng gì, Dung Giản vứt điện thoại di động lên bàn, tiện tay mở máy tính ra, cầm khăn lông đi về phía phòng tắm.

Cao Dương háng hái lại gần: “Cậu nói mới vừa rồi thầy giáo điểm danh Đường Viên, là Đường Viên mà chúng ta quen biết sao?”

Cậu ta liếc mắt thấy Dung Giản ném điện thoại di động trên bàn, trí tưởng tượng phát triển: “Không phải vừa rồi cậu gọi điện cho Đường Viên chứ, rốt cuộc cậu cũng nhớ đến cô gái bị cậu kẹp ngón chân rồi à?”

Dung Giản nhìn Cao Dương một cái, nói: “Cậu ta cúp máy.”

Cho đến khi Dung Giản vào phòng tắm, đóng cửa rồi vẫn còn nghe được Cao Dương đang cảm thán.: “Đường Viên cúp điện thoại của cậu? Chỉ thấy cậu cự tuyệt các em gái, bây giờ cậu lại bị con gái cúp máy trước, thật sự là rất sáng khoái ha ha ha ha.” Tiếng cười sang sảng, Dung Giản tắm xong ra ngoài, lập tức nghe được âm thanh điện thoại di động rung.

Dung Giản đi tới tiện tay mở máy vi tính ra, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, là một số lạ, một tay anh gõ bàn phím máy tính, một tay nhận điện thoại.

“A lô?”

Máy vừa thông thì người đối diện rõ ràng đang sùng sốt một chút, nhỏ giọng háng một tiếng, giọng điệu vui sướng.

“Minh là Đường Viên, xin lỗi, mới vừa rồi mình.” Bên kia dừng lại một chút, giọng càng ngày càng nhỏ: “Không có ý.”

“Hả?” Ngón tay gõ bàn phím của Dung Giản dừng lại một chút, thì nghe bên kia nói lớn tiếng.

“Tớ cười.”

Dung Giản: “Sau đó?”

“Sau đó mặt tớ đụng phải màn hình thì nó lập tức cúp!” Đường Viên nói thật nhanh, không có một chút dừng lại.

Dung Giản ho nhẹ một tiếng, hình ảnh hiện lên trong đầu anh khiến anh không nhịn được cười.

Buổi tối, Đường Viên tiếp tục ở làm ỏ trong ký túc xá, lại bị Cố Cầu Cầu đề cử một người cho kịch bản. Được ăn cả ngã về không.

Thật ra Đường Viên là một người mê giọng nói, cũng không thể thiếu phần của Cố Cầu Cầu. Cô từng gặp người mê khuôn mặt, chứ chưa từng thấy người mê giọng nói, cho tới khi cô gặp Cố Ly.

Lúc Cố Ly vừa ham mê về kịch truyền thanh, đã có biểu hiện cuồng nhiệt với ngôn tình, cũng trốn tránh *. Sau này Đường Viên mới biết, một mình nghe một CV có giọng nói tốt, nói được lời kịch truyền thanh, thì trước đó Cố Ly phải học cách không cần nhìn kịch bản, chỉ nghe âm thanh thì hoàn toàn hỗn loạn, hầu như không phân rõ công hay thụ hay diễn viên... Cho nên, đối với Cố Ly còn có bản mệnh, hơn nữa còn rất được khen, thì Đường Viên rất hoài nghi.

Cố Ly lại vô cùng vui vẻ, như vậy rất xứng với đại thần nổi tiếng trên mạng, giọng nói của anh ta đặc biệt là công, người của anh ta cũng rất cao ngạo lạnh lùng.

Trên mạng có thể có nam Cv chỉ đọc được ngôn tình, có người chỉ đọc được với *, nhưng ‘Được ăn cả ngã về không’ là một Công hoàn mỹ, anh ta không đọc *, cũng không thuộc ngôn tình, anh ta chỉ có thể là không CP!

Mấy năm gần đây mạng xã hội ngày càng nóng, cũng bắt đầu chuyển hướng tương xứng. Trên mạng có người không quên ý định ban đầu, cũng có người theo đuổi danh tiếng trục lợi, thỉnh thoảng có antifan đánh nhau, gió tanh mưa máu.

Nhưng bất luận là người hâm mộ tăng bao nhiêu, “Được ăn cả ngã về không” vẫn là một đóa hoa mọc trên đỉnh núi cao, thần bí cao lãnh, không trực tiếp, không đùa giỡn, không hát hò ca hội, cũng chưa từng có fan chính thức, lại càng không ai tìm được tin tức giả của anh ta.

Đường Viên sừng sờ một chút, Cổ Ly vỗ tay phát ra tiếng: “Kịch của chúng ta cũng theo hướng không có CP, tớ chuẩn bị tìm ‘Được ăn cả ngã về không’ đọc vai Cổ Bằng Lan.”

Cổ Bằng Lan chính là nam chính trong <>

Thật ra Đường Viên thấy ý tưởng của Cổ Ly có chút khó tin, vừa rồi cô còn follow Weibo của “Được ăn cả ngã về không”, đại thần thật sự là nổi tiếng, cho dù weibo của anh ta chỉ có vài ‘chữ’ lạnh lùng, nhưng trong đám bình luận đều ghi muốn anh làm chồng và muốn sinh con cho anh.

Hơn nữa weibo của anh ta có nhiều fan như vậy, cho dù các cô nhắn tin riêng cho anh ta thì cũng sẽ bị nhấn chìm trong đống loại tin nhắn gửi tới mất.

Đường Viên nói xong bản khoản của mình, còn tưởng rằng Cổ Ly biết khó mà lui, vậy mà Cổ Cầu Cầu vẫn cuồng như vậy: “Không sao, trước đó tớ cũng không thể trao quyền lại cho đại thần Giang Hà.”

Đúng vậy, Cổ Cầu Cầu cũng ca tụng đến mức này sao!

“Cho nên, lần này cậu nên làm! Mập à!” Cổ Ly xoay chuyển lời nói, lập tức giao trách nhiệm nặng nề cho cô.

Đường Viên: “.....”

Cổ Ly ngồi ở trên bàn của cô, cúi người nằm cảm cô, tiến tới gần cô, nhìn cô nháy mắt một cái.

Cha ruột của Cổ Ly chính là con lai giữa Trung và Đức, dung mạo của cậu ấy quả thật..... Gặp may mắn, không chỉ có dáng chuẩn con lai, hàng lông mày xinh đẹp, còn trung hòa vẻ dịu dàng của mẹ cậu ấy, môi hồng răng trắng, đôi mắt vừa tròn vừa lớn, lông mi dày còn rủ xuống, mang một vẻ dịu dàng trời sinh.

Cô vừa nhấc mắt lên.....

Cổ Ly: “Ừ?”

Đường Viên mắc bệnh mê sắc đẹp và mê giọng nói thời kỳ cuối gât đầu liên tục: “Ừ!”

Mặt mày Cổ Ly cong cong vỗ vỗ mặt cô: “Ngoan.....”

Đường Viên che mặt, yêu tinh, yêu tinh Cổ Cầu Cầu này!

Cô đã đồng ý tiểu yêu tinh Cổ Cầu Cầu, Đường Viên đeo ống nghe lên, Cổ Ly cho cô nghe bộ kịch liêu lĩnh thứ nhất.

Cô vừa nghe như bị ai đánh vào mặt.

Bản của Cổ Cầu Cầu, âm thanh tốt thật là dễ nghe!

Giọng nói mát lạnh mà không mất đi vẻ từ tính, nghe rất xuôi tai, mang theo dòng điện hơi yếu, Đường Viên càng nghe càng cảm thấy quen tai, có chút quen thuộc.....

Trải qua mấy lần xử lý âm thanh, có một chút khó tin, Đường Viên nghe lại một lần nữa.

Dường như cô đã móc được tin tức của Được ăn cả ngã về không rồi, đó là..... Dung Giản!

Nghe những âm thanh này bên tai, thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra lúc Dung Giản nói những lời này thì khuôn mặt tuần tú không có biểu cảm, còn có cái yét hầu chuyển động lên xuống rất quyến rũ nữa.

Tai của Đường Viên nóng lên, tâm hồn nhộn nhạo.....

Mặc dù cô là Tam Thứ Nguyên xấu hổ, không dám theo đuổi Dung Giản, nhưng cô là Nhị Thứ Nguyên cũng không biết xấu hổ sao!

Đường Viên vỗ tay, vui vẻ bấm bàn phím, nhanh chóng đăng ký một tài khoản weibo mới. Cô vẫn rất lý trí, weibo chính của cô không thể dùng để liên hệ với Được Ăn Cả Ngã Về Không, chức năng mới của trang web ngôn tình kia có thể cập nhật trên weibo, lỡ như cô rù rê thành công Được Ăn Cả Ngã Về Không, rồi nhờ đâu một ngày nào đó cô tiện tay... Hình ảnh đó đẹp biết bao.

Đường Viên mở cửa sổ tin nhắn riêng cho Được Ăn Cả Ngã Về Không, hỏi hớp quá đi mất. Cô mất cả một đêm nghiên cứu trên các diễn đàn, nghiêm túc học kỹ xảo rù quyến, thuần thục nắm rõ các ký hiệu biểu cảm.

Thịt Viên dấm đường: Chào cậu

Như vậy cũng không được, Đường Viên xóa ký hiệu biểu cảm, viết lại lần nữa....

Đường Chua Thịt Viên: Chào cậu, tớ là biên kịch <>, bọn tớ muốn mời cậu đến thử.....

Như vậy thì nghiêm trọng quá, làm lại.

Cô viết viết xóa xóa trên cửa sổ tin nhắn riêng, cuối cùng Đường Viên viết đến bảy lần, mới tự tin gọi đi.

Không biết cậu ấy có thấy không.

Mấy ngày liên tiếp, hờ một chút Đường Viên lại lên weibo cũng vào kiểm tra đoạn hội thoại của họ.

Vẫn chưa trả lời.

Không sao, Đường Viên an ủi bản thân, còn nhiều thời gian, có công mài sắt có ngày nên kim, chày sắt, chày.

Giống như lẩn vào một thứ gì đó rất xấu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Aerobics

Buổi tối Đường Viên vừa rời lớp tự học về, đã bị Nam An An gọi điện thoại kêu đến KTV [1]

Cô ngồi xe buýt số 11, mở điện thoại dò bản đồ thật lâu mới tìm ra nơi đó.

502, Đường Viên vào thang máy ấn số, cửa thang máy đang từ từ khép lại, bỗng nghe có giọng nữ vọng đến “đợi một chút”, Đường Viên vội giúp cô giữ cửa.

Ra khỏi thang máy, Đường Viên thấy cô gái kia cũng đi về phía tay trái, đến trước cửa phòng 502, cô gái đẩy cửa bước vào trước cô một bước, Đường Viên đang muốn theo vào, lại nghe “Oành” một tiếng, cửa thủy tinh suýt nữa đập thẳng vào mặt cô.

Đường Viên: “...”

Cô cúi đầu nhìn tin nhắn, là 502 mà.

Đường Viên lại đẩy cửa ra, vừa vào đã thấy Nam An An ngồi bên ghế sofa vẫy tay với cô: “Viên Viên, bên này bên này.”

“Viên Viên, đây là học trưởng Cao Dương, đây là học trưởng, bọn họ đều là những thành phần học bá [2] của khoa công nghệ thông tin, còn đây là hoa khôi khoa công nghệ thông tin Nguyễn Tâm, “Nam An An cười tít mắt giới thiệu cô với hai chàng trai và cô gái khi này, “Đây là Đường Viên, là đại thần có thành tích số một khoa kế toán của chúng em.”

“Xin chào!” Cao Dương và Chử Tự đều đứng lên nhiệt tình chào hỏi cô, Nguyễn Tâm chỉ lạnh nhạt khẽ gật đầu với cô.

Vừa nghe tên Nguyễn Tâm, Đường Viên đã biết cô là ai, trước đây khi sửa máy tính cho Nam An An, Nguyễn Tâm là hoa khôi hoa công nghệ thông tin, còn bây giờ, Nguyễn Tâm là hoa khôi tiền nhiệm của khoa công nghệ thông tin. Đường Viên yên lặng nhìn Nguyễn Tâm, lại nhìn mắt Nam An An, quả nhiên mắt ai cũng sáng trong, nhưng Nam An An nhà cô vẫn xinh đẹp nhất.

Giới thiệu qua loa, mọi người bắt đầu vui vẻ ca hát.

“An An, mọi người đều là thành viên chúng ta khiêu chiến sao?” Đường Viên ngồi xuống cạnh Nam An An, tự rót cho mình một ly nước: Tốc độ tạo đội của cậu thật nhanh!”

“Vốn dĩ chúng ta có tổng cộng năm người, Nguyễn Tâm nhất định phải gia nhập, ai bảo chị ấy là bạn gái Chử Tự chứ!” Nam An An ghé vào tai cô thần bí bí bí nói: “Nhưng mình đã tìm được đại thần dẫn đội rồi, tối nay anh ấy có việc, không biết có thể tới không.”

Đại thần? Đường Viên thấy bộ dáng thần bí của Nam An An liền nghĩ đến một cái tên.

Bởi vì cái tên kia, cô không thể không vào toilet rửa mặt.

Quay lại phòng, Nam An An vẫn chưa trở lại, Đường Viên ngồi ngay ngắn ở ghế sofa ăn hạt dẻ cười uống rượu anh đào. Cô không quen biết những người trong khoa công nghệ thông tin, cũng ngại nói chuyện với họ, may mà những chỗ như KTV không phải nơi để nói chuyện.

Âm thanh rất lớn, Cao Dương cầm mic say sưa hát tình ca.

Đường Viên đang ăn uống vui vẻ, nhân lúc nhạc dạo, Cao Dương cầm micro chạy đến: “Viên Viên, anh chợt nhớ ra, trước giờ em vẫn không lên lớp.”

“Lớp gì?” Đường Viên sững sốt, cô thật sự không đi học, nhưng nhóm Cao Dương đã năm bốn, cô mới năm hai, bọn họ đâu học cùng lớp nào đâu.

“Năm hai bọn anh ra nước ngoài trao đổi, không đạt đủ điểm môn thể dục, nên vẫn phải học lại thể dục.” Cao Dương giải thích: “Chọn cùng tiết với em! Lúc trước thầy giáo điểm danh, em không tới.”

Anh nói xong, nhạc dạo vang lên, đây là một bản tình ca song ca nam nữ, Cao Dương đưa mic cho cô: “Em dễ thương quá, lại chọn aerobics...”

Đường Viên nhận mic, hát một chữ liền thấy Cao Dương nhép miệng, tiếng nhạc quá lớn nên khi này cô không nghe thấy Cao Dương nói gì: “Anh nói gì cơ?”

“Anh nói, em chọn Aero...” Cao Dương hét lớn bên tai Đường Viên.

“Bics!” Đường Viên sửa lời anh, nhạc đệm vừa hay chuyển qua tông thấp, mà micro trong tay cô không biết đã bật từ bao giờ, giọng nói bị phòng đại truyền ra...

Cửa KTV đúng lúc mở ra, Đường Viên ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Dung Giản.

Đường Viên bị dọa đến nỗi suýt làm rơi cả micro, lập tức đứng lên.

Dung Giản mặc một chiếc sơ mi đen và quần dài trắng, vai rộng eo nhỏ chân dài, là vóc người đi đứng. Có lẽ vì nóng, lần này áo sơ mi không cài nút trên cùng như lần trước, cổ áo còi đến nút thứ ba, lộ ra xương quai xanh, trên xương quai xanh là hằn kết trắng nõn, lên thêm chút nữa là cảm dưới sắc sảo, môi mỏng mím chặt, mũi cao thẳng.

Trước khi chạm phải ánh mắt kia, Đường Viên mau chóng dời tầm mắt của mình.

“Học bá, tôi còn tưởng bây giờ muộn rồi cậu không tới nữa?” Cao Dương thấy Đường Viên xấu hổ,, chỉnh giọng thấp xuống, chào Dung Giản.

“Xong việc thì đến thôi.” Dung Giản sai chân dài bước tới, thấy Đường Viên thì gật đầu chào cô, lễ nghĩa mà xa cách: “Chào em.”

“Chào chào anh.” Đường Viên đỏ mặt ngồi trên sofa.

Dung Giản một tay vịn sofa, một tay ung dung vặn nắp một chai nước, ngửa cổ uống hết nửa chai. Đường Viên vụng trộm nhìn bộ dáng anh uống nước, hằn kết khêu gợi chuyển động lên xuống.

Đường Viên cúi thấp đầu, vẻ mặt không thể yêu thương, lại nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Dung Giản “Miệng vết thương ớn chưa?”

Đường Viên nghiêng mặt qua, theo ánh mắt Dung Giản nhìn chân phải của mình, cô gật đầu như gà con mổ thóc: “Ồn, ồn rồi.”

“Tiền thuốc hôm đó...” Đường Viên động não, cuối cùng cũng nghĩ ra đề tài: “Tiền thuốc em vẫn chưa trả anh.”

“Không cần,” Dung Giản vươn tay qua bia và rượu vang trên bàn, cầm lấy một chai rượu anh đã phía xa, ánh mắt anh cũng như nhuộm màu đỏ sẫm: “Anh nên chịu trách nhiệm.”

Chịu trách nhiệm!

Tai nhon của Đường Viên nóng lên, cô muốn tìm đề tài tán gẫu với Dung Giản, nhưng bây giờ không thể nghĩ được gì, giống như không còn bất kì đề tài chung nào vậy.

Trước đây chính là như vậy, cô càng thích Dung Giản, khi đối mặt với anh lại càng thẹn thùng, không dám nói câu nào, hơn nữa vừa rồi cô còn ấp a ấp úng thật ngu ngốc.

Đường Viên cúi đầu, dùng acc phụ phát bô

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Tôi nay tôi vừa nói “Bics” trước mặt nam thần, tôi không dám nghĩ nữa.

Các thiên sứ của cô nhanh chóng xếp hàng an ủi cô. Đường Viên đã viết truyện ở Ngón Tinh 123 mấy năm nay, tuy không trở thành đại thần, nhưng cũng có vài tiểu thiên sứ tri kỉ.

Bay lên bay lên: Đùng bi quan như vậy, có lẽ nam thần không nghe được đâu.

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn trả lời Bay đi bay đi: Tiểu Phi, lúc đó tôi còn cầm mic.

A Luân: Có lẽ nam thần thích bộ dáng không câu nệ tiểu tiết của bạn, chưa có ai từng điên cuồng trước mặt anh ấy như vậy, một chữ bics, bạn đã thu hút sự chú ý của anh ấy thành công rồi.

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn trả lời A Luân: Thật ra tôi rất đau lòng, Nhĩ Khang nắm tay, Từ Vi muội nghe ta giải thích, anh ấy nói Aero tôi nói Bics, Aero, Bics! Aero, Bics!

A Luân trả lời Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Đường Viên trả lời bình luận, dùng chiếc điện thoại chỉ còn một tí pin của cô gửi đi --

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Tôi phải làm sao để đến gần anh ấy đây, anh ấy ngồi ngay bên cạnh tôi?

Tiểu thiên sứ nhanh chóng cho cô lời khuyên.

“Đúng rồi.” Sau một lúc lâu, Đường Viên cắt điện thoại, hắng giọng nói: “Vừa nãy em nói, em chọn Aerobics, không phải Bics, là Aerobics.”

Khi cô chưa giải thích vẫn tốt, dường như Dung Dân hoàn toàn không để ý, cô giải thích xong, động tác nghịch điện thoại của Dung Giản ngừng một chút, cúi đầu nhìn cô, sau đó...

Anh nở nụ cười.

Không phải nụ cười bình thường, giống như bật cười khi nghe truyện cười vậy.

Gương mặt của Dung Giản vẫn là gương mặt cấm dục, nụ cười của anh... quả thật lạc loài!

Khuôn mặt sắc sảo của anh bắt đầu sinh động, đôi mắt màu cà phê dưới ánh đèn cũng như trong hơn, dung hoà cảm giác khó gần, ở góc của Đường Viên vừa vặn có thể thấy sườn mặt của anh, gương môi mỏng, còn có một chiếc răng khểnh như ẩn như hiện, Đường Viên lập tức nghĩ đến ma cà rồng, nụ cười này như có thể làm núi băng tan chảy vậy... Thật đẹp, nhan không đáng [3] đã bị nụ cười của nam thần làm truy tìm.

“Sur huynh, Đường Viên là người hát hay nhất ký túc xá bọn em, Mập, hát cho đội trưởng của chúng ta nghe một bài đi!” Nam An An thấy Đường Viên ngần người, ném thẳng micro cho cô, còn nháy mắt với cô mấy cái.

Đường Viên nhận mic, Nam An An vui vẻ, cuối cùng Mập cũng thông suốt rồi, ít nhiều lời bày tỏ cũng xuất phát từ KTV đấy!

Nam An An kích động nhìn Đường Viên đứng lên, đứng vậy, đứng lên! Sau đó đi đến phía trước, cơ trí! Chính là như vậy, thiếu nữ, hát cho nam thần của cậu! Sau đó Đường Viên cung tay ngắt ngang khúc nhạc dạo “Yêu một chút” vừa cất lên.

Nam An An: “...”

Ban đầu, Đường Viên còn hơi căng thẳng, giọng run run __

“Ai hô mưa gọi gió nắm cả thiên hạ trong tay, khói lửa tam giới đốt cháy cánh sen hồng...”

Càng về sau, cô càng phóng khoáng, hát với khí thế hùng hục. --

“Ra khỏi vỏ! Bước ra ngoài! Dời núi lấp biển!

Dẫn gió mưa ai nào dám cản...”

“Lấy máu! Tươi giang sơn! Có ngại chi

Tướng ác hiều chiến liếm máu lạnh đầu đao!!!”

Nam An An không biết làm sao đưa tay che kín mặt, thiếu nữ, cậu không nghĩ thơ chút nào, để mình dạy cậu!

Thiếu nữ không nghĩ thơ chăm chú nhìn ca từ trên màn hình lớn, hát say sưa, khi nhạc đệm vang màn hình tối xuống, Đường Viên nhìn hình phản chiếu trên màn hình, thấy Nam An An chạy đến sofa nói gì đó với Dung Giản, cô vẫn chưa nhìn rõ, màn hình đã sáng lên, Đường Viên theo nhịp hát tiếp.

Khi cô hát xong, mới thấy Nam An An đã đi rồi.

Cứ bị bỏ rơi như vậy đấy.

Đường Viên ngồi trên sofa, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã sắp 11 giờ, vẫn còn 11 phút nữa.

“Học trưởng Dung, em về trước đây.” Đường Viên nhìn một lượt, Nguyễn Tâm cũng đi rồi, hai chàng trai còn lại đang uống rượu. Cô chào Dung Giản - người duy nhất còn tỉnh táo, rồi đi ra cửa.

Tay đặt trên nắm cửa chưa kịp mở, đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên từ phía sau: “Đợi một chút.”

[1] KTV: Karaoke, quán karaoke

[2] Học bá: Học siêu giỏi

[3] Nhan không đảng: Team cuồng nhan sắc

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhào Lộn Về Phía Trước

Edit: Thổ lạt

Bàn tay nắm tay nắm cửa của Đường Viên khựng lại, nghiêng đầu qua thì thấy Dung Giản đang rào bước về phía cô.

“Anh tiến em” Dung Giản thân cao chân dài, vài bước đã đến cửa.

“Hả?” Đường Viên thụ sủng nhược kinh, quên cả mở cửa, mãi đến khi đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ khác, cô mới nhận ra, khi Dung Giản vặn nắm cửa đã vô tình đụng vào tay cô.

Đường Viên nắm tay, đi theo Dung Giản ra khỏi phòng KTV. Mãi đến khi ngồi vào xe, Đường Viên vẫn cảm thấy, nhiệt độ trên tay vẫn chưa biến mất, tiến tai cô bất giác nóng lên.

Không gian trong xe rất lớn không có đồ đạc dư thừa nào chiếm diện tích, khi lái xe Dung Giản cũng không mở nhạc, rất yên tĩnh. Nhiệt độ điều hoà rất thấp, gió lạnh thổi vù vù.

Đường Viên thắt dây an toàn, hai tay đặt trên gô, ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ lái, lén ngắm nhìn sườn mặt của Dung Giản.

Khi lái xe Dung Giản rất chuyên chú, hai tay cầm vô lăng, ngón tay trắng nõn tương phản với vô lăng đen, mang theo cảm giác cảm dục khó nói nên lời. Thật ra từ đầu đến cuối nét mặt của Dung Giản không hề thay đổi, nhưng Đường Viên lại cảm thấy không khí trong xe rất... căng thẳng, không ai dám nói gì.

Thậm chí đôi tai vừa nóng lên, không biết là bị gió lạnh thổi, hay là bị không khí căng thẳng dọa, âm thầm giảm nhiệt.

Tư thế chuyên chú tuyệt đối của Dung Giản, khiến Đường Viên đánh bạo nhìn anh thêm một lần.

Người này, dường như luôn như vậy, cho dù làm gì cũng hết lòng làm đến cùng.

Trước đây Đường Viên luôn cho rằng, thời gian sẽ hoà tan nhiều thứ, nhưng khi gặp Dung Giản, cô mới nhận ra, những cảm tình này đã lắng đọng trong lòng cô. Cô vẫn nhớ, mỗi kì thi anh dành điểm tuyệt đối của khoa lý, bộ dáng lên sân khấu lĩnh thưởng cuối kỳ của anh, sườn mặt khi anh chuyên chú kéo violin trong bữa tiệc Nguyên Đán...

Ngay từ đầu, trong lòng Đường Viên, anh là mục tiêu, là đích đến, là người cô muốn trở thành. Sau này, tên của anh trở thành bí mật nhỏ của cô, chôn sâu dưới đáy lòng, cho dù ngẫu nhiên đọc lên, cũng rất khẽ..

“Ngày mai có tiết không?” Có lẽ trong xe quá căng thẳng, khi xe đi vào cổng tây của trường Tây, Dung Giản mở miệng phá vỡ sự im lặng.

“Có có tiết.” Đường Viên gật đầu: “Anh cũng có tiết à?”

“Ừ.”

“Năm bốn vẫn còn tiết, vậy anh bận lắm nhỉ?” Đường Viên nghĩ, lại tìm đề tài. Thật ra nghĩ đến chuyện Dung Giản năm bốn cô năm hai, cô lại nghĩ đến câu -- không dám cùng lên lớp mười, em lại lên nhảy lớp.

“Không bận.”

“Vậy thì tốt thật...” Lần này Đường Viên thật sự không tìm ra đề tài, may mà xe đã qua móng ngựa, sắp đến lầu 20. Cô lén thở phào, Đường Viên quyết định tối mai sẽ đến thư viện, học “500 kĩ năng xã giao”, “logic học đơn giản” và “nghệ thuật nói chuyện”.

Lần này Dung Giản dừng xe ngoài bồn hoa, giờ này, dưới lầu 20 là nhóm bạn đang lưu luyến chia tay, Đường Viên xuống xe, vẫy tay với Dung Giản rồi chạy lên kí túc xá: “Cảm ơn anh.”

Cô cho rằng Dung Giản sẽ không đáp lại câu cảm ơn của cô nên chào xong rồi chạy, nhưng khi cô chạy về kí túc xá, dường như nghe thấy loáng thoáng giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ phía sau...

Vẫn nên quay lại, lỡ như vừa rồi Dung Giản thật sự nói gì đó cô không nghe rõ thì sao, Đường Viên nghĩ vậy liền xoay người chạy lại. Dung Giản vẫn chưa lái xe đi, kính xe là một phía, cô ở bên ngoài không nhìn rõ Dung Giản, vừa rồi còn muốn mau mau quay lại, chạy đến gần xe rồi Đường Viên lại cảm thấy có phần ngốc x61, cô phải nói gì đây, gõ cửa xe hỏi Dung Giản vừa rồi anh nói gì à.

Đường Viên đang nghĩ ngợi, vài bước sau cửa xe từ từ hạ xuống.

Dung Giản vốn định đi rồi, lại thấy Đường Viên chạy đến qua kính chiếu hậu, chạy được một nửa lại đứng lại, như là xấu hổ vậy. Dung Giản cho là cô đánh rơi gì đó trong xe, mới hạ kính xe xuống.

Không biết vì sao, mỗi lần gặp nam thần, chúng ta đều ngốc đi gần nửa. Đường Viên lấy lại bình tĩnh, chạy tới.

“Sao vậy?” Ngón trỏ của Dung Giản đặt sẵn trên vô lăng, hỏi.

Gió đêm thổi sau lưng Đường Viên, thổi bay tóc, khe khẽ gò má mẫm mẫm, cô chớp mắt: “Anh vừa nói gì vậy?”

Ngón tay gõ vô lăng của Dung Giản dừng lại: “...”

Dung Giản: “Tạm biệt.”

“Hả?” Đường Viên phản ứng lại thì mặt đã đỏ, cô lắp bắp nói: “Tạm tạm biệt.” Nói xong liền vắt chân lên cổ chạy. Đường Viên thấy cô về nên ăn thêm chút cá, người ta nói khi đó chỉ số thông minh tụt xuống là thật đấy.

Tuy nói tạm biệt, nhưng Đường Viên không ngờ hôm sau mình thật sự gặp được Dung Giản.

Đáng sợ hơn hết "bics" trong aerobics trước mặt nam thần, là hôm sau Đường Viên vui vui về về đến giờ học aerobics, thấy trong dãy phòng học to nhất kế bên sân thể dục, toàn là nam sinh, ừ, nam sinh đáng người siêu đẹp.

Cô chọn đầu phải aerobics. Mà là thể hình.

Đường Viên có chút mơ màng, trước khi bắt đầu khoá học hai tuần đại học tây sẽ mở sổ, để mọi người sửa môn đăng ký, nhưng quá hai tuần đã chót sổ rồi. Hôm nay là khai giảng học kì thứ hai. Nói cách khác, cô không thể đổi, chỉ có thể lên lớp thể hình.

Cử tạ, chống đẩy, ép dọc, ép ngang...

Thấy chương trình học trên tường, chân Đường Viên nhào ra. Từ sau khi ra khỏi nhà trẻ cô chưa từng nói dối, tỉ lệ đi làm luôn là trăm phần trăm, cũng vì bị thương ở ngón chân mới nghỉ hai tiết thể dục, cuộc sống đại học lại biến thành một bi kịch kép! Đường Viên quay người nhìn xung quanh, lại thấy... DUNG GIẢN đang cầm khăn và nước khoáng đi về phía phòng học.

Tối qua khi cô giải thích về aerobics, Dung Giản đã cười, chẳng lẽ anh đã sớm biết cô chọn thể hình? Đường Viên đang nghĩ, thầy thể dục đã vào hươu sỏ điểm danh nói: “Được rồi, chúng ta điểm danh nào! bạn học hai tuần trước không đến, tuần này không đến nữa sẽ bị trừ điểm”

Điểm, điểm danh? Đường Viên hơi mơ màng, hai tuần trước... Chẳng lẽ thầy giáo này đã điểm danh rồi? Không phải “100 quy tắc ngầm của Đại học Tây đã nói, hai tuần đầu tuyệt đối không điểm danh sao!

Còn nữa, quả nhiên Dung Giản đã sớm biết cô chọn thể hình, Đường Viên che mặt, hôm qua cô còn aerobics một hồi lâu nữa.

“Chử Tự!”

“Có!”

“Cao Dương!”

“Có.”

...

“Dung Giản!”

“Có.”

“Đường Viên!”

“...Có.” Đường Viên có chút xấu hổ, là cô gái duy nhất ở lớp thể hình, giọng cô vừa vang lên, mọi người đều quay đầu nhìn về phía cô.

“A, hôm nay cuối cùng em cũng đến rồi!” Thầy thể dục trẻ tuổi trêu chọc: “Đâu?” Hay thật, cả khoá dạy đầu tiên trong đời của anh cũng dám trốn, anh

sẽ không giúp cô đổi lớp nữa.

“...” Đường Viên bị các nam sinh cao to phía trước che mắt, nhảy lên hét “Có.”

“Hừ, dù em là nữ sinh duy nhất, nhưng cũng đã lớn, còn dám trốn học!”

Thầy thể dục vừa dứt lời, mọi người cười vang. Đường Viên đỏ mặt tròn về sau, lại bị thầy thể dục gọi lên: “Đường Viên, lên đây, đứng đằng trước, em đứng đằng sau tôi không nhìn thấy em.”

Đường Viên: “...” Sao thầy thù em thế!

Ngần vịn lần không ngờ, khởi động xong thầy thể dục cho chia nhóm hai người, tập xà kép và nhào lộn, khi thầy thể dục chia nhóm nhỏ, Đường Viên nhanh chóng nhớ lại thứ tự điểm danh khi này, danh sách này chia theo bình âm la tinh, vừa rồi Dung Giản là người thứ 15, tiếp theo là cô, nói cách khác cô và Dung Giản cùng một nhóm!

Quả nhiên thầy thể dục chỉ tay: “Dung Giản, cậu cùng nhóm với em ấy, làm mẫu cho em ấy đi.” Anh nói xong nhìn về Đường Viên: “Chú ý quan sát, khi rướn lên eo phải dùng lực!”

Đường Viên nhìn theo tay của thầy thể dục, thấy Dung Giản đang thông dong đi tới.

“Em xem...” Thầy thể dục giảng giải từng li từng tí, Dung Giản hai tay chống đất, đỡ hông, tròng cây chuối, lại chuyển, tiếp đất, hạ người xuống, tất cả động tác đều liền mạch lưu loát, ung dung hoàn thành một cú nhào lộn về phía trước. Anh mặc áo màu đen, khác với thân hình cường tráng của thầy thể dục, Dung Giản thường xuyên chơi bóng rổ, nên đường cong cơ bắp rõ ràng, nhưng không quá cuộn cuộn, khi anh tròng cây chuối, Đường Viên tinh mắt thấy được cơ bụng của anh.

“Được rồi, cậu dạy em ấy đi.” Thầy thể dục vỗ tay, lại nhìn về phía Đường Viên: “Ừ, có lên, không làm ra hồn em sẽ phải gập bụng 100 cái.” Thầy thể dục nói xong liền đi tra tấn người khác, chỉ còn Dung Giản và Đường Viên đứng trước xà kép.

“Thử xem?” Dung Giản nhìn về phía cô.

Đường Viên kéo một tấm nệm qua, ngoan ngoãn nằm xuống trước mặt Dung Giản, một, hai, ba,...51...97, 98, 99, 100!

Gập bụng một trăm lần xong, Đường Viên cảm thấy toàn thân vô lực, sau khi thả lỏng nằm xuống thì không ngồi dậy nổi nữa, đã tan học, mọi người đã ra ngoài hết. Đường Viên nhảy nhót trong lòng -- Dung Giản vươn tay ra với cô.

Lòng cô như được rắc kẹo nổ vui vẻ nhảy nhót, nhanh chóng hoà tan thành chè ngọt.

Đường Viên vươn tay nắm lấy bốn ngón tay dài của Dung Giản, ngón tay anh rất dài, rất có lực, cô có thể cảm nhận được khớp xương dưới lớp da mỏng, còn có thể ngửi thấy mùi hương trên tay anh. Cô vừa vận động xong trong lòng bàn tay có một lớp mồ hôi mỏng, áp vào lòng bàn tay khô ráo của Dung Giản có chút trơn. Đường Viên nắm chặt hơn một chút, ngón tay cái của Dung Giản nhanh chóng phủ lên mu bàn tay cô, nắm chặt dùng sức kéo cô lên khỏi mặt đất.

Mãi đến khi buông tay Dung Giản, Đường Viên vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm còn lưu lại trên tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cho Chó Ăn

Edit: Thổ Lạt

Cao Dương cầm một chai nước lạnh trên tay, ngáy ngủ, anh vừa mới đi mua nước về, tiện thể mua giúp Dung Giản một chai, trước đây họ đều ném chuyện từ xa, nhưng lần này Đường Viên ở bên cạnh Dung Giản. Không ngờ tiếng “cho” còn chưa ra khỏi miệng, nói chậm xảy ra nhanh, một bàn tay trắng nõn mềm mại ngáng đường chai nước, đặt vào lòng bàn tay học thần...

Chỉ thấy những ngón tay vô cùng mềm mại đặt lên lòng bàn tay ba năm nay chưa nắm tay nữ sinh nào của Dung Giản!

Càng không thể tin được là, Dung Giản tiện tay kéo Đường Viên lên khỏi mặt đất.

Hình ảnh này, quả thật là hiếm gặp trong đời!

Bị Dung Giản mang về mặt không cảm xúc liếc qua, Cao Dương thu cả từ “cho” nuốt thốt ra khỏi miệng và chai nước trên tay về, cũng phải, bây giờ anh đưa nước cho Dung Giản, Đường Viên biết vừa rồi không phải Dung Giản muốn kéo cô dậy nhất định sẽ rất xấu hổ.

Trên đường trở về, Cao Dương nhìn Dung Giản vài lần, hoàn toàn không hiểu khi này Dung Giản vươn tay là muốn nhận nước trong tay anh, hay là muốn kéo em gái dậy.

Sau khi trở lại kí túc xá, Đường Viên vừa hát vừa tắm, sau đó đeo tai nghe vui vẻ nghe giọng nam thần của cô, đánh chữ --

Tôi thật sự đã chọn thể hình, nhưng tôi không hối hận.

Bởi vì nam thần của tôi cũng ở đó, tôi còn được phân cùng nhóm với anh ấy.

...

Cô vừa đăng chương mới, đã nhận được bình luận ==

Dương Nhi Dương: Bạn không phát hiện à? Trước đó thầy thể hình của các bạn đã điểm danh hai lần rồi...

Bé không có lương tâm! Nam thần cũng ở đó...

Đường Viên vội trả lời các em gái --

Viên tròn tròn: Ủ ừ, hôm nay khi điểm danh tôi mới nghĩ ra nhất định anh ấy đã sớm biết rồi, tối qua khi tôi giải thích với anh ấy, nhất định anh ấy đã cười nhạo tôi.

Trả lời xong Đường Viên thấy một bình luận mới nhất nhảy ra --

A Cảnh: Đây không phải trọng điểm, thứ hai tuần trước anh ấy có gọi điện thoại cho bạn, cái lần bạn treo máy, xuống lầu ấy.

Hoa Hoa: Còn nữa! Đây là còn chưa nói đến chuyện bạn chọn nhầm khoa...

Hộp bát âm nikki: Bạn không phát hiện ra gì ư? Đến tôi cũng thấy rồi.

Phát phát hiện gì cơ?

Đường Viên lướt lại hết tất cả bình luận một lượt, lại lật lại mấy chương trước đọc lại một lần.

Không, không thể nào...

"Mập, cậu cười cái gì với máy tính vậy?" Nam An An đẩy cửa, thấy Đường Viên ngồi một mình trong phòng tối, trời sắp tối hẳn mà cô cứ như không biết, đèn cũng không bật, ánh sáng lạnh từ màn hình chiếu lên núm đồng tiền xinh đẹp của Đường Viên. Nam An An đi tới vỗ vai Đường Viên, Đường Viên bị cô dọa giật bản mình, gấp laptop, bật khỏi ghế ôm chầm lấy Nam An An.

Có lẽ mọi người đã đọc quá nhiều tiểu thuyết, có lẽ Dung Giản không quen cô nên mặc kệ cô... Lý trí Đường Viên biết rõ, khi học cấp ba cô gặp Dung Giản quá ít, khi đụng mặt ở thư viện chỉ có cô biết Dung Giản chứ Dung Giản không hề biết cô, cũng không thể thích cô nhanh như vậy được, nhưng chỉ cần nghĩ đến một phần vận khả năng này, hạt mầm trong lòng cô vẫn chui khỏi mặt đất, nảy ra một chồi non xinh đẹp.

Tối đến Đường Viên chạy hai vòng quanh sân thể dục như thường lệ, còn nhân lúc trăng mờ gió lớn tập xà kép theo hình minh họa trong di động hết nửa giờ.

####

Sáng hôm sau còn có ba tiết của Hà Khánh Nguyên, hơn bảy giờ Đường Viên đã bị một cuộc điện thoại của Hà Khánh Nguyên gọi dậy.

Hà Khánh Nguyên chỉ vừa đến đại học Tây dạy học năm nay, học sinh biết anh không có mấy người. Học sinh chọn khoa của anh vốn đã lơ thơ lác đác, lúc anh nhìn xuống những học sinh đang tán dóc linh tinh dưới bụi giảng, cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng... Sau đó anh mới gọi điện thoại cho Đường Viên, không ngờ cô bé mập mập trước đây vẫn luôn ngoan ngoãn cũng học lấy lệ với anh.

Nhưng đêm nay thấy đầu ngón chân của Đường Viên thật sự bị thương, anh cũng yên tâm.

Nghe Hà Khánh Nguyên nói vậy, Đường Viên trầm nghĩ, đừng nói gì mà tình cảm thanh mai trúc mã hai đứa trẻ vô tư, tình cảm giữa cô và Hà Khánh Nguyên, chỉ có thể gói gọn trong ba chữ --Thù cực lớn!

Đương nhiên, bảy giờ lớp của Hà Khánh Nguyên đã đủ sĩ số, bởi vì tuy anh hay cợt nhả lại thích chăm chọc, nhưng mà vẻ ngoài đẹp trai của anh, trên mặt lúc nào cũng treo một nụ cười khiến người ta như được tắm gió xuân, khi không nói chuyện, chính là một mỹ nam ấm áp ngọc thụ lâm phong!

Nhưng bài giảng của Hà Khánh Nguyên vẫn rất tuyệt, ppt của anh là tự làm, làm rất xuất sắc, khi giảng bài lại chính xác, giọng điệu hài hước, giọng nói dễ nghe, nhanh chóng kiểm soát được mấy em gái dưới bụi giảng.

Trên lớp còn xảy ra một chuyện nhỏ.

Khi Hà Khánh Nguyên tan học, phần mềm diệt virus của trường bị tấn công, có 78 lỗ hổng nguy hiểm, bảo anh phải xử lý ngay.

Hà Khánh Nguyên làm lơ, tiếp tục giảng bài, mỗi lần anh giảng đến một đoạn nào đó, ppt chuẩn bị bay lên, phần mềm diệt virus đều hiện lên, nói anh có 78 lỗ hổng nguy hiểm.

“*!” Hà Khánh Nguyên khẽ mắng một câu, người phía sau có thể không nghe rõ, nhưng Đường Viên ngồi hàng đầu lại nghe rất rõ ràng. Khánh Nguyên đại nhân quả thật đẹp trai không quá ba giây.

Hà Khánh Nguyên đứng thẳng lên, nghiêm túc mở miệng xin lỗi: “Xon lỗi, các em chờ một chút.”

Sau khi anh đóng ppt, di chuột đến menu, nhanh nhẹn gỡ bỏ phần mềm diệt virus kia.

Các học sinh nhìn thấy rõ ràng: “...”

Đến khi gỡ xong phần mềm diệt virus, xoá cả phần mềm cài đặt sẵn, Hà Khánh Nguyên mới vừa lòng, nói với Đường Viên: “Lớp trưởng, lần sau trước khi tôi lên lớp, em nhớ xoá phần mềm này cho tôi.”

“...” Đường Viên: “Rõ.”

Sau khi tan học Đường Viên nhân lúc Hà Khánh Nguyên bị các em gái vây quanh hỏi chuyện, không quan tâm chuyện Hà Khánh Nguyên đã nhấn cô ỏ lại. Cô không hề muốn ở lại ăn cơm với Hà Khánh Nguyên, Hà Khánh Nguyên chính là loại người luôn cười cô béo lại cứ thích gắp miếng thịt to vào miệng cô, khi anh cố tình cười nhạo cô béo cô còn không phản bác được, dù sao cô cũng thật sự ăn gạo nhà anh...

Lúc xuống lầu, cô lại đụng phải Nguyễn Tâm trước cửa thang máy.

Lần này cửa thang máy suýt đóng, Nguyễn Tâm ở trong giúp cô nhấn mở. Sau khi đi vào Đường Viên cười với Nguyễn Tâm, Nguyễn Tâm híp mắt liếc cô.

Trong thang máy chỉ có hai người, vắng tanh, Đường Tâm cũng không định nói chuyện, dù sao cô cũng không thân thiết gì với Nguyễn Tâm. Khi Thang máy dần đi xuống, Nguyễn Tâm bỗng mở miệng: “Tôi đó Dung Giản đưa cô về?”

“Ừ.” Đường Viên gật đầu.

Nguyễn Tâm nghiêng mặt qua nhìn cô, chậm rãi nói: “Cô thích Dung Giản.”

Cô dùng câu trần thuật, Đường Viên có cảm giác như bị chọc thủng tâm tư nhỏ, khi thăm mền sợ nhất là bị người khác vạch trần, nhất là Đường Viên còn có thể cảm nhận rõ ràng địch ý của Nguyễn Tâm với cô.

Đường Viên không nói chuyện.

Dường như Nguyễn Tâm cũng không cần câu trả lời của cô, vừa dứt lời, Nguyễn Tâm liền nhìn cô một lượt từ đầu đến chân. Ánh mắt cô khẽ lướt, vừa như bản năng, lại vừa như đánh giá...

Đường Viên mập từ nhỏ, tuy mập, nhưng thành tích của cô rất tốt, tính cách lại mềm mỏng, trước giờ nhân duyên đều rất tốt, không ai từng cười nhạo trước mặt cô. Trừ khi mua quần áo bên ngoài, cô chưa từng cảm thấy tự ti bao giờ. Nhưng giờ phút này, Đường Viên thấy ánh mắt vô hình của Nguyễn Tâm như thanh kiếm sắc, mũi kiếm đưa gió xẹt qua mặt, bụng, eo, chân của cô...

Đường Viên ổn định hơi thở đứng thẳng lên, lần đầu cảm thấy xấu hổ và khó chịu trước nay chưa từng có vì béo, cô cảm thấy đứng trong không gian kín này lâu như một thế kỉ, áp lực như sắp không thở nổi nữa.

Nguyễn Tâm thu mắt lại trước khi cô kịp phản ứng, khẽ nở nụ cười: “À.”

Tiếng a ngắn ngủi kia, khiến Đường Viên đỏ mặt.

Đình--

Cửa thang máy vừa mở, Nguyễn Tâm đi không thèm quay đầu, tiếng giày cao gót nện trên mặt đất thanh thúy mà vang dội.

Đường Viên hít sâu rsa khỏi thang máy.

Trên đường về ký túc xá cô mua bèo mới ra lúc sáng, vẫn chưa kịp ăn bánh trứng, mặc dù hơi chán, nhưng món ngon lúc trước không thể kim lòng bây giờ nhìn cũng không hề muốn ăn nữa.

Cô ngồi xỏm xuống, lấy đồ ăn sáng mình mua cho chó hoang ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Cá Chép Tinh

Sau khi bị Nguyễn Tâm đá kích tàn nhẫn, Đường Viên thật sự quyết tâm muốn giảm cân.

Cô đi siêu thị mua một lốc tám hũ sữa chua ít béo, trước kia đây chỉ là số đồ ăn trong một đêm của cô, bây giờ là đồ ăn cho cả một ngày.

Buổi chiều không có lớp, Đường Viên uống hai hũ sữa chua nhỏ sau đó bỏ hai hũ sữa chua khác vào trong túi xách mang đến lớp tự học.

Cô vừa đi tới cửa phòng tự học, đã nhìn thấy bóng lưng cao ngất của Dung Giản.

Đúng thật có vẻ đẹp như ngọc trong sách nói, đây chính là phần thưởng mỗi ngày mà cô có được nhờ đến phòng tự học.

Đường Viên mang túi sách đi đến đối diện Dung Giản, chỉ vào chỗ đối diện của anh rồi nở một nụ cười, Dung Giản gật gật đầu.

Lúc cô kéo ghế ra, đúng lúc Dung Giản cũng thu lại đôi chân dài đang chiếm chỗ ở dưới bàn. Đường Viên xem sách một lúc không nhìn được nhìn Dung Giản. Hôm nay anh mặc một chiếc áo trắng chữ T đơn giản, giống hệt đồng phục bệnh viện mà năm đó Đường Viên từng hâm mộ, các cô vẽ bản đồ thể giới lên đồng phục bệnh viện, ngọc ngà viết thêm hai hàng khẩu hiệu màu sắc rực rỡ phía dưới – “Cứu người giúp đời, nhân rộng kiến thức”, nhưng mà đồng phục bệnh lúc đó vẫn rất tuyệt vời, không có vẽ lên biểu tượng máy vi tính ngớ ngẩn và mấy đường chéo màu đen, đơn giản nhẹ nhàng thoải mái. Áo trắng chữ T của Dung Giản rất mỏng, cổ áo cũng khá thấp, xương quai xanh như ẩn như hiện, nhìn cũng rất mát mẻ.

Dung Giản đang nghịch điện thoại, Đường Viên nhìn thấy anh đang mở giao diện Weibo, chờ một chút, Weibo!

Đường Viên lập tức đứng lên, cầm lấy bình nước giả vờ đi rót nước, chạy ra ngoài. Bây giờ Dung Giản đang lướt Weibo đây là lúc thích hợp để gửi tin nhắn riêng qua, đúng lúc Được Ăn Cả Ngã Về Không có thể nhận được, thật tuyệt vời! Đường Viên đứng ở hành lang copy nội dung tin nhắn tối hôm qua của mình, dán vào cửa sổ gửi tin nhắn riêng, để không bị lộ, cô vẫn đứng yên ở hành lang thật lâu.

Một lúc sau cũng không có tin nhắn trả lời. Đường Viên nghĩ có lẽ Dung Giản đã nhận được, nhưng thật sự không muốn tiếp nhận.

Cô cúi đầu thật thấp, cầm bình nước không và điện thoại trở về, điện thoại trong tay đột nhiên rung lên một cái. Đường Viên còn tưởng là tin nhắn, cô cầm điện thoại lên thì nhìn thấy thông báo trên Weibo ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không: Được.

Đường Viên kích động thiếu chút nữa là vỗ tay, nhưng nhớ đến mình vẫn đang ở thư viện, cô gờ hai nắm tay lên cao và vung một cái.

Hào hứng xong, Đường Viên nhanh chóng trả lời ——

Thịt Viên Chua Ngọt: Ừ, đây là nhóm kịch của chúng tôi **23333333, anh có thể add vào nhóm!

Được Ăn Cả Ngã Về Không: Há?

Đường Viên quay lại nhìn tin nhắn riêng của mình một chút ——

Thịt Viên Chua Ngọt: Ừ, đây là nhóm kịch của chúng tôi **23333333, anh có thể add vào nhóm!

Thịt Viên Chua Ngọt: Nhé

Tay quá nhanh, thậm chí ra sức bắt chuyện cũng làm không tốt. Muốn cô trả lời nam thần như thế nào đây, "Nhé" kia không có ý gì hết, chỉ là do cô bắt chuyện thất bại mà thôi.

Đường Viên kiên nhẫn tiếp tục gõ chữ ——

Thịt Viên Chua Ngọt: Anh có thể add vào nhóm nhé ~

Một lát sau, Đường Viên nhận được một thông báo xác nhận ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không xin gia nhập nhóm 233**.

Đường Viên đồng ý rất nhanh.

Cô lén lút vào trang cá nhân của Được Ăn Cả Ngã Về Không nhìn một chút, sạch sẽ giống như tên nick của anh vậy, nhưng nhìn thời gian và cấp bậc cũng không phải như tên nick của anh đâu, nam thần đúng là đóa hoa của Cao Linh nha. Lúc này Đường Viên khá tò mò, người như Dung Giản khi lên

mạng sẽ như thế nào.

Từ trang cá nhân của Được Ăn Cả Ngã Về Không thoát ra, Đường Viên lấy hết can đảm gửi cho Dung Giản một lời mời kết bạn.

Cô không biết phải viết gì vào phần xác nhận thông tin nữa.

Khoảng một giây sau, cô đã nghe được tiếng khụ khụ của chú chim cánh cụt nhỏ, trong lòng Đường Viên tràn đầy vui mừng, lúc mở khung bạn bè mới ra thì nhìn thấy một hàng chữ ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không từ chối lời mời kết bạn của bạn.

Đường Viên:...

Trong tiểu thuyết đều nói Nhị Thử Nguyên có thể kết bạn trò chuyện thì tại sao cô đây lại không thử được chứ.

Không sao cả, Nhị Thử Nguyên như cô không biết xấu hổ nha.

Biết đâu là do Dung Giản trượt tay, Đường Viên nổi lên dũng khí, lại nhấn vào dấu cộng lần nữa.

Lần này nhanh hơn, cô lại nghe thấy tiếng ho khan của chú chim cánh cụt nhỏ, Đường Viên mở khung bạn bè mới, lại nhìn thấy một hàng chữ ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không từ chối lời mời kết bạn của bạn.

Từ chối ba lần một lúc, lần này Đường Viên thật sự hết sức rồi.

Sau khi uống sữa chua được năm ngày thì Đường Viên gầy đi bốn cân nhưng mặt lại trắng như tờ giấy, Đường mập mập đón đại hội thể dục thể thao của trường học.

"Đường Viên Viên! Cố lên!"

Đường Viên đứng ở vạch xuất phát duỗi tay đá chân lắc đầu, nghe thấy có người gọi tên mình, cô ngẩng đầu nhìn thoáng về phía hàng ghế khán giả, thì nhìn thấy Dung Giản và Cao Dương đang ngồi bên cạnh anh ấy vẫy tay với cô. Đường Viên giơ ngón trỏ lên, ngón tay nhanh chóng quét qua chớp mắt, nhìn về phía họ nở một nụ cười.

Mặt Đường Viên tròn, lại mập mập, lần đầu tiên làm cho người khác cảm thấy xinh đẹp thì mập mập cũng không sao cả, lúc cười rộ lên lại đặc biệt đẹp mắt, má lúm đồng tiền nho nhỏ rất ngọt ngào, hàng lông mi rậm dài lại làm mắt sáng long lanh.

Cô mặc áo thể thao ngắn tay và quần đùi màu trắng, cô lớn lên lại trắng, một lúc nữa Dung Giản phải tham gia đại hội thể dục thể thao nên không đeo mắt kính, ngược lại khi nghe Cao Dương luôn miệng nói "Cô ấy cười rộ lên rất xinh đẹp" lại không có cảm xúc gì, vì trong tầm mắt anh, Đường Viên ở xa xa không khác gì một viên tròn lớn màu trắng.

Tiếng súng vừa vang lên, Đường Viên giống như một con thỏ lớn chạy vọt ra ngoài, trong phút chốc đã kéo dài khoảng cách với đám con gái bên cạnh, dẫn đầu trên đường đến đích.

Bọn họ giống như những cỗ máy, tất cả đều rất tuyệt!

Sau khi cuộc thi chạy tiếp sức kết thúc, Đường Viên bị các học tỷ hội học sinh tạm thời kéo đi làm sai vặt, bởi vì các cô gái đội cổ động tạm thời có việc nên không tới được. Đến sân thể dục, Đường Viên nhìn một vòng, cuối cùng đau khổ phát hiện ở trong đám con gái chỉ có một mình cô thật sự "khỏe mạnh"!

Cũng may các cô gái đội cổ động cũng chỉ cần ghi chép thành tích, la hét cổ vũ chứ không cần nhảy múa, nếu không nhất định cô sẽ chạy trốn. Đồng phục của đội cổ động là màu xanh huỳnh quang, Đường Viên cố gắng mặc cả buổi mới mặc vào được. Sau đó cùng Nam An An đi sắp xếp sân bãi, Đường Viên nhìn thoáng qua, rõ ràng cô và cô ấy ăn mặc giống hệt như nhau, nhưng da Nam An An trắng, dáng người cân đối lại có khí chất, eo nhỏ chân dài gương mặt xinh đẹp.

Có lẽ Nam An An nhận ra trong lòng cô chưa xót, lắc lắc tay của cô: "Không sao đâu, Mập, cậu xem, cậu rất trắng, một trắng che trăm xấu."

Đường Viên hít sâu: "Một béo hủy tất cả!"

"Nhưng mà cậu nầy nở như vậy! Mặc dù là nầy nở theo nghĩa đen! Tớ vẫn thấy cậu xinh đẹp nhất đó Mập."

"Thiên sứ nhỏ!"

Trong lòng Đường Viên cực kỳ ảm áp, An An nhà cô đúng là thiên sứ mà!

Nhớ ngày đó, lúc cô không có giảm béo, mỗi khi trời tối đều đạp xe đạp chở Nam An An chạy từ cửa tây sang cửa đông mua một cái Pizza Hut vì người bán không chịu giao một cái pizza lớn vào trong trường học, hai người ăn rất vui vẻ.

Mà bây giờ, cô muốn giảm cân, An An cũng không ăn một cái pizza nào ở trước mặt cô.

Đường Viên cứ tưởng rằng cô ấy không còn thích ăn pizza, mãi đến một ngày vào buổi tối cô muốn đi xuống lầu, lúc mở cửa ký túc xá thì bắt gặp cô ấy – nữ thần của trường học Nam An An đang ở ký túc xá đối diện, dưới ánh đèn lò mờ của hành lang, không một chút hình tượng nào ngồi chồm hổm trên mặt đất cầm hộp pizza ăn.

Nhìn thấy cô, Nam An An giấu pizza ra phía sau cực kỳ nhanh, một tay lau bên ngoài miệng đang dính dầu mỡ, nói: "Ăn không ngon một chút nào đâu Mập! Cậu phải giảm cân cho tốt, lần sau tớ sẽ đi xa một chút nữa."

Thật đúng là đồng bọn tốt mà, ngày nào đó An An yêu đương thì còn có ai nói chuyện phiếm cùng cô! Nghĩ tới đây, Đường Viên không nhịn được nữa nhộn nhạo nói: "An An! Tớ quyết định rồi, nếu có một ngày cậu yêu đương, cũng chính là lúc tớ chấm dứt cuộc sống độc thân!"

Trong chốc lát, Nam An An vốn đang mỉm cười, nét mặt hơi quái dị, cô ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía sau lưng Đường Viên kêu một tiếng "Su huynh!"

Đường Viên cứng đờ quay đầu lại, đã nhìn thấy Dung Giản mặc quần áo thể thao màu trắng, khí chất bức người, đi cùng một nhóm nam sinh, tai thính của Đường Viên còn nghe thấy một người trong đám nam sinh nhỏ giọng nói một câu "Bách hợp đại pháp* được đấy".

(*Đại pháp: môn tu luyện khí công cả tâm lẫn thân)

Đường Viên: "..."

Đám người Dung Giản đến để lấy dây số thứ tự, trong lúc đám người Dung Giản đang lấy số, Đường Viên vẫn còn xấu hổ nhìn anh.

Số thứ tự cho đại hội thể dục thể thao của trường học rất đơn giản, đó là một mảnh vải trắng được đánh số và hai cái kim cài, số thứ tự của Dung Giản là số 7, Đường Viên tìm thấy sau đó hỏi Dung Giản: "Em đeo giúp anh nha!"

"Cảm ơn." Dung Giản gật gù đầu, xoay người.

Anh mặc quần áo thể thao trắng rộng thùng thình, bóng lưng cao ngất, bả vai rộng lớn lại tràn đầy sức mạnh.

Đường Viên cầm lấy mảnh vải số, cẩn thận từng chút đặt vào sau lưng của anh, sau đó cầm kim cài ghim trên áo, đầu ngón tay của cô có chút phát run, cách một lớp vải mỏng, dường như cô có thể sờ được cơ bắp của anh.

Kim cài xuyên qua áo, xuất hiện đầu nhọn, tay Đường Viên run lên, đầu nhọn kia làm thế nào cũng không thể vào được, sau khi thử nhiều lần, cô mới cài được kim, cuối cùng thở phào một cái.

Sau khi đại hội thể dục thể thao bắt đầu, Đường Viên đứng ở vạch đích một nghìn mét, chờ ghi chép thành tích.

Từ lúc bắt đầu cho đến nửa đoạn đường sau, khoảng cách dần dần bị kéo ra, Đường Viên nhìn Dung Giản đang chạy đầu tiên, cô có một cảm giác chính là anh đang chạy về phía mình, sức bật của Dung Giản rất mạnh, lao tới rất nhanh, ánh mặt trời chiếu lên trên tóc anh như hòa tan cả băng tuyết.

Đường Viên nghĩ tới thời điểm đại hội thể dục năm lớp 10 thi chạy 800 mét, Dung Giản đưa tay ra về phía cô.

Ngày đó cơ thể Đường Viên không được thoải mái, nhưng mà cô xấu hổ không dám tìm thầy giáo thể dục xin phép nghỉ, chỉ có thể cố gắng hết sức mà chạy.

Kết quả sau khi chạy được một đoạn thì cô kiệt sức, hai chân giống như gắn chì thật nặng, không ngừng thở gấp, gió mùa đông rất lạnh và rất lớn, thổi vù vù cả vào trong miệng, cái lạnh đi thẳng đến trong dạ dày, Đường Viên cố gắng hết sức chạy về phía trước, nhưng chỉ có thể nhìn từng bước từng bước chân của người khác thoải mái chạy qua cô, vượt qua cô.

Tất cả những người vừa rồi bị cô bỏ ở phía sau bây giờ đều đã biến thành bóng lưng ở rất xa.

Lúc nữ sinh thi chạy thì nam sinh đã thi xong, đứng ở đường đua bên cạnh cổ vũ cho nữ sinh, lúc Đường Viên chạy hồng hộc đến ven đường, một cánh tay đột nhiên níu cô lại, nhanh chóng mang theo cô chạy về đích.

Đường Viên chạy theo rất nhanh, so với chạy thì tim đập còn nhanh hơn. Tay của anh thon dài có lực, lúc nắm lấy bàn tay của cô, Đường Viên cảm thấy chỉ cần một giây nữa cô sẽ bay lên.

Sau đó, cô mới biết được "đi cà" của cô đến rồi, bạn học nói lúc cô chạy, mặt của cô rất giống quý dọa người, mỗi phút đều như muốn đột tử.

Khi đó, cô chỉ nhìn thấy bóng dáng một người trên đường đua, đó là người mà cô thích nhất.

Cô học hết tất cả các môn mà anh giỏi nhất, cố gắng thi vào trường đại học tốt nhất mà cô đã viết vào mục tiêu của mình.

Cho dù tới bây giờ anh cũng không biết, cô vẫn cố gắng biến bản thân trở nên tốt hơn.

Đường Viên ngừng đầu, nhìn người đang chạy về đích.

Ừ, đó là người mà cô thích nhất.

Đường Viên kiểm tra đồng hồ bấm giây, cúi đầu ghi chép thành tích vào quyển vở nhỏ của mình.

Dung Giản chạy xong thì đến đứng ở bên cạnh cô, bóng anh che cả người của cô, vô tình che luôn cả ánh nắng mặt trời, Đường Viên trộm nhìn anh một cái, trán anh đỏ nhiều mồ hôi, tóc ngắn đen nhánh cũng ướt sũng, nhìn một bên mặt đặc biệt đẹp mắt, một giọt mồ hôi chảy dọc theo sống mũi cao vút của anh rơi xuống...

"Cho anh!" Đường Viên thừa dịp chưa có người chạy tới, lấy một chai nước khoáng và một cái khăn lông trắng từ trong túi đưa cho anh.

"Cảm ơn." Ánh mặt trời gay gắt đang ở trên đỉnh đầu, Dung Giản cầm khăn mặt lau mồ hôi, vặn nắp chai, ngược cổ lên nhanh chóng đổ vào miệng.

"Không có gì...À, đừng khách sáo." Đường Viên lắc lắc tay, đứng ở dưới ánh nắng mặt trời tiếp tục ghi chép thành tích, bị phơi nắng nên gò má đều đỏ ửng.

"Không nóng?" Dung Giản cúi đầu nhìn cô một cái, mở miệng nói.

"Nóng á!" Đường Viên gật gật đầu, bước về phía trước một bước dài, vừa vặn đứng ở dưới cái bóng của Dung Giản.

"Em đứng ở đây đi!" Đường Viên đứng vững sau đó ngẩng đầu nhìn Dung Giản nở một nụ cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ xinh đẹp.

Dung Giản rõ ràng háng giọng.

Cô cười rộ lên, ánh mắt long lanh như vì sao.

Thật vất vả lắm mới được đứng cùng một chỗ với anh, Đường Viên không nhịn được muốn trò chuyện cùng Dung Giản một chút, thật ra điều cô muốn hỏi Dung Giản nhất chính là lúc trước vì sao không nói cho cô biết cô chọn sai khóa học, nhưng mà cô xấu hổ không dám hỏi.

Suy nghĩ một lúc lâu, Đường Viên vẫn hỏi anh vấn đề khác: "Học trường... Anh chuẩn bị đi tìm việc hay nghiên cứu tiếp, hay là ra nước ngoài?"

Khi cô hỏi cô không nghĩ là Dung Giản sẽ trả lời, dù sao rất nhiều sinh viên đại học năm tư lúc này đều đang vừa tìm việc, vừa chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.

"Nghiên cứu tiếp." Không nghĩ tới Dung Giản sẽ cho cô một đáp án cụ thể.

"Chuyện này, nghiên cứu ở trường học sao?" Đường Viên lại hỏi, nói chuyện phiếm cùng anh thật sự rất vui vẻ. Giọng nói của anh rất dễ nghe, so với lúc nghe phát thanh còn hay hơn, rõ ràng lại thu hút, âm thanh trầm ấm, nhấn rõ từng chữ, giọng điệu chắc nịch.

"Đúng!" Dung Giản gật gật đầu, ném chai nước khoáng không trong tay đi, chai nước lọt vào trong thùng rác thùng rác ở xa rất chuẩn xác: "Phuong Tây thật sự rất tốt."

"Ừ ừ!" Đường Viên gật gật đầu, thật ra cô vẫn luôn rất hâm mộ Dung Giản, anh là một người rất kiên định, sẽ không do dự, sẽ không từ bỏ, một khi đã nhận định một con đường, mặc kệ có bao nhiêu người phản đối bao nhiêu người nghi ngờ, anh đều kiên định đi về phía trước.

Thật tốt.

Nhị Thứ Nguyên dụ dỗ nam thần, Tam Thứ Nguyên và nam thần trò chuyện, Đường Viên cảm thấy gần đây cô thật sự giống một con cá chép tinh, đợi đến ngày hôm sau, cô mới phát hiện cô chính là cá chép tinh!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này rất nhiều dầu mỡ đây ha ha ha ha

Mọi người cảm thấy bây giờ nam thần có thích Mập hay không đây?

Đúng rồi, hy vọng "Đường cá chép tinh" sẽ mang may mắn đến cho mọi người, Chủ nhật vui vẻ nha ~

Đến một vở kịch nhỏ đi:

Nam An An và Đường Viên cùng nhau đi xem siêu nhân đã trở về, nhớ đến ba đứa trẻ sinh ba đáng yêu thì tán gẫu ——

Nam An An: Mập, cậu thích con trai hay con gái?

Đường Viên chắc như đinh đóng cột: Con gái!

Nam An An: Tại sao? Tớ thích có con trai, bởi vì từ nhỏ đến lớn tớ nhìn thấy con gái nhiều lắm.

Đường Viên: Vì con trai sẽ giống mẹ đó!

Nam An An: Giống như cậu không tốt sao?

Đường Viên đau khổ nói: Đinh Đinh nhỏ cũng sẽ mập mập đó! (~~ ý chị là Tiểu JJ sẽ bị mập à >"<)

Nam An An...

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quay Về Nhà

Hơn hai giờ chiều, Đường Viên đi lên tầng trên của khoa công nghệ thông tin tìm ba của cô, lúc vừa đến cửa cô nghe thấy giáo sư Đường và sinh viên đang nói chuyện về đề cương luận văn.

Cô đứng thẳng lỗ tai nghe một lúc, cảm thấy giọng nói kia rất giống Dung Giản. Đường Viên nhớ lại trước kia giáo sư Đường có dẫn dắt sinh viên chưa tốt nghiệp nhưng trong đó không có Dung Giản.

Để xác nhận lại lần nữa, Đường Viên đến gần vài bước, lặng lẽ dán tai trên cửa, vẫn chưa nghe được gì thì...

Cửa mở.

Đường Viên đang dán tai trên cửa nhưng vì quán tính nên cả người ngã về phía trước một cái, chút nữa là ngã sấp xuống, chuyện này vô cùng lúng túng. Để thể hiện mục đích đến đây của mình, Đường Viên chưa kịp đứng thẳng người, đã tranh thủ thời gian nhìn vào bên trong gọi một tiếng "Ba".

Giọng nói vang dội, đọc từng chữ rõ ràng.

Một lúc lâu cũng không có ai đáp lại, Đường Viên ngẩng đầu.

Mặt đối mặt với Dung Giản ở trước cửa, Dung Giản cúi đầu nhìn cô.

Đường Viên: "Ba... Ba em đi đâu rồi?"

"Lần đầu được gọi là ba." Dung Giản ho nhẹ một cái: "Giáo sư Đường ở bên trong."

"Có một vài cuốn sách không có ở phòng làm việc, chắc là ở nhà rồi." Giáo sư Đường tìm một vài cuốn sách tham khảo ở trong phòng sau đó đi ra ngoài, thì nhìn thấy con gái của ông, Đường Thanh vẫy tay với Đường Viên: "Viên Viên, đây là sinh viên yêu thích nhất của ba —— Dung Giản, Dung Giản, đây là con gái của thầy, Đường Viên."

Đường Thanh giới thiệu xong, sự hài lòng bộc lộ trong lời nói: "Học trường Dung Giản của con hóa ra là học trò của lão Triệu, ông ấy ra nước ngoài điều dưỡng nên tiện thể giao cậu ấy cho ba, d...đ. l...q...đ buổi chiều ba phải đi công tác, con dẫn học trường về nhà tìm vài cuốn sách."

"Được được." Đường Viên gật gật đầu, cũng may giáo sư Đường đi ra kịp lúc hóa giải lúng túng của cô.

"Ba, chúng con đi đây!" Đường Viên phát phát tay với giáo sư Đường, sau đó cùng Dung Giản đi xuống lầu.

Lúc đi thang máy, trong lòng Đường Viên mừng thầm, cũng may gần đây cô gầy đi rất nhiều mới dám đi vào trong thang máy có rất nhiều người. Nếu không khi cửa thang máy mở, cô cũng không dám vào, phải đợi lần tới, hoặc là cô bước vào, tiếng cảnh báo sẽ vang lên, cô sẽ xấu hổ biết bao nhiêu trước mặt Dung Giản.

Đường Viên suy nghĩ lung tung, cửa thang máy tít một tiếng thì mở ra, dừng ở tầng mười một.

Cô ngẩng đầu thì nhìn thấy người đang đứng trước cửa thang máy là Nguyễn Tâm.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, hai ngày trước Đường Viên trò chuyện với Nam An An, cô trời mới biết trước kia Nguyễn Tâm từng theo đuổi Dung Giản, chẳng trách lại có địch ý với cô. Thật ra Đường Viên cũng không thể giải thích Nguyễn Tâm đối với cô là loại địch ý gì, Nguyễn Tâm thích Dung Giản, cô cũng thích Dung Giản, Nguyễn Tâm không đuổi theo Dung Giản, cô cũng không có nhà, hơn nữa cô vẫn chỉ là thăm mền, tới việc tỏ tình cũng chưa từng nói ra miệng.

"Này!" Nguyễn Tâm lên tiếng hỏi Dung Giản, giơ một xấp giấy trong tay: "Tớ vừa đi tìm giảng viên hướng dẫn luận văn mới, cậu bị phân cho người nào?"

"Giáo sư Đường." Dung Giản nhàn nhạt nói.

Đường Viên vẫn luôn cảm thấy Dung Giản có kỹ năng giao tiếp rất đặc biệt, cô đã xem cuốn 500 kỹ năng giao tiếp đều nói nếu muốn trao đổi một cách vui vẻ với người khác, một trong những cách đơn giản nhất chính là người khác hỏi bạn một câu thì bạn trả lời sau đó lịch sự hỏi lại một câu, nhưng rõ

ràng Dung Giản muốn chấm dứt chủ đề.

Chỉ có điều Nguyễn Tâm cũng không để ý, bản thân hơi tiếc nuối nói tiếp: "Cậu và tớ không cùng một hướng dẫn rồi, giảng viên hướng dẫn của tớ là thầy Lưu."

Nguyễn Tâm chỉ luôn nghe được tên tuổi của giáo sư Đường, vẫn chưa được gặp mặt, giáo sư Đường là một đại thần của khoa công nghệ thông tin, trước đây chưa từng dẫn dắt sinh viên chưa tốt nghiệp, lần này lại chỉ đích danh Dung Giản, nhất định sau khi Dung Giản bảo vệ nghiên cứu cũng sẽ làm việc cùng với ông ấy.

Dung Giản: "Ừ."

Đúng là kết thúc chủ đề.

"Chỉ có điều tớ nghe nói giáo sư Đường chưa bao giờ hướng dẫn sinh viên nữ, tất cả mọi người đều đoán..." Tuy giáo sư Đường không dẫn dắt khóa của bọn họ nhưng những lời đồn về ông rất nhiều. Nguyễn Tâm muốn nói tiếp đề tài này, lại cảm thấy không đúng lắm. Nói được một nửa thì im bật, bầu không khí trong thang máy có chút lúng túng.

Cô ta cười một tiếng, giống như cuối cùng cũng phát hiện trong thang máy còn có một người là Đường Viên, liếc nhìn Đường Viên: "Ồ, sao cô cũng tới khoa công nghệ thông tin?"

"Tôi tới tìm ba tôi." Đường Viên trả lời, cô vốn đang dựng thẳng tai muốn nghe Nguyễn Tâm nói gì về ba cô, kết quả là chỉ nghe được một nửa, chẳng qua trong trí nhớ của Đường Viên, ba của cô hướng dẫn thạc sĩ và tiến sĩ thật sự đều chỉ có nam sinh, không có nữ sinh.

"À!" Nguyễn Tâm cũng không muốn nói quá nhiều với Đường Viên, nhưng mà nói chuyện cùng với Đường Viên có thể dễ dàng giảm bớt một chút lúng túng vừa rồi khi nói chuyện với Dung Giản mà không được đáp, cô nói tiếp: "Ba của cô là thầy giáo ở khoa công nghệ thông tin?"

"Ừ" Đường Viên gật gù đầu, nói: "Chính là người mà cô vừa mới nói, giáo sư Đường."

Nguyễn Tâm càng lúng túng.

Bầu không khí bỗng nhiên yên lặng, cuối cùng thang máy cũng tới tầng một, Dung Giản hỏi Đường Viên: "Nhà của em rất xa đại học Tây sao?"

"Rất xa đó." Đường Viên nói địa chỉ cụ thể, tâm trạng sung sướng phát phát tay với Nguyễn Tâm, đi theo Dung Giản ra bãi đỗ xe.

Trên đường cô không nhận được nhìn lên Dung Giản, hôm nay Dung Giản mặc áo sơ mi ca rô màu xanh sẫm kiểu Anh và quần đen, đặc biệt trẻ trung, nếu như không phải là bộ quần áo này, khí chất lạnh lùng và hơi thở mạnh mẽ của Dung Giản sẽ khiến cô quên mất sự thật là anh chỉ lớn hơn cô một tuổi.

Hôm nay Dung Giản còn lái xe cùng cô về nhà, Đường Viên ngồi ở ghế phụ, vắt óc suy nghĩ chủ đề cần nói, lần này là Dung Giản mở miệng trước: "Em có trang điểm không?"

"Hả?" Đường Viên hơi sững sốt, cô không có trang điểm, chủ yếu là do tay nghề quá tệ.

Dung Giản vừa hỏi như vậy, cô đã không nhận được nghiêng mặt sang kính xe để nhìn bộ dạng của mình.

Dung Giản rõ ràng háng giọng: "Lúc trước bọn anh có tham gia cuộc thi về marketing, nhà tài trợ tặng một ít đồ trang điểm, nữ sinh của khoa công nghệ thông tin rất ít, em có thể đem về chia cho nữ sinh khoa kế toán."

"Thật sao, là cuộc thi đầu trước kia sao?" Đường Viên được cung chiều mà lo sợ, cuộc thi marketing đó cô không có tham gia, nhưng sau đó nghe nói nhà tài trợ là một công ty mỹ phẩm rất tốt, ra tay rất hào phóng, ngoài việc đồng ý với số tiền thưởng ban đầu còn cung cấp không ít đồ trang điểm.

"Ừ, đều ở ký túc xá của anh" Dung Giản nắm tay lái, mắt nhìn thẳng: "Nếu lấy xong sách mà thời gian còn sớm, anh lấy xuống cho em."

Đường Viên hơi xấu hổ: "Cảm ơn anh."

Dung Giản không nói tiếp, chăm chú lái xe.

Đường Viên yên tĩnh ngồi ở ghế phụ, cũng không nói tiếp tránh làm phiền anh.

Cứ như vậy ở cùng anh trong một không gian, cho dù yên tĩnh như gà*, trong lòng cô cũng tràn đầy vui vẻ, hiếm khi muốn tràn ra như thế.

(*yên tĩnh như gà: Xuất phát từ bài hát của ca sỹ Thái Y Lâm, mở một mắt nhắm một mắt —— "Tôi sẽ yên tĩnh giống như một con mèo" nhưng khi cô đăng một bức ảnh trên Weibo lại nói mình là một con gà yên tĩnh, sau đó cô phát hiện "gà" ở Đại Lục hàm ý đặc biệt nên tranh thủ thời gian xóa bỏ khỏi Weibo. Đáng tiếc lại bị một người có nickname là "Bản chất kỵ sĩ" trên Weibo thấy được, vì vậy câu này đã trở nên lưu hành)

Lúc đỗ xe, Đường Viên mới nhớ tới, hình như cô chưa thấy Dung Giản chạy xe đạp leo núi của mình, cô hỏi: "Chiếc xe đạp leo núi của anh đâu?"

"Bị trộm." Dung Giản hờ hững đáp.

Chắc là đêm hôm đó, Dung Giản gấp gấp đưa cô đi bệnh viện, xe đạp leo núi bị anh ném trên đường nên bị trộm mất.

Đường Viên cúi đầu xuống, hơi ngượng ngùng: "Thật xin lỗi."

Dung Giản: "Em trộm?"

"Hả?" Đường Viên hơi sững sốt, vội vàng khoát tay: "Em không có."

"Chọc em đấy."

Nhìn cô khoát tay giống hệt như con mèo thần tài, Dung Giản thấp giọng cười một tiếng: "Đi thôi."

Nam thần như anh còn có thể chơi trò trêu chọc mình!

Lúc lên lầu, Đường Viên lén lút phát tin nhắn lên kênh ký túc xá, sau đó nhận được tin trả lời rất nhanh ——

Hồ ly ăn gà: Bởi vì cậu thú vị đó!

Đường Viên sững đến mức trong lòng sôi sùng sục sùng sục, lập tức muốn bay lên.

Cố Cầu Cầu nói đúng, tự mình đa tình là điều tối kỵ của việc thăm mền.

Đường Viên cắt điện thoại dẫn Dung Giản đi vào phòng sách.

Phòng sách nhà cô rất lớn, chiếm hết toàn bộ lầu hai, cả căn phòng đón ánh sáng rất tốt, bày hàng của giá sách sắp xếp rất gọn gàng, giống như một thư viện nhỏ.

Cửa sổ sát đất phía đối diện treo một bức tranh cực lớn, bức tranh kia là hình ảnh của một cô bé mập mạp đang bấu môi. Cô bé cười hiện ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ thật sâu, lông mi rậm dài trên mí mắt, nhìn thấy có chút ngượng ngùng. Cô bé giương cánh tay, hơi thẹn thùng tạo thành tư thế muốn ôm.

Phát hiện Dung Giản đang nhìn bức ảnh kia, Đường Viên có chút xấu hổ: "Đó là em!"

"Lúc em ba tuổi, mẹ đã vẽ em đấy. Bức tranh rất lớn, bà đã vẽ rất lâu..."

Trước kia mỗi lần Lê Họa đứng ở phòng vẽ tranh, cô đều chạy vào trong, đứng ở trước mặt bà hoạt bát kêu lên "Mẹ xem con này", hoặc là leo lên lưng Lê Họa, lấy mặt tròn của mình cọ vào mặt Lê Họa: "Mẹ mẹ, về Viên Viên đi!"

Lê Họa sẽ xoa mặt của cô, bà nói phải vẽ tiếp tranh phong cảnh, để lưu làm kỷ niệm, bà còn nói, Viên Viên của mẹ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, không cần phải vẽ.

Lê Họa vẽ cho cô một bức tranh to hơn bất cứ bức tranh nào mà bà từng vẽ, Đường Viên rất vui vẽ, khi đó cô nghĩ, cô đúng là bé cưng mà mẹ yêu nhất.

Sau bức tranh ngày đó, Lê Họa và Đường Thanh ly hôn.

Lê Họa mang theo hành lý của mình, cọ vẽ của mình, bức tranh của mình, nhưng không mang cô đi.

Lê Họa để lại cho cô bức tranh cực lớn này, và một bóng lưng không thể nào đuổi kịp.

Đường Viên thờ dài, giống như tâm trạng nặng nề đều thờ ra hết rồi, cảm thấy cả người người đều nhẹ nhõm rất nhiều mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Dung Giản: "Em giúp anh tìm tài liệu! Tất cả sách của nhà em đều là em tự tay sắp xếp lại đó, mỗi lần ba em tìm không thấy đều sẽ hỏi em."

Bày hàng của giá sách cao, Đường Viên linh hoạt mà tìm kiếm trong đó, đặc biệt dễ dàng.

Dung Giản phát hiện những quyển sách này đều bị sắp xếp thành từng dãy, tất cả sách giống như đội ngũ duyệt binh chỉnh tề, còn bị dán số, đánh số từ nhỏ đến lớn, màu sắc trang bìa từ nhạt đến đậm..

Quyển sách cuối cùng mà Đường Viên muốn tìm vừa khéo đặt ở tầng cao nhất của giá sách, cái kệ sách lớn này nghe nói là do tổ tiên truyền lại, là báu vật của ông nội cô. Đặc biệt cổ kính, đặc biệt lớn, còn đặc biệt cao. Quyển sách kia không thường dùng tới, lúc trước Đường Viên phải mang thang nhỏ vào để đặt mấy quyển sách không thường dùng lên tầng cao nhất.

Đường Viên cố gắng nhón chân lên cũng không thể với tay tới, cô nhảy lên một cái, cố gắng với tay...

Năm centimet, bốn centimet, ba centimet...

Đầu ngón tay vẫn còn một khoảng cách với quyển sách, Đường Viên ngược cổ, trước mắt bỗng nhiên biến thành màu đen. Hôm nay thời tiết quá nóng, ký túc xá của cô cũng không có máy lạnh, giữa trưa cô uống một ngụm sữa chua thì phát hiện mùi vị khác thường, chiều nay cô vốn muốn tìm ba xong thì

đi mua sữa chua, không ngờ lại gặp Dung Giản.

Đường Viên gắng sức nháy mắt vài cái, muốn nhảy lên thử lại lần nữa, thì nhìn thấy một cánh tay thon dài lướt qua đỉnh đầu của cô, sách trên tầng cao nhất rất dày đặc, quyển sách kia lại ở bên trong, bị kẹp rất chặt, ngón trỏ của Dung Giản kéo một quyển sách phía trên nhất ra ngoài, một tiếng "Bốp" giòn vang, mang theo rất nhiều bụi bặm, sau khi quyển sách kia bị kéo ra, anh thoải mái lấy xuống.

Toàn bộ quá trình Đường Viên chỉ biết ngẩng mặt nhìn, cái mũi bị dính đầy bụi, trái tim lại đập giống như trống.

Cả người cô bị kẹt giữa Dung Giản và kệ sách, cô nghĩ, đây là một tư thế tuyệt vời nha, chỉ cần cô xoay người một cái, chính là một vách tường tiêu chuẩn!

Sau khi lấy được quyển sách Dung Giản cúi đầu nhìn cô một cái, hơi hơi nhú mày.

Bỗng nhiên Đường Viên nhớ tới, lúc học lớp mười, có lần bọn họ đang học thể dục, luyện tập nhảy xa với hố cát, sau khi tan học cô còn cố ý đi toilet rửa mặt. Lúc nghỉ giữa giờ, cô vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt của Dung Giản nhìn cô, ~~đến nỗi~~ rất chân thực.

Đường Viên nghiêng đầu đối diện với ánh mắt của anh, mới phát hiện đó không phải là ảo giác, không giống như cô né tránh, ánh mắt giao nhau, Dung Giản rất nghiêm túc nhìn cô, tim Đường Viên đập nhanh như sắp bay ra ngoài!

Sau đó chợt nghe Dung Giản nói ——

"Trên trán em có hạt cát."

Đường Viên vô thức đưa tay lau trán, Dung Giản vẫn dùng giọng nói lạnh lạnh trước sau như một nhắc nhở cô: "Bên trái"

"Bên phải"

"Xuống"

"Xuống một chút nữa"

...

Vài lần sau đó, đột nhiên Dung Giản đưa tay, ngón trỏ thon dài lướt qua trán của cô cực kỳ nhanh.

Sờ, sờ giết người mà...

Lúc đó Đường Viên hí hóp mắt không dám nhìn, mát lạnh nơi đầu ngón tay của anh như vẫn còn lưu lại trên trán cô.

Trái tim nhỏ của Đường Viên vẫn còn đập bịch bịch, lúc mờ mắt thì trong tầm mắt cũng chỉ còn lại bóng lưng của Dung Giản thôi.

Trước khi vào học, anh đã trở lại, tay còn mang theo hơi nước cùng với mùi nhẹ nhàng khoan khoái của nước rửa tay.

Nghĩ tới đây, Đường Viên ngược nhìn về phía sau ngẩng mặt tròn lên: Đúng rồi, trên mũi của em có bụi, nhanh sờ em đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đỏ Mặt

"Làm sao vậy?" Ngay khi Dung Giản cúi đầu đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Đường Viên, cô ngẩng mặt về phía sau, giống như...con mèo với cặp mắt tỏa sáng nhìn con cá trong tay của chủ nhân.

Bốn giờ rưỡi chiều, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất nghiêng nghiêng chiếu vào trong phòng thì bị chặn bởi kệ sách lớn ở phía sau, chiếu thẳng trên mặt Đường Viên...

Một chút bụi bặm trên chóp mũi trắng nõn của cô bị ánh mặt trời chiếu lên dễ làm người khác chú ý.

Đầu ngón tay Dung Giản không tự chủ được lướt qua chóp mũi trắng nõn của Đường Viên cực kỳ nhanh...

Trong giây phút hơi lạnh nơi đầu ngón tay chạm vào chóp mũi của Đường Viên, Đường Viên cảm thấy toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, thời gian cũng ngừng lại, cô biết rõ cô không nên suy nghĩ lung tung, nhưng lại không thể kềm chế mà nghĩ ngợi lung tung.

Đường Viên cảm thấy trong tim mình xuất hiện một cơn mưa màu hồng.

Trong mắt chỉ nhìn thấy ngón tay thon dài trắng trẻo của Dung Giản.

Sau đó, Dung Giản chú ý đến đôi mắt của Đường Viên.

Lông mi của Đường Viên vừa dài lại vừa dày, cong cong rất xinh đẹp, ngay cả mí dưới lông mi cũng rất dày.

Dung Giản ho nhẹ một tiếng, rút ngón tay lại, cảm giác mềm mại trơn nhẵn vẫn còn lưu tại trên đầu ngón tay. Anh vỗ tay phui đi bụi bặm ở đầu ngón tay, lại hắng giọng, cầm quyển sách kia tiện tay lật hai trang, lật quá nhanh, trang sách tạo ra một cơn gió.

Vừa rồi Đường Viên ngẩng cổ đến mức nhừ, cô kẹt ở giữa kệ sách và Dung Giản, xoay người đối diện với Dung Giản, hai cánh tay cũng không biết để ở đâu, mắt cũng không biết nên nhìn về phía nào.

Tay cô không tự chủ vòng ra phía sau đặt lên kệ sách, gờ tay trái lên sờ sờ chóp mũi, bầu không khí như vậy làm Đường Viên không khỏi có chút sợ, cô đưa tay chỉ về phía sau lưng Dung Giản: "Anh, anh có muốn đi rửa tay không? Toilet ở đó."

Dung Giản: "..."

Hơi nóng, Đường Viên chạy tới bật điều hòa đến mười bảy độ, thổi ra chút gió trước khi Dung Giản đi ra. Anh không chỉ rửa sạch tay, còn rửa mặt, vì không có khăn mặt, trên mặt còn ướt sũng, dưới cằm vẫn còn nước, tóc cũng bị nước thấm ướt mà trở nên đen nhánh.

"Dung Giản!" Đường Viên đứng ở phía điều hòa, vẫy tay với anh: "Vừa rồi em quên mở máy lạnh, nóng quá, anh có muốn tới hóng mát một chút hay không?"

Dung Giản không bước qua, anh đang xem tấm ảnh chụp bị đè dưới tấm kính dày trên bàn đọc sách, anh nhìn thấy mình trong một bức ảnh chụp chung. Dung Giản nhìn một chút, hình như mình cao nhất trong bức ảnh đó, so với lúc đó Đường Viên không có thay đổi gì. Anh cũng không ngẩng đầu lên nói: "Anh không nóng."

Đường Viên: "Mặt anh đều đỏ lên rồi kia."

Dung Giản: "..."

"Năm giờ rồi." Dung Giản cúi đầu nhìn đồng hồ, quay người đi về phía cầu thang: "Về trường học thôi."

Đường Viên tắt điều hòa, tháo một gói khăn ướt ra, chạy tới đưa cho Dung Giản một cái: "Cho anh."

Dung Giản đưa tay nhận lấy, lau mặt, khăn ướt vị bạc hà chanh mát lạnh, nhàn nhạt.

Lúc xuống lầu, Đường Viên nhường cho Dung Giản đi trước.

Phương pháp giảm béo hoàn toàn không ăn món chính quả nhiên đối với thân thể cô tạo thành ảnh hưởng xấu, Đường Viên cảm thấy hình như cô đói quá rồi, dạ dày trống rỗng, không còn cảm giác gì nữa, nhưng đầu thì rất choáng váng, trước mắt bỗng nhiên biến thành màu đen, cô hít một hơi thật sâu, lúc nhìn xuống cảm thấy có chút choáng váng, cô cầm lấy lan can chậm chạp bước xuống.

Lúc xuống lầu, điện thoại Dung Giản vang lên, anh nhìn thoáng qua số điện thoại xa lạ trên màn hình, anh bắt máy.

"Này?" Anh vừa mới lên tiếng, bên kia truyền đến âm thanh ồn ào, sau đó cúp máy.

Vừa tắt máy, bên kia lại gọi lại.

Dung Giản nhận điện thoại, lại im lặng một lúc lâu, anh di chuyển ngón tay, trực tiếp cho số kia vào danh sách đen.

Dung Giản nhanh chóng xuống dưới lầu, nhưng vẫn không thấy Đường Viên đi xuống, anh quay đầu lại nhìn lên trên lầu, thì nhìn thấy Đường Viên đập huyệt một cái, cả người ngã thẳng xuống cầu thang rồi lăn xuống đất...

####

Đau quá.

Lúc Đường Viên tỉnh lại hít một hơi khí lạnh, đầu rất đau, bên tai vẫn còn ong ong giọng nói.

Cô suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ lại, cô và Dung Giản cùng đi lấy sách, lúc xuống lầu trước mắt cô giống như một màu đen, cảm thấy choáng váng làm cho cô bước hụt, lăn từ trên cầu thang xuống, trong lúc đó cô thật sự sợ hãi, cả người đều bối rối.

Chẳng qua lúc đó là chuyện nhất thời, thậm chí cô còn không kịp suy nghĩ nhiều, mà bây giờ nhớ lại, mới cảm thấy sợ hãi thế nào, cô thật sự...thiếu chút nữa là té chết.

Nghe được tiếng cửa phòng mở, Đường Viên quay đầu nhìn ra cửa, chỉ một động tác quay đầu mà cô đã cảm thấy choáng váng đầu đến muốn nôn.

"Đừng nhúc nhích!"

Giọng nói của Dung Giản rất lạnh, thậm chí rất nghiêm khắc.

Đường Viên sợ tới mức không dám quay đầu trở về, cô nằm trên giường, nhìn Dung Giản chăm chú, cô không dám nhúc nhích, mắt cũng không dám di chuyển.

Cô không dám nhìn vào ánh mắt của Dung Giản, Dung Giản coi cô giống như là đồ sứ. "Thật xin lỗi." Cô lại mang thêm phiền phức cho Dung Giản.

Đường Viên rú mắt xuống, mắt chỉ có thể nhìn thấy được đôi giày màu đen của Dung Giản.

Cô nhìn thấy Dung Giản đi tới, lúc cách cô chỉ còn vài bước thì ngừng lại.

Phòng bệnh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng nước biển nhỏ xuống, Đường Viên không tự chủ ngừng hô hấp, khiến mặt mình đỏ rần mới thở hổn hển mấy hơi.

Dung Giản hít một hơi thật sâu, hồi phục tâm trạng.

Lúc nhìn thấy Đường Viên lăn từ trên cầu thang xuống, anh thật sự...

Loại cảm giác này, loại cảm giác rất bất lực, đời này anh thật sự không bao giờ muốn cảm nhận thêm cảm giác đó. Trong giây phút đó anh cho rằng Đường Viên sẽ chết, nụ cười của cô sinh động như vậy, ánh mắt cong cong, khoe môi vênh lên, vẻ mặt hưng phấn, mà lại nằm trên mặt đất, không một tiếng động.

Lúc ôm lấy Đường Viên, Dung Giản mới phát hiện, tay của anh đều run.

Nếu như không có thảm lông dê dày trải trên bậc thang, Đường Viên thật sự...

Trên xe cứu thương, đột nhiên anh nhớ tới lời tiên đoán số mệnh chắc chắn của ông thầy bói.

Anh đã không còn ai để khắc nữa rồi.

Thảm lông dê dày trải trên bậc thang đã che lại những cạnh bén nhọn xung quanh, Đường Viên đập đầu xuống bậc thang cũng không bị đổ máu. Bác sĩ vừa an ủi anh rằng cô không có vết thương ngoài da, đến bệnh viện kiểm tra một chút, nếu như không có tụ máu thì cũng chỉ là bị chấn động não bình thường.

Mãi đến khi đưa Đường Viên đến bệnh viện, bác sĩ nói không có việc gì, anh mới tỉnh táo lại gọi điện thoại cho giáo sư Đường, Đường Thanh vừa tới nước ngoài, không thể trở về ngay, nghe nói Đường Viên không có việc gì mới nhẹ nhàng thở ra, trước tiên nhờ anh giúp đỡ chăm sóc một chút.

"Xảy ra chuyện gì?"

Thật lâu sau, Dung Giản đi tới, cúi đầu nhìn Đường Viên.

Đường Viên nói không nên lời.

Dung Giản nén giận, tỉnh táo mở miệng nói: "Bác sĩ nói em không ăn cơm dẫn tới sức khỏe không chống đỡ nổi."

Đường Viên vẫn không nói nên lời, cổ của cô cứng đờ rồi.

Đường Viên nhỏ giọng mở miệng: "Em..."

"Hả?" Dung Giản chờ cô nói.

Đường Viên: "Em có thể cử động một chút không?" Lúc Dung Giản nổi giận như vậy, giống như núi lửa đã tắt sắp phun trào, diễm n. đàn. l. quý. đôn băng tuyết nghìn năm không thay đổi lại tuôn trào nham thạch nóng chảy màu đỏ, thật sự rất dọa người.

Dung Giản: "..."

Anh ôm một bụng lửa còn chưa kịp lan ra thiêu rụi đồng cỏ, đã bị Đường Viên dập tắt một cách đơn giản.

"Động."

Một chữ, Đường Viên im lặng, cuối cùng là được cử động hay không được phép cử động vậy.

Nhận thấy anh đứng ở chỗ này khiến cho cô cảm thấy bị áp bức mạnh mẽ, Dung Giản duỗi dài cánh tay kéo cái ghế tới rồi ngồi xuống, mặt không đổi nhìn Đường Viên.

Đường Viên nhìn chăm chú Dung Giản chậm chạp điều chỉnh tư thế, đường đường chính chính nằm trên giường bệnh, thật ra cô rất muốn ngủ, bởi vì vắn đề vừa rồi quá lúng túng, cô không biết phải trả lời thế nào, người khác giảm béo rất nhanh là giảm được rồi, còn cô giảm béo thiếu chút nữa té chết.

"Tại sao không ăn com?" Rất nhanh, Dung Giản bóp chết ý tưởng của cô vừa rồi, cô vất vả lắm mới có thể chuyển hướng chủ đề vậy mà anh lại quay về chủ đề này rồi.

"Em không chịu đựng được..." Đường Viên nhỏ giọng nói, vụng trộm thích anh lâu như vậy, cho là mình đã che giấu những tình cảm kia rất tốt, nhưng lại phát hiện trái tim nhỏ bé của mình đã bị người khác thấy rõ ràng, cho dù cô và người khác cũng thích anh, nhưng mà ở trong mắt người khác, cô không đủ cách để yêu thích, cảm giác đó thật là làm cho người ta khổ sở.

Cô muốn trở nên tốt hơn.

Dung Giản: "Vậy mập đi!"

"..." Đường Viên hơi sững sốt: "Ý em nói là em bị... Không, ý em là..." Được rồi, thật sự cô không thể gầy được.

Dung Giản lột một quả cam, đưa cho Đường Viên, cả người cô vui trong cái chăn màu trắng của bệnh viện, cô bĩu môi, trên mặt còn mang theo vẻ mập mạp của trẻ con, làn da rất trắng, mắt rất tròn, lông mi trên dưới đều dài, giống như con thỏ đầu to...

Anh rõ ràng háng giọng, cứng rắn nói: "Em mập nhìn cũng rất đẹp."

"Hả?" Đường Viên ngo ngắc nhận quả cam, vừa rồi trong đầu cô đang suy nghĩ về việc gầy không được và chịu không được, Dung Giản mới vừa nói, anh nói...

Hình như cô không nghe rõ.

"Anh vừa mới nói cái gì?" Đường Viên nhìn Dung Giản không muốn nói lại lần nữa, không nhịn được hỏi lại một lần, lần này cô dựng thẳng lỗ tai chờ đáp án của anh.

Dung Giản mặt không biểu cảm: "Em mập cũng phải ăn com."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trông Trẻ

Editor: Little Little

Vừa nghe đến hai chữ ăn com, Đường Viên lập tức căng thẳng.

Bụng cô không thể nhịn đói, sữa chua không thể uống không, cầu thang cũng không thể té, nhất là nam thần đang ép cô ăn com, cô tuyệt đối không thể...

Không thể ăn quá nhiều.

Nhìn thấy bữa chiều là cháo trắng rau muống và khoai tây sơi, cuối cùng Đường Viên cũng yên tâm. Lâu rồi chưa ăn com, nhìn rau muống xanh nhạt Đường Viên kích động vô cùng, cô cầm đũa bắt đầu dùng bữa cực kỳ nhanh.

Dung Giản lái xe quay về trường học lấy Laptop đến, lại tiện đường ghé mua sữa bò. Lúc anh bước vào, Đường Viên đang sung sướng uống canh suông dành cho bệnh nhân, cô bụng chén sứ nhỏ màu trắng, phồng má lặng lẽ uống không một tiếng động, không kén ăn, cũng không để com dư thừa.

Đặt chén canh xuống, lúc nhìn thấy anh, Đường Viên nuốt canh trong miệng xuống mới nói: "Anh đã trở về."

"Ừ." Dung Giản đưa sữa bò cho cô.

Đường Viên chẳng qua chỉ bị chấn động não rất nhỏ, cũng không có bị đổ máu gì gì đó, nhưng mà dù sao cũng là lẩn bậc thang từ trên cao xuống, bác sĩ đề nghị cô phải nằm viện quan sát vài ngày, nằm trên giường nghỉ ngơi cho thật tốt.

Nghe theo lời dặn của bác sĩ, Đường Viên ăn com tối xong uống sữa bò lại nằm trên giường. Cô nhìn thoáng qua Dung Giản đang ngồi trên ghế salon gỗ bàn phím, lén lút lấy điện thoại đặt dưới gối ra, phát tin mới trên Weibo —

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Vừa Tròn: Tôi vừa chạm vào một nam thần hoàn mỹ.

Vừa phát tin thì nhận được phản hồi——

Lạc Già trả lời Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Vừa Tròn: Nắm lấy cơ hội viết truyện đăng lên Weibo đi Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Vừa Tròn, nhanh lên, viết thêm đi, viết thêm đi!

Đúng vậy, viết thêm! Thế nhưng cô không dám ở trước mặt Dung Giản viết truyện, Đường Viên đang nghĩ xem buổi tối nên viết truyện như thế nào, điện thoại của Dung Giản đã vang lên. Đường Viên nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục! Tiếp tục nhanh lên! Như vậy cô có thể dùng điện thoại gõ chữ giống như bọ biển chen lẩn trong nước, góp gió thành bão, nhất định có thể viết ra ba nghìn chữ đúng giờ.

Nhưng mà, Dung Giản trực tiếp ở lại phòng bệnh nghe điện thoại, không có tránh đi.

Nếu như vậy, hay là cô cứ nghe đi, Đường Viên dựng thẳng tai, không biết người bên kia điện thoại nói gì đó, chợt nghe thấy Dung Giản thấp giọng

"Ừ, không về nữa" anh tiếp tục nghe điện thoại, đột nhiên nhìn thoáng về phía giường bệnh bên này, ánh mắt Đường Viên không kịp tránh né vừa lúc bị anh quét đến. Cô lại càng hoảng sợ, chợt nghe Dung Giản nói tiếp ——

"Giúp thầy hướng dẫn trông trẻ con." Dung Giản khẽ nói.

Trông trẻ con...

Trẻ con...

Con...

Đường Viên nhìn Dung Giản, rồi nhìn lại mình một chút, mình chỉ nhỏ hơn anh ấy một tuổi anh trông mình như trẻ con, như vậy thật sự không được!

Không giải thích được lại cảm thấy xấu hổ!

Sau khi cảm thấy xấu hổ cô lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, Dung Giản hiện đang chăm sóc cô, có lẽ chỉ vì cô là con gái của thầy hướng dẫn của anh.

Dung Giản nói được thì làm được, trông trẻ con rất tận tâm, mãi đến mười giờ tối cũng không quay về trường học. Vì vậy, Đường Viên cũng không có cơ hội viết truyện.

Hơn mười giờ đêm, điện thoại của Dung Giản lại reo hai tiếng, Đường Viên dựng thẳng tai, nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh mở ra rất nhỏ và tiếng bước chân càng ngày càng xa sau đó mới nhẹ nhàng thở ra.

###

Dung Giản đứng ở trong ngõ hẻm bên dưới đèn đường lâu năm không tu sửa, mặt lạnh nhìn người cậu trên danh nghĩa bị một đám côn đồ đâm đá một lúc lâu.

Mục Từ Kỳ chặt vật cuộn tròn thân thể tránh né, vừa nhìn đám côn đồ kia vừa cầu xin tha mạng: "Đừng đánh tôi, cháu trai của tôi sẽ lập tức tới ngay, cháu trai của tôi sẽ giúp tôi trả tiền, đừng đánh tôi!" Ông nói xong nhìn bốn phía, nhìn thấy Dung Giản đang đứng dưới đèn đường mới hô to một tiếng: "Dung Giản!"

"Mày cũng đừng hù tao, mày còn có cháu trai lớn như vậy sao!" Tên cầm đầu nghe vậy liếc mắt nhìn Dung Giản, cười lạnh một tiếng rồi cầm côn thép đánh vào chân Mục Từ Kỳ một cách tàn nhẫn, mới xoay người nhìn Dung Giản nói: "Cháu trai, trả tiền đi! Cậu của mày nợ tui tao hai vạn đó."

Mục Từ Kỳ đau đến mặt mũi trắng bệch, cắn răng nhìn Dung Giản rống to: "Đưa đi, nhanh đưa tiền cho bọn họ, không phải cậu bảo con mang tiền tới đây sao, tiền đâu?"

Dung Giản mặt không đổi đứng dưới ánh đèn đường mờ nhạt, không đến gần, cũng không nói một lời.

Mục Từ Kỳ nóng nảy: "Dung Giản! Mẹ kiếp! Mày muốn hại chết tao à!"

"Mẹ kiếp, cuối cùng mày có trả tiền hay không?" Tên cầm đầu của đám côn đồ cũng gấp gáp, lại tiếp tục chà đạp Mục Từ Kỳ một cách tàn nhẫn, sau đó cầm côn thép bước tới gần Dung Giản. Tên côn đồ kiêu ngạo cầm lấy côn thép đứng ở trước mặt Dung Giản, vóc dáng Dung Giản rất cao, nhìn thấy khí thế từ trên người anh không khỏi có chút cảm giác đối địch.

Tên côn đồ cầm côn thép chỉ vào Dung Giản, vừa đến gần còn chưa kịp nói thì bụng đã trúng một đá rất tàn nhẫn, một đá kia vừa gọn gàng vừa linh hoạt, vừa chuẩn lại vừa tàn nhẫn, hắn bị đập phải lui về sau nửa bước, không kịp đứng lên lại bị chàng trai ở sau lưng đá một đá dầm nát trên bả vai, dường như hắn có thể nghe được tiếng rắc rắc tiếng xương cốt của mình bị gãy, côn thép rơi khỏi tay lẫn vài vòng trên mặt đất, phát ra âm thanh nặng nề.

Nếu không phải bị giẫm lên bả vai, tên côn đồ đau đến mức thiếu chút nữa lăn trên mặt đất, người đàn ông này đánh nhau không hao phí một chút sức lực, lại chọn chỗ đau nhất mà đặt chân.

Hai tên côn đồ còn lại sau khi bị hoảng sợ cũng chạy đến, nhấc chân Dung Giản lên rồi nhanh chóng chạy tới diu tên lưu manh cầm đầu chạy trốn, rõ ràng

là không có chút kinh nghiệm đời nọ.

Màn kịch tan rã, Dung Giản xoay người rời đi. Mục Tử Kỳ khập khiễng đuổi theo phía sau, oán hận kêu gào: "Con làm như vậy hoàn toàn không thể giải quyết vấn đề, lần sau bọn chúng vẫn sẽ tới tìm cậu, mọi chuyện lại càng tệ hơn! Con cố ý làm vậy phải không!"

"Con vẫn còn hận cậu phải không, không phải cậu cố ý, lúc ấy làm sao cậu biết chị của mình đối mặt với..."

Dung Giản cười lạnh một tiếng, quay đầu lại đâm vào mặt Mục Tử Kỳ một cái thật mạnh, những lời trong miệng Mục Tử Kỳ còn chưa kịp nói đã bị một đám này đánh cho nuốt xuống, thậm chí ông ta còn cảm thấy cháu trai Dung Giản ra tay so với đám lưu manh vừa rồi còn tàn nhẫn hơn. Giải quyết chuyện của Mục Tử Kỳ xong, Dung Giản lái xe quay về trường học. Lúc chờ đèn đỏ, nhìn thấy trên cầu vượt có một tiểu mập mập được người ta nắm tay bước từng bước một xuống dưới bậc thang, bàn tay đặt trên vô lăng vô thức đánh một vòng rẽ hướng khi đèn xanh bật sáng.

####

Trong phòng bệnh tối như mực, cuối cùng Đường Viên cũng chờ được cơ hội tiến vào trong căn bệnh sáng màn hình điện thoại di động, mở bản ghi nhớ ra viết chữ cực kỳ nhanh——

Tôi lại vào bệnh viện!

Tôi còn chưa gầy được, nhưng tôi lại đụng phải một nam thần hoàn mỹ.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, tôi dẫn nam thần về nhà mình, nam thần sờ mặt của tôi, tôi lăn cầu thang từ trên lầu xuống, nam thần chăm sóc tôi.

Haiz, tôi thật sự thích anh ấy...

Toàn bộ người cô đều trùm ở trong chăn, không biết là vì xấu hổ hay vì nóng, hô hấp có chút không thoải mái.

Một giờ trôi qua, Đường Viên nghĩ Dung Giản chắc chắn sẽ không trở lại. Cô vốn chỉ bị náo chấn động nhẹ mà thôi, không cần có người ở cùng, chỉ có điều sáng mai mở mắt có thể nhìn thấy Dung Giản thì tốt rồi.

Đường Viên nghĩ vậy, cầm điện thoại chui ra khỏi chăn, vừa lộ đầu ra, thì nhìn thấy một bóng người trong bóng tối.

Đường Viên thoáng nghĩ đến đoạn tin tức trước kia đọc được trên Weibo, một nữ sinh ở khách sạn nửa đêm tỉnh dậy phát hiện có người đứng ở bên giường, cô sợ hãi vội vờn tay mở đèn.

Ánh sáng rõ ràng trong nháy mắt, Đường Viên cầm điện thoại, càng luống cuống!

Lúc Dung Giản đẩy cửa bước vào, trong phòng bệnh tối như mực, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào chiếc giường trong phòng bệnh, trên giường có một cái bọc nhỏ, chăn trắng của bệnh viện hơi mỏng lộ ra ánh huỳnh quang của điện thoại. Dung Giản còn chưa kịp mở đèn thì một bàn tay đang cầm điện thoại thò ra từ trong chăn, Đường Viên mập mập cũng từ trong chăn chui ra.

"Đừng!"

Đèn bị Đường Viên “đập” sáng.

Có thể do mới từ trong chăn tối chui ra, cô có chút không thích ứng được ánh đèn chói mắt, hai mắt hơi híp lại, gương mặt đỏ ửng, không biết là vì bị chăn bao phủ, hay là cái gì...

"Dung Giản!" Đường Viên vèo một cái, nhét di động vào trong chăn, bản thân từ trong chăn chui ra, ngồi lên trên chăn, chột dạ vòng tay ra phía sau đề điện thoại dưới chân: "Dạ em sợ chết khiếp."

Cô vừa mới viết cô rất thích Dung Giản, Dung Giản đã trở lại rồi, hồn của Đường Viên đều bị dọa sợ mà bay mất.

Vừa rồi cô có nâng điện thoại lên một chút, chắc có lẽ Dung Giản không nhìn thấy đâu!

Tim Đường Viên đập bịch bịch.

Một tay cô vẫn còn ở trong chăn, lục lọi điện thoại, mở màn hình, dựa vào trí nhớ bấm một cái vào biểu tượng ở ô thứ nhất trang thứ hai trên màn hình chính, sau đó giờ di động từ trong chăn lên: "Dung Giản, em đang xem phim ma, vừa rồi anh còn đứng ở đó, làm em sợ muốn chết." Hai ngày trước cô tải một bộ phim ma, vừa đúng lúc có thể lấy ra giải vây cho mình, thật là muốn chấm một trăm điểm cho trí thông minh của mình!

Đường Viên vừa nói vừa vỗ vỗ vào chỗ trống trên giường bệnh: "Anh, anh có muốn xem hay không?"

Thật ra cô cảm thấy sau khi Dung Giản đi ra ngoài một chuyến rồi quay lại, quanh người của anh mang theo một loại khí lạnh thấu xương, giống như buổi chiều nay lúc anh nổi giận.

Dung Giản không nói chuyện, sải chân dài bước về phía cô.

Đường Viên cầm di động, tìm đập nhanh đến mức cùng tần suất với bước chân của anh.

Giường lún xuống một cái, Dung Giản ngồi xuống trên giường của cô.

Cùng một phòng bệnh cùng một giường.

Đường Viên háng giọng, vẻ mặt bức bách.

Anh thật sự đến, Đường Viên lại cảm thấy cô đang khiêng đá đập vào chân mình, bản ghi chép còn ở phía sau, cô còn chưa có tất đi hoàn toàn, cảm giác bây giờ, cảm thấy điện thoại trong tay giống như một tảng đá. Đường Viên ổn định hô hấp ấn mở bộ phim, bộ phim mà cô dùng để trì hoãn, cô kéo thanh process đến tab đầu tiên, mặt nữ quý nhảy ra từ trong màn hình ra ngoài.

So với mặt quỷ này, cô càng sợ bản ghi nhớ bên trong điện thoại di động của cô hơn!

Dung Giản tựa đầu vào giường, ở khoảng cách gần như vậy, một tay Đường Viên gờ điện thoại, lưng thẳng tắp, chân xếp một góc chín mươi độ. Cô có một loại ảo giác, hô hấp của Dung Giản đang phun trên gáy của cô, mặt của cô từng chỗ từng chỗ đều bị nhuộm hồng, hơi cứng ngắc dựa về phía sau một cái, cùng Dung Giản song song tựa đầu trên giường.

Sợ Dung Giản nhìn thấy cô đang đỏ mặt, Đường Viên duỗi tay tắt đèn, cứng ngắc giải thích: "Như vậy mới có không khí!"

"Ừ." Dung Giản chăm chú nhìn màn hình điện thoại trong tay cô, Đường Viên nghiêng mặt nhìn về phía màn hình nho nhỏ.

Lúc thanh process chạy đến một nửa, trên vai Dung Giản đột nhiên nặng, Đường Viên mập mạp đang dựa đầu trên vai của anh, vùi đầu vào hõm vai của anh ngủ, hô hấp đều đặn, kéo dài.

Lúc tỉnh lại, Đường Viên không biết mình ngủ lúc nào.

Cô nằm trên giường bệnh mềm mại, chăn kéo cao, che phủ chặt chẽ. Đường Viên nghiêng mặt qua thì nhìn thấy Dung Giản, một tay anh đang khoác lên ghế salon, đưa hai chân dài ra, tựa người trên ghế salon, vẫn còn đang ngủ.

Đường Viên nhẹ nhàng bước xuống giường, dùng mũi chân nhẹ nhàng đi đến ghế salon, cô cầm điện thoại nửa quỳ ở trên ghế salon, nhìn kỹ gương mặt của Dung Giản, xương chân mày rất đẹp, lộ ra hốc mắt đặc biệt sâu, mí mắt rất mỏng, hầu như có thể nhìn thấy mạch máu nhỏ nhỏ màu xanh nhạt dưới mí mắt trắng nõn, hàng lông mi rậm bao trùm mí mắt... Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đường nét ngay ngắn. Đường Viên không kìm chế được tâm tư của bản thân. Trừ bức ảnh lớn chụp chung tại đại hội thể dục thể thao ở trường cấp 3, cô không có ảnh chụp nào khác của Dung Giản.

Nghĩ tới đây, Đường Viên dùng hết can đảm, cẩn thận từng chút gờ tay lên, ấn mở máy chụp ảnh, nhắm camera ngay mặt Dung Giản.

"Rắc rắc —— "

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ở Cùng Một Chỗ

Sáng sớm trong phòng bệnh thật yên tĩnh, âm thanh chụp ảnh to đến mức có thể nghe rõ ràng.

Quên tắt âm thanh chụp ảnh rồi!

Mãi sau Đường Viên mới phát hiện ra vội thò tay che cái loa dưới điện thoại di động, tìm đều bị treo lơ lửng giữa không trung.

Cô không dám nhìn Dung Giản, cẩn thận từng li từng tí di chuyển đầu gối từ giữa ghế salon từng chút từng chút ra ngoài. Lúc mũi chân gần chạm đến mặt đất, Đường Viên nhẹ nhàng thò ra. Ầm! Ghế salon bằng da co giãn quá lớn, cô không dám làm động tác quá mạnh, chỉ có thể dùng một tay chống trên chỗ tựa lưng của ghế salon nhẹ nhàng di chuyển toàn bộ cơ thể từ ghế salon ra ngoài. Đường Viên nhấc gối, lập tức đứng dậy từ trên ghế salon, vì khăn trang mà lòng bàn tay đỏ mồ hôi ướt một mảng trên ghế salon bóng loáng, trượt tay một cái, Đường Viên mất thăng bằng thiếu chút nữa bổ nhào cả người vào trong ngực Dung Giản.

Cô không chú ý thấy hàng lông mi của Dung Giản run rẩy.

Dung Giản luôn ngủ rất cạn, lúc anh nghe thấy động tĩnh rất nhỏ đã tỉnh lại.

Lúc đầu anh đã muốn mở mắt, nhưng lại nghe âm thanh máy ảnh, sau đó ghế salon lại lún xuống, hình như Đường Viên ngồi xuống ghế salon. Cô thờ rất nhỏ, giống như cố gắng thả thật nhẹ để Dung Giản không mở mắt.

Tiếp theo, lại nghe được tiếng “rắc rắc”.

Dung Giản cũng không mở mắt, anh khoác tay lên thành ghế salon, ngón tay giật giật, gần như mất hết kiên nhẫn chờ đợi Đường Viên cẩn thận từng chút rời khỏi ghế salon. Nào biết được tay Đường Viên vừa trượt thì thiếu chút nữa cả người đã bổ nhào vào trong lòng ngực của anh, một tay còn đặt trên đùi anh, Dung Giản mở mắt.

Đường Viên sợ hết hồn rút bàn tay đang đặt trên đùi Dung Giản, vừa ngẩng đầu thì đối mặt với ánh mắt của Dung Giản.

Bức rèm dày còn chưa kéo ra, dưới ánh sáng mờ nhạt, ánh mắt Dung Giản đen kịt, Đường Viên thấy được vẻ mặt sợ hãi của mình từ trong đôi mắt xinh đẹp của anh.

Ánh mắt của anh rất trấn tĩnh, hoàn toàn không giống như vừa tỉnh lại. Đường Viên không còn gì phải lo lắng nữa, cô luống cuống tay chân nhảy xuống từ trên ghế salon, bàn chân trần phóng ra khỏi cửa, vừa chạy đến hành lang đã bị Dung Giản bắt trở về.

Trong phòng bệnh, Đường Viên mất tự nhiên dùng hai chân trần chân đứng trên mặt đất, hai cái chân giẫm lên nhau, ngón chân lớn tròn vo bất an chuyển động.

"Ngồi."

Nghe được giọng nói trầm thấp của Dung Giản, Đường Viên lập tức ngồi lên giường, cô suy nghĩ một chút, cướp lời trước khi Dung Giản hỏi thành thật nói: "Em chỉ muốn nhìn anh ngủ một chút, không có..." Đây là thật đó.

Ban đầu cô đúng là nghĩ như vậy.

Dung Giản: "Ừ."

"Dáng vẻ của anh lúc ngủ nhìn rất đẹp..." Đây cũng là thật sự. Đường Viên cảm thấy việc thừa nhận mình không thể khống chế so với việc bị nam thần phát hiện cô có mưu đồ làm loạn đối với anh còn tốt hơn. Nàng nhìn ánh mắt của Dung Giản, vô cùng chân thành nói.

Dung Giản nhú mày một cái, ho nhẹ.

"Em đứng ở đó..." Đường Viên xấu hổ sờ sờ cái mũi: "Dạ anh giật mình phải không?"

"..." Dung Giản: "Không có."

Đường Viên nhẹ nhàng thở ra, thoải mái nói: "Vậy là tốt rồi."

Đúng là chiêu lảng tránh hiệu quả! Đường Viên đang chuẩn bị cho trí thông minh của mình 100 điểm, chợt nghe Dung Giản lúc này còn không đếm xỉa tới mở miệng ——

"Vậy em chạy cái gì?"

Đường Viên: "..."

"Hay phải nói là anh dọa em giật mình?"

Đường Viên: "..."

Nếu cô thừa nhận cô bị hoảng sợ có nghĩa là cô chột dạ, cô không thể thừa nhận vấn đề này nhưng lại không thể giải thích cô chạy cái gì...

Đầu cô hoàn toàn rối loạn, không biết phải trả lời thế nào.

Đúng lúc cô hoang mang, đã nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Dung Giản.

"Lần sau không được như vậy nữa."

Lúc anh nói không mang theo bất cứ tình cảm nào, nhưng mà Đường Viên cảm thấy, cảm thấy, Dung Giản nói không được như vậy nữa hình như có ý sâu xa.

####

Hôm đó Đường Viên xuất viện, Dung Giản tới giúp cô làm thủ tục xuất viện, sau đó lái xe đưa cô quay về trường học.

Lúc xe ngừng dưới lầu ký túc xá, Đường Viên cúi đầu tháo dây an toàn.

"Cách" một tiếng rất nhỏ, dây an toàn mở ra, đột nhiên trong lòng Đường Viên nảy sinh một chút không ổn, sau này cô không có cơ hội sớm chiều ở chung với Dung Giản, giống như hai ngày trước.

Con người dù sao vẫn có lòng tham, trước kia cô và Dung Giản chỉ cần nói với nhau một câu đã vui vẻ rất lâu, bây giờ lại bắt đầu lưu luyến thời gian được ở cùng với anh.

Tháo giây an toàn ra, Đường Viên xuống xe, lúc muốn đóng cửa thì bị Dung Giản gọi lại.

Cô quay đầu lại thì nhìn thấy Dung Giản mở cửa xe, đi ra phía sau mở cốp xe, lấy một cái hộp lớn màu trắng ra.

Trên hộp lớn còn có logo xinh đẹp, trên đỉnh còn có một cái nơ hình bướm thật lớn. Đường Viên nghĩ, đây là phần thưởng mà Dung Giản đoạt được trong cuộc thi marketing.

"Cảm ơn!" Cô nhận hộp quà từ trong tay Dung Giản, ngẩng mặt lên nhìn anh cười cười, sau đó ôm hộp quà chạy lên lầu ký túc xá.

Buổi chiều Đường Viên ôm hộp quà từ phòng đầu tiên ở lầu ba khoa kế toán đi đến phòng cuối cùng của ký túc xá, đem BB Cream chia cho đám con gái.

Lúc đến phòng cuối cùng ở lầu ba ký túc xá, cô bị lớp trưởng nữ thò tay túm vào, lớp trưởng thần thần bí bí, một tay khoác lên vai cô nháy mắt ra hiệu, ôm cổ của cô muốn cô thành thật khai báo.

"Khai cái gì?" Đường Viên không hiểu ý cho lắm, nhìn về phía lớp trưởng, lớp trưởng nhìn cô hình như còn không biết chuyện gì, dứt khoát nói rõ ra.

"Viên Viên, tớ nói với cậu, chuyện cậu và học thần ở cùng một chỗ đã bị đồn khắp trường rồi, tin này hôm nay trên BBS* đã đứng đầu thứ ba rồi! Cậu không thấy sao?"

(*BBS – Bulletin Board System: Hệ thống bảng tin điện tử – Một hệ thống cho phép mọi người đọc các thông điệp của nhau và gửi các thông điệp mới)

Đường Viên sợ ngây người: "Sao, làm sao có thể?"

"Thật đó!" Lớp trưởng cao hứng bưng bưng gật đầu, vội ấn cô ngồi xuống ghế, đứng ở phía sau đưa tay mở bài viết đứng thứ ba trên BBS cho cô xem: "Cậu xem cậu xem, có thật này... Có thật này!"

Đây là ảnh chụp tòa nhà mà sáng hôm nay cô và Dung Giản dừng xe, còn có hình ảnh Dung Giản đưa hộp lớn cho cô, chủ topic còn nói hộp lớn kia là Dung Giản đưa cho cô làm "tín vật đính ước", Đường Viên muốn đi lay tỉnh cái tên chủ topic kia, xem hắn có thấy người nào ôm tín vật đính ước đi khắp nơi để tặng không!

Cô kéo xuống nhìn sơ qua một lần, có không ít người nghi ngờ, nhưng đều bị chủ topic mạnh mẽ phản bác, tên chủ topic này đúng là có sức chiến đấu bất ngờ, thiếu chút nữa Đường Viên cũng bị hấn tấy não.

Lớp trưởng hưởng ké chút vinh quang, vỗ vai của cô, vẻ mặt vui mừng: "Các cậu đúng là không chịu thua kém nha, các khoa khác suốt ngày cười nhạo khoa kế toán của mình là con trai không thèm nhìn, chúng ta lại đoạt hết con trai của khoa bọn họ về làm "áp trại tướng công", tớ cảm thấy rất có thể, cậu xem tớ đếm một chút nha, khoa kế toán của chúng ta đúng là người đẹp như mây, Cố Cầu Cầu chiếm được đại soái ca, cậu chiếm được học thần, kế tiếp để xem An An của chúng ta và An Ngưng nữa..."

Đường Viên giải thích rất nhiều lần là cô và Dung Giản không có ở cùng một chỗ, cái hộp lớn kia đúng là anh đưa cho cô BB Cream, là phần thưởng, bởi vì khoa công nghệ thông tin có ít con gái...

Nhưng mà cũng vô ích thôi, lúc cô đi ra, lớp trưởng vẫn còn đắm chìm trong mộng đẹp, chính là đang ảo tưởng.

Lúc cô trở lại ký túc xá, bài viết kia trên BBS đã nâng lên đứng đầu bảng tin, chủ topic là [I love West], nick này cả năm đều có tin tức đứng ở vị trí thứ nhất của bảng tin BBS trường đại học, thật sự không thể bỏ qua công lao làm hưng hực lên tinh thần bất quá của mọi người.

Đường Viên nghiêm túc comment trong topic, nói mình và Dung Giản không có ở cùng một chỗ, còn tỉ mỉ giải thích về sự tồn tại của cái hộp kia.

Nhưng mà comment của cô rất nhanh đã bị mọi người nhiệt tình che mất, không lên được một chút bọt nước.

Đường Viên khoanh chân trên ghế nhìn comment của mọi người, ý kiến của tất cả mọi người không giống nhau, có người nói ánh mắt của học thần thật tốt, có người nói học thần bị mù, có người nói thẩm mỹ của học thần thật hiếm thấy, rõ ràng từ chối người đẹp như Nguyễn Tâm, lại đi thích cô gái mập Đường Viên.

Đường Viên kéo một hơi đến dưới cùng nhất, bài viết đã bị quản lý che.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

Cũng không biết Dung Giản có thấy bài viết này hay không, hy vọng anh không thấy được, cũng hy vọng bài viết này không mang đến phiền phức cho Dung Giản.

Đường Viên ôm ý nghĩ như vậy lên giường ngủ, có lẽ do trong lòng có tâm sự, cả đêm cô ngủ không được yên ổn, tỉnh lại nhiều lần, gần sáng vất vả lắm mới sinh ra cảm giác buồn ngủ.

Sau sự việc đó, một thời gian rất dài Đường Viên cũng không gặp lại Dung Giản.

Bọn họ học khác chuyên ngành, khác khóa, ngoại trừ Challenge Cup và lớp học thể dục Aerobic, thì không có cơ hội xuất hiện cùng nhau, gần đây Dung Giản cũng không có tới lớp học Aerobic, Challenge Cup cũng chưa chính thức bắt đầu, cho nên cô và Dung Giản thật sự không tiếp tục cùng xuất hiện nữa.

Đường Viên phải làm một mạch nhiều bài kiểm tra chất lượng, vận may cũng còn cực kỳ tốt, mỗi bài kiểm tra nhất định phải qua.

Cô lập tức làm báo cáo cho hai bài kiểm tra khó nhất, chỉ cần không có lớp cô sẽ tới thư viện vui đầu học tập, tránh cho bản thân nghĩ ngợi lung tung. Nhưng mà lúc đêm dài vắng người, cô sẽ nhớ rất nhiều, không biết Dung Giản có phải đã biết cô thích anh hay không, dĩ nhiên ☆ ần ☆ ản ☆ l ☆ ề ☆ qu ☆ ý ☆ đ ☆ ôn mà việc cô thích anh có phải đã mang đến cho anh nhiều phiền phức hay không.

Cô còn nhớ tới lúc cô nằm viện, từ sau khi cô xuất viện, cô cũng chưa từng thấy Dung Giản.

Dù sao cô vẫn không thể không nghĩ tới lời Dung Giản nói “Lần sau không được như vậy nữa”, cô không biết cuối cùng ý của anh là không nên chụp ảnh anh như vậy, hay là...

Trong lòng không nên ảo tưởng về anh.

Khi ý nghĩ này xuất hiện, lại không thể biến mất được, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong lòng cô.

Nghĩ đến khả năng này, Đường Viên cũng có chút khổ sở.

Còn về bài viết kia, có lẽ Dung Giản đã thấy được, vì vậy để tránh hiểu lầm, nên không muốn đề ý đến cô nữa, ngay cả lớp học Aerobic cũng không tham gia.

Đường Viên hít sâu một hơi, khép Laptop lại, buông lỏng người ngồi trên ghế dựa bằng gỗ ở thư viện. Cô đưa tay vuốt vuốt đôi mắt đau buốt, gần đây nhìn màn hình máy vi tính quá nhiều, mắt không được thoải mái.

Đường Viên lấy thuốc nhỏ mắt vừa mua tối hôm qua từ trong túi xách ra, ngẩng mặt lên nhỏ vào mắt vài giọt. Mắt cô từ nhỏ đã mắc cảm, chưa bao giờ dùng thuốc nhỏ mắt. Lần đầu dùng không thể không chế lực tay, lập tức nhỏ vào mắt một chuỗi giọt nước.

Cô nháy mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy giọt thuốc nhỏ mắt làm cho mắt nóng rát.

Đường Viên tranh thủ thời gian nhắm mắt lại, giống như người mù lục lọi khăn tay lúc này đặt ở trên bàn. Cô sờ soạng trên mặt bàn một lúc lâu cũng không tìm được, muốn dùng tay chạm vào mặt lại không dám, đứng lúc đang khó chịu thì cuối cùng ngón tay chạm vào khăn tay mềm mại, cô cảm lấy dùng sức lau vào mắt, mới đột nhiên nhận ra vừa rồi đầu ngón tay không cần thận tiếp xúc đến...

Rõ ràng không phải là khăn tay.

Hình như là có người đặt khăn tay vào trong tay cô, cô chạm trúng... Là người đó mang theo một chút cảm giác mát ở đầu ngón tay.

Đường Viên hí hóp mắt, xuyên qua tầng nước trước mắt, nhìn thấy hình dáng mơ hồ của Dung Giản.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Khỉ Con

Chỉ một thời gian ngắn không gặp, vậy mà Đường Viên lại cảm thấy như đã xa nhau thật lâu rồi. Cô nhìn Dung Giản đang đứng trước mặt, dựa vào mùa thu rồi, Dung Giản mặc áo khoác vải ka-ki màu, nhưng lại thanh lịch đến không ngờ. Cô cứ "hai mắt dầm lệ" mờ mịt nhìn sang như vậy, hình dáng Dung Giản còn có một vòng sáng nhẹ, giống như ánh sáng phát ra từ người anh, tim Đường Viên đập như muốn nổ tung.

Bị thuốc nhỏ mắt kích thích đến mức trong mắt cô không ngừng tuôn ra nước mắt sinh lý, Đường Viên cố gắng nháy mắt mấy cái, muốn cầm khăn tay vừa rồi lau mắt, vừa nâng tay lên đã bị Dung Giản mạnh mẽ đè xuống, bàn tay của Đường Viên dán chặt vào lòng bàn tay ấm áp khô ráo của Dung Giản, cảm nhận được sức mạnh và độ nóng trong bàn tay của anh, ngón út của cô không tự chủ mà bắt đầu vênh lên.

Hóa ra bàn tay của anh cũng có lúc ấm áp như vậy.

Dung Giản lại đưa cho cô chiếc khăn sạch khác, sau đó buông lỏng tay.

Đường Viên cảm thấy bộ dáng nước mắt đầy mặt của mình lúc này nhất định rất chật vật, lại lau lau mắt, cô thấp giọng nói: "Em không có khóc."

Dung Giản: "..."

Đường Viên: "Là thuốc nhỏ mắt."

"Ừ" Dung Giản gật gật đầu, cúi đầu nhìn mắt của cô.

Dưới ánh mặt trời, mắt Đường Viên đỏ đỏ, long lanh nước, long mi vì ướt nên dính lại một chỗ, nhìn rất đáng thương. Dung Giản nhìn mắt của cô vẫn chưa chuyển biến tốt, lại nói: "Em lấy nước sạch rửa chút đi."

"Ừ ừ" Đường Viên chạy vào toilet dùng nước sạch rửa một, mãi cho đến khi trong mắt không còn thuốc nhỏ mắt mới thấy tốt hơn một chút, ít nhất cũng không còn chảy nước mắt. Tâm trạng của Đường Viên thoáng cái đã tốt hơn, vừa rồi Dung Giản còn đưa khăn tay cho cô, có lẽ...cũng không cố ý xa lánh cô.

Lúc cô trở lại phòng tự học, Dung Giản vẫn còn ở đó.

Dung Giản ngồi cách cửa ra vào tương đối gần, lúc Đường Viên đi vào sẽ đi qua phía sau anh.

Lúc đi ngang qua, Đường Viên vừa thả lỏng một chút lại lập tức kinh ngạc, cô nhìn thấy màn hình máy vi tính của Dung Giản, là trang thông tin của "I Love West" trên BBS. Thì ra Dung Giản cũng lướt BBS của I Love West, vậy có thể anh ấy đã nhìn thấy bài viết hôm đó.

Không sao cả, bài viết bị xóa nhanh như vậy, cũng chưa chắc Dung Giản xem được. Nghĩ như vậy, Đường Viên vẫn không trở lại chỗ ngồi ban đầu, mà tiếp tục nhìn, chỉ liếc một, đã l. q.đ cô lại đứng im dán mắt vào màn hình.

Thật ra vừa rồi cô không nhìn rõ, bây giờ mới phát hiện đó không chỉ là trang cá nhân của I Love West trên BBS, mà là ảnh chụp màn hình bài viết đứng đầu bảng tin của I Love West, "Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con" gửi cho Dung Giản.

Trước đó Dung Giản vẫn luôn bận rộn với cuộc thi sáng tạo mô hình, vừa từ thành phố A trở về, xế chiều hôm nay mới lên mạng.

Vừa lên mạng thì nhận được tin nhắn của Cao Dương.

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: Học thần! Cậu và Mập ở cùng một chỗ?

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: [Hình ảnh], [Hình ảnh], [Hình ảnh], [Hình ảnh], [Hình ảnh]

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: Không tệ, bạn thân thật nhanh tay, lúc hình ảnh vừa đưa ra thì bài viết bị xóa đi.

Đường Viên thật cảm ơn bản lĩnh đọc nhanh như gió gặp qua là không quên của bản thân, giúp cô có thể xem qua cực kỳ nhanh, sơ lược những điểm quan trọng.

Nhìn Dung Giản gõ chữ, trong lòng cô lại căng thẳng.

Dung Giản: Ừ

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: Sao lại bình tĩnh như vậy?

Dung Giản: Tớ xóa đấy.

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: ĐM! ĐM! ĐM! ĐM! ĐM! (- _ - anh ấy chửi bậy đấy)

Giờ này phút này, trong lòng Đường Viên cũng mắng ĐM tuyệt đối không ít hơn so với Cao Dương.

###

Trở lại ký túc xá, trong lòng Đường Viên vẫn chưa bình tĩnh được, lần này đến phiên cô nằm ở trên giường của Nam An An than thở: "An An, là anh ấy xóa bài viết đó!"

Nam An An gật gật đầu: "Đừng kích động, anh ấy là 'kẻ áo đen'* của BBS, BBS của trường chúng ta được duy trì là nhờ khoa công nghệ thông tin đó!"

(*kẻ áo đen: trong phim hay có hắc y nhân í mà, ở đây chỉ mấy anh ẩn mình phía sau quản lý BBS)

Đường Viên: "Anh ấy xóa bài viết kia, vì vậy nhất định là anh ấy đã nhìn thấy!"

"Ừ" Nam An An lại nói: "Không sao cả, cũng không phải do cậu gửi, cậu không nên chột dạ. Hơn nữa, 'kẻ áo đen' có thể điều tra ra IP mà, sinh viên trường chúng ta mỗi người có một IP khác nhau, anh ấy chắc chắn biết không phải là cậu gửi. Cậu yên tâm đi, Mập."

Đường Viên bắt lấy bả vai của Nam An An lắc lắc: "Anh ấy nhìn thấy bài viết, sau đó xóa!"

Trong bài viết của I Love West, trừ việc công kích người bên ngoài, hiếm khi bị xóa.

Nam An An: "..."

Nam An An nằm sấp bên giường, giờ cánh tay ôm lấy cô: "Mập đừng khóc, cậu còn có tớ!"

Nam An An ôm cô, vỗ vỗ cô nói: "Tớ chính là người hiểu cậu nhất và yêu cậu nhất trên thế giới!"

Đường Viên: "An An!"

Nam An An: "Mập!"

Lại qua một ngày, tâm trạng Đường Viên giống như ở trong cáp treo, lúc cao lúc thấp, cô cho rằng chỉ cần cả ngày mệt mỏi nhất định vừa nằm xuống giường sẽ ngủ, không nghĩ tới cô lại mất ngủ.

Đường Viên ngồi dậy, trùm chăn bật đèn nhỏ, cô lấy kịch bản vừa viết xong ra, sau đó đổi nick Weibo thành Thập Viên Chua Ngọt, gửi tin nhắn cho Được Ăn Cả Ngã Về Không. Lúc này, có lẽ anh đã ngủ.

Đường Viên yên lặng gửi kịch bản cho anh, sau đó lại nhìn khung chat của Weibo.

Sau khi xem xong cô thường có thói quen kéo tin nhắn lên phía trên một chút, rõ ràng lướt qua một đã hết —— (-_- đoạn này đọc convert hơi khó hiểu nên mình chém bừa đây, mọi người thông cảm nha hix hix)

Nhóm kịch trên Weibo cũng vậy, trước kia lúc phát tin trên Weibo bắt buộc mọi người phải đăng gì đó, Được Ăn Cả Ngã Về Không còn viết một vài chữ, từ lúc mọi người có thể không cần trả lời, anh ấy ngay cả một dấu chấm câu cũng không có.

Đường Viên xem bình luận một chút thì phát hiện phía dưới bài viết Weibo đã nổ tung, tất cả mọi người đều đang xếp hàng “cày” bình luận "Đại thần em muốn sinh khi con cho anh".

Đường Viên cũng nghiêm túc viết ra từng chữ từng chữ ở khung bình luận.

Cô biết rõ tất cả mọi người nói những lời này là đang nói đùa. Nhưng mà ít nhất giờ phút này, cô rất nghiêm túc, cho dù anh không nhìn tới.

Sáng sớm, Đường Viên mang balo đi đến khoa kế toán, lúc đi qua sân thể dục bắp đùi của cô bị một người ra sức ôm lấy, Đường Viên cúi đầu thì nhìn thấy một cậu bé mập mập đang bấu mỗi, hai tay cậu bé ôm lấy chân của cô không buông.

Đường Viên cúi đầu nhìn cậu bé, cậu bé lập tức ngẩng mặt lên nhìn Đường Viên, mặt của cậu bé trắng nõn đang đầm đìa nước mắt, lông mi bị ướt dính cùng một chỗ, cậu bé nhìn Đường Viên không chớp mắt, thấy cô không để ý tới cậu thì tỏ ra không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn "Oa" một tiếng rồi khóc, gương mặt gào khóc như đang đòi sữa muốn Đường Viên ôm cậu.

"Ôm, ôm..."

Cậu bé vừa khóc, trong lòng Đường Viên đều mềm nhũn. Tiếng khóc của cậu bé cũng rất êm tai, yếu ớt mềm mại. Đột nhiên Đường Viên nghĩ đến Dung Giản, lúc Dung Giản còn bé nhất định rất xinh đẹp, giọng nói lại êm tai, chắc là cũng giống như cậu bé này vậy.

Đường Viên rất ít khi ôm trẻ nên có chút căng thẳng, đưa hai tay tới nhấc cậu bé từ trên mặt đất lên, vụng về ôm vào ngực, giống như ôm một con búp bê.

Mỗi lần được cô ôm lấy, cậu bé lập tức nín khóc, nghiêng đầu một nằm trên vai cô, gương mặt trẻ con mềm mại cọ cọ lỗ tai của cô, có chút ngứa.

Đường Viên còn phải đi học, cô nghiêng mặt nhìn cậu bé, cậu bé nhìn hơi quen mắt, giống như đã gặp ở đâu rồi.

Nhỏ giọng nói: "Chị phải đi học rồi, sau đó..."

Cậu bé lắc đầu: "Mẹ mẹ."

Đường Viên: "... Đây là đang gọi cô sao?"

Cậu bé thấy cô không nói gì, nghiêng đầu nghiêm túc nói: "Mẹ mẹ."

Đường Viên: "... Chị không có con lớn như em đâu!"

Đường Viên: "Em tên gì?" Chị dẫn em đi tìm mẹ vậy.

Cậu bé nói rõ ràng: "Khi con!"

Đường Viên bị hoảng sợ mà tỉnh lại, cô ngồi trên giường trong chốc lát mới chậm chạp bước xuống. Đúng là ngày nghỉ đêm nằm mơ, tối hôm qua cô vừa viết “Đại thần em muốn sinh khi con cho anh”, buổi tối đã mơ thấy khi con, đúng là cô cũng cảm thấy xấu hổ, không biết làm sao.

Chỉ có điều nhớ lại hình ảnh trong mơ, khi con mặc áo khi màu cà phê liền quần thật sự rất đáng yêu!

Bởi vì giấc mơ xấu hổ này, rất lâu sau Đường Viên cũng không dám đi tìm Dung Giản, cũng may Dung Giản cũng chưa bao giờ đi tìm cô.

Cuối tháng chín, bọn Đường Viên đã vượt qua Challenge Cup, buổi tối mọi người tụ tập lại với nhau.

Sau khi com nước no nê, Nam An An đề nghị chơi “trò chơi Vua” để cho mọi người giải trí.

Đường Viên hiểu cô nhất, cô đề nghị chơi cái này hoàn toàn là vì cô biết rõ cô có thể thắng, Đường Viên vẫn luôn cảm thấy Nam An An hoàn mỹ là nhờ cô may mắn có được gen di truyền từ ba cô, ba của Nam An An trước kia là giáo sư của trường đại học phía Tây, trong cơn bão chín mươi hai sự lựa chọn, cuối cùng vẫn đòi nghề cũng chính là “kim bài cầm tay”, bởi vì vậy nên Nam An An từ nhỏ đến lớn gần như đánh bạc nhất định sẽ thắng, đêm nay cũng thế, cô rút trúng Vua rất nhiều lần, dường như ăn sạch tất cả mọi người, chỉ có Dung Giản may mắn thoát khỏi cảnh khốn khó.

Cả đêm Đường Viên đều không dám nhìn Dung Giản, vừa nhìn thấy Dung Giản cô sẽ nhớ tới khi con, khi con gì gì đó... Thật sự so với mộng xuân còn cảm thấy xấu hổ hơn.

Thật ra trong mơ khi con lớn lên rất giống Dung Giản, lông mi, cái mũi, cái miệng, còn có đôi mắt, đều giống hệt Dung Giản.

Lại một vòng mới, Nam An An lại rút trúng Vua.

Cô quét mắt một vòng, ánh mắt rơi trên người Đường Viên.

Đường Viên giật mình, nhìn thấy vẻ mặt này của Nam An An cô đã cảm thấy cô sắp không xong rồi.

Quả nhiên, cô đoán không sai, Nam An An nói: "Mập, chúng ta chơi lớn một chút!"

Đường Viên: "Không phải tớ là người mà cậu yêu thương nhất sao? Tại sao nói mà không giữ lời vậy?"

Nam An An lãnh khốc vô tình: "Không phải."

Đường Viên muốn cầm bình rượu, bình rượu đã bị Nam An An vượt lên trước lấy được ngựa cổ uống, cô nháy mắt với Đường Viên mấy cái: "Hết rượu rồi!"

Cảm giác bất an trong lòng Đường Viên từng chút từng chút tăng thêm, sau đó cô nhìn Nam An An rồi nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt đảo qua Cao Dương, sau đó nhìn Dung Giản, ánh mắt dừng lại ở chỗ Dung Giản lâu nhất. Nam An An cười híp mắt nói: "Như vậy đi, cậu tìm người nào đó, hôn một."

Tính toán nhỏ trong lòng Nam An An đang bay lên, trong ba nam sinh kia, Đường Viên và Cao Dương, chắc chắn không được, cô ấy và Dung Giản có quan hệ tốt nhất, thế nhưng cô không nghĩ tới...

Đường Viên hôn vào má cô một.

Tránh được một kiếp! Đường Viên thở ra một hơi rồi trở lại chỗ ngồi, nói giỡn sao, làm sao cô dám hôn Dung Giản, nghĩ đến đó cô lén lén nhìn Dung Giản.

Đèn trong quán bar lúc sáng lúc tối, ánh đèn chiếu qua trong nháy mắt, Đường Viên nhìn thấy Dung Giản hơi nhú mày, quả nhiên, anh ấy không thích loại trò chơi này. May mắn là cô nhanh trí hôn An An!

Đường Viên đang cảm thấy may mắn thì hai đợt sau đó, Nam An An vỗ tay một, cô ấy lại rút trúng Vua!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hôn Một Cái

"Người rút trúng lá bài số 7 phải đi tìm một người khác, sau đó hôn một cái." Nam An An cười híp mắt nói.

Đường Viên mở lá bài của mình ra, vẻ mặt đau khổ.

Nam An An nhìn nét mặt của cô rồi nở nụ cười, vung tay lên: "Đi đi, hôn môi đó nha!" Không ai có thể ngăn cản mục đích của cô khi cô đã có sự giúp đỡ của ông trời.

Đường Viên liếc nhìn Dung Giản, anh đang lười biếng tựa vào ghế salon, mặt không thay đổi nhìn điện thoại. Ánh sáng màn hình điện thoại di động chiếu lên gương mặt nghiêm túc của Dung Giản, làm cho người ta một loại cảm giác xa cách khó tiếp cận. Từ đầu tới cuối, khi bọn họ chơi trò chơi, đều có cảm giác Dung Giản không đếm xỉa đến.

"Viên Viên, đến đây!" Cao Đường đột nhiên đứng lên ồn ào, cậu ấy uống say rồi, hưng phấn quá mức, cao giọng hô hào: "Hôn anh đi, anh cho em hôn. . F***, ai đập tôi đấy!"

Đường Viên kiên nhẫn đứng đó, cô nhìn về phía Dung Giản, từng bước từng bước đi qua, mỗi một bước đều giống như giẫm lên nhịp trống của trái tim. Cô biết rõ vừa rồi nhờ nhanh trí mới tránh được một kiếp, thật ra trong lòng trừ việc cảm thấy may mắn, còn có một chút tiếc nuối, chính vì tiếc nuối này giúp cô từng bước đi đến trước mặt Dung Giản.

Đường Viên rất hồi hộp, trong lòng lại sinh ra một chút mong chờ không nên có, lúc này cô mượn danh nghĩa trò chơi để đòi hôn, thật ra cũng giống như những những người mượn ngày “Cá tháng Tư” để tỏ tình vậy.

Đèn trong quán bar mờ mờ ảo ảo, Đường Viên đi đến đứng trước mặt Dung Giản, sau đó nhỏ giọng bình tĩnh nói: "Em có thể hôn anh một cái không?"

Cô vừa nói xong, chợt nghe một tiếng cười lạnh.

Nguyễn Tâm buông chân xuống, đôi giày cao gót giẫm vào nền đá cẩm thạch trên sàn nhà phát ra tiếng vang lạnh lạnh, cô ta đứng lên, giống như đã chịu đựng cả đêm cuối cùng nhịn không nổi nữa, mở miệng nói: "Cái loại trò chơi này, cô cảm thấy thú vị sao?" Giọng nói của cô ta không lớn không nhỏ, nhưng lại mang theo vẻ chế giễu.

Nguyễn Tâm vừa nói ra những lời này, bầu không khí lập tức cứng ngắc.

Lúc mọi người tổ chức liên hoan thường hay chơi trò chơi này, lời thật lòng hay mạo hiểm, bình thường đều dùng để giúp người nào đó mượn danh nghĩa trò chơi ở sau lưng đẩy một cái, nếu như hai bên tình nguyện thì tất cả đều vui vẻ, nếu như có một người vô tình thì dùng trò chơi để làm cớ, ai cũng sẽ không lúng túng, hầu như tất cả mọi người đều chấp nhận việc này.

Nguyễn Tâm liếc nhìn Đường Viên, cô ta giúp Dung Giản giải vây, cũng đang chờ nhìn Đường Viên bị chê cười.

Lại một lần nữa, những suy nghĩ giấu kín của Đường Viên bị cô ta nhìn thấu, giẫm nát dưới chân.

Lúc này lại đang ở trước mặt Dung Giản.

Nguyễn Tâm nói những lời này đối với người khác chỉ là phá hư bầu không khí, còn đối với Đường Viên chính là một cái tát vang dội.

Lúng túng, bức rức, lo lắng, khó chịu, cảm thấy xấu hổ. . . Cả đồng tâm trạng thoáng cái xông vào đầu Đường Viên, cô cảm thấy muốn học máu, trên mặt nóng lên, thật sự chỉ muốn tìm một cái kẻ chui ngay xuống đất. Quá xấu hổ, thậm chí Đường Viên còn kích động đến mức muốn chạy trốn nhưng hai chân lại giống như bị đóng đinh ngay tại chỗ.

Đường Viên biết rõ, cô không thể đi ra ngoài như vậy sẽ khiến cho Nguyễn Tâm chê cười mình.

Đường Viên không nhìn thấy nét mặt Dung Giản, cô cuối đầu xuống đứng ở bên cạnh anh, ngón tay vô thức giật giật, muốn xoay người lại nói chuyện với Nguyễn Tâm, cổ tay lại bị một lực giữ lại.

Cô nghe được giọng nói của Dung Giản ở sau lưng cô vang lên, trầm thấp lại kiên định: "Thú vị."

Dung Giản vừa nói xong, Nguyễn Tâm hơi sững sốt, có chút không thể tin được.

Dung Giản nhìn cũng như không nhìn Nguyễn Tâm, sau khi nói xong thì đứng lên từ ghế sofa, nhìn Đường Viên, nói: "Có thể." Thật ra anh cũng không biết vì sao, Dung Giản hiểu rõ anh không muốn nói chuyện yêu đương ở tuổi này, cũng không sẵn sàng ở cùng một chỗ với bất kỳ cô gái nào, anh có rất nhiều chuyện phải làm, có rất nhiều người không thể bỏ qua, cũng có con đường rất dài phải đi.

Con đường này, anh đã sớm quyết định muốn đi tiếp một mình.

Nhưng mà, chỉ vì Đường Viên đang bị khó xử tới mức cũng đã lên đã áp đảo cả lý trí của anh.

Anh nói, có thể.

Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn Dung Giản, anh đứng ở đó, thậm chí bởi vì bọn họ chênh lệch chiều cao mà hơi cúi người, bóng anh bao phủ cả người cô, trong ánh mắt của anh có hình ảnh của cô. Anh nói có thể. Đường Viên tự nói với mình, chẳng qua Dung Giản chỉ muốn giúp cô giải vây, tự nói với mình đây chỉ là một trò chơi, chẳng qua là Dung Giản đang phối hợp.

Thế nhưng tất cả những điều này, đều không thể giúp cô ổn định được nhịp tim tăng đột ngột của mình, và bởi vì căng thẳng hay quá vui mừng mà thở gấp.

Đường Viên hơi nhón chân lên, khẽ sát vào anh, nhẹ nhàng in lên mặt Dung Giản một nụ hôn nhẹ. Môi của cô chỉ chạm nhẹ một cái trên mặt Dung Giản,

thậm chí không phát ra bất cứ thanh âm gì, còn chưa bắt đầu đã chấm dứt.

Lúc hôn, Đường Viên cảm thấy gương mặt Dung Giản hơi mát, có lẽ là do mặt cô quá nóng. Đường Viên cảm thấy toàn bộ cơ thể cô đều muốn bay lên.

Cô thích anh lâu như vậy vẫn không nói ra, vẫn luôn chôn sâu tình cảm đó vào đáy lòng, cho dù không được đáp lại, giờ phút này cũng đã nhận được sự tôn trọng và đối đãi dịu dàng từ người kia.

Nụ hôn kia quá nhẹ, như có như không, cảm xúc trên môi đều đã tiêu tan, nhiệt độ trên mặt Đường Viên vẫn chưa hạ.

Nguyễn Tâm đứng ở một bên nhìn Đường Viên quang minh chính đại hôn Dung Giản một cái, sắc mặt hơi khó coi, thái độ này của Dung Giản khiến cho những hành động vừa rồi của cô ta không khác gì tự rước lấy nhục.

Nguyễn Tâm luôn tự kiểm chế bản thân rất tốt, cũng tự cho là mình rất thanh cao. Cho tới bây giờ cũng chưa từng làm những chuyện khiến cho người khác thất vọng như vậy, nhưng mà giờ phút này lại bị người khác làm mất mặt, cuối cùng Nguyễn Tâm không nhịn được nữa, bắt đầu lớn tiếng: "Dung Giản, tớ có điểm nào kém cô ta chứ!"

"Cậu có biết sau khi bài viết trên forum được tung ra, tất cả mọi người đều nhìn tớ chê cười tớ hay không?"

"Coi như cậu không thích tớ, cũng không nên để mắt tới con nhỏ mập. . ." Nguyễn Tâm kích động tới mức ngực phập phồng, nuốt xuống chữ "mập mập" đã đến bên miệng.

Đường Viên xoay mặt lại, nghiêm túc nhìn Nguyễn Tâm, giống như cái hôm ở trong thang máy Nguyễn Tâm nhìn từ trên xuống dưới dò xét người cô, nhìn Nguyễn Tâm từ trên xuống dưới đánh giá một lần, nói: "Cô có biết tại sao tôi mập không?"

Nguyễn Tâm: ". . ."

Cô ta không muốn nghe một lần nữa!

Cô ta có địch ý với Đường Viên không chỉ vì Dung Giản, Đường Viên không có chút ấn tượng nào với cô ta, nhưng mà cô ta lại nhớ Đường Viên rất kỹ.

Lúc Nguyễn Tâm còn rất nhỏ, ~~đ~~☆L☆q~~đ~~ ba mẹ đã ly hôn, cô ta giống như một quả bóng bị đá qua đá lại, cuối cùng bị toà án giao cho mẹ của cô ta, sau đó có một ngày mẹ của cô ta về nhà nói với cô ta rằng sẽ tìm cho cô ta một người ba mới. Cô ta bị mẹ mang đến gặp một người đàn ông, cùng ông ta ăn một bữa cơm, thật ra cô ta rất hâm mộ cô bé xinh xắn được chú kia ôm vào lòng cho ăn cơm, cô bé trắng trẻo mập mập đó ngồi ở trên đùi của chú ấy giống như một con búp bê xinh đẹp, mà khi đó cô ta vì bị người lớn bỏ bê nên vừa đen vừa gầy lại nhỏ con, đó là lần đầu tiên cô ta cảm nhận được sự tự ti sâu sắc.

Lúc ăn được một nửa, hai người lớn có chuyện muốn nói với nhau, cô ta và Đường Viên cùng nhau ra ngoài chơi, cô ta đưa tay đẩy Đường Viên một cái, cười nhạo Đường Viên mập, còn hỏi Đường Viên tại sao mập như vậy.

Đường Viên nói: Mẹ của tớ nói, bởi vì tớ là thiên thần nhỏ.

Lúc cô ngẩng mặt lên nói câu nói kia, vừa kiêu ngạo lại vừa hạnh phúc, ánh mặt trời từ phía sau cô chiếu tới, cô thật sự giống như một thiên thần nhỏ.

Cả hai rõ ràng đều sống trong một gia đình không hoàn chỉnh, cô ta thì giống như một cây cỏ dại sống ở nơi âm u khó khăn, Đường Viên lại như một đóa hoa sống dưới ánh mặt trời.

Nhưng bây giờ lại không giống như vậy nữa, cho nên cô ta không nhịn được mà ở trước mặt Đường Viên ngang tàng cao ngạo, giống như đèn bù lại khi còn bé cô ta ở trước mặt Đường Viên không ngóc đầu lên được.

Nguyễn Tâm lấy lại tinh thần, chợt nghe Đường Viên nói:

"Bởi vì do tôi quá trắng nên lộ ra mập."

Vẫn giống như khi còn bé, Nguyễn Tâm rất đen: ". . ."

Những lời này giống như là đang nói...tuy rằng tôi mập, nhưng mà cô cũng bị đen.

Đối với con gái thì mập và đen đều rất nhạy cảm, thực tế Nguyễn Tâm rất để ý đến điểm này. Bị Đường Viên chọc vào chỗ đau, cô ta cảm lấy túi xách, không kịp chào tạm biệt thì đã giậm giầy cao gót rồi đi.

Cô ta vừa đi, Trữ Tự cũng đứng lên vội vàng đuổi theo.

Đường Viên không một chút áy náy, có một loại người, lúc cô ta đâm vào chỗ đau của bạn chính là lúc cô ta vui nhất, bạn đâm vào chỗ đau của cô ta, cô ta lại tức giận.

Lúc tan cuộc, Cao Dương và Nam An An đều về nhà, chỉ còn lại Đường Viên và Dung Giản cùng nhau quay về trường học.

Đúng lúc Dung Giản lại không lái xe tới, bọn họ ở ven đường đợi cả buổi cũng không bắt được chiếc taxi trống nào nên quyết định ngồi xe công cộng về.

Lúc đi ngang qua Video Games City, Dung Giản nói muốn vào đổi tiền xu, anh lấy một tờ tiền giấy đổi thành đồng xu đồ chơi.

Đường Viên cho rằng Dung Giản chỉ muốn đổi tiền lẻ, dù sao cũng chỉ là vài đồng xu đồ chơi, không có gì để chơi cả, cô đang muốn đi khỏi lại nhìn thấy Dung Giản cầm đồng xu đồ chơi đi về phía máy gấp búp bê.

Cô chạy theo, nhìn Dung Giản bỏ một đồng xu đồ chơi vào trong máy gấp búp bê, sau đó máy gấp búp bê bắt đầu hiển thị thời gian, cần gấp búp bê bắt đầu chuyển động 360 độ cực kỳ nhanh, cần gấp đóng đưa xoay tròn, Đường Viên nhìn cần gấp xoay chuyển mà hoa hết cả mắt, không nhìn được muốn đứng lên nói một câu—— ~~đ.đ. l. q.đ~~ đọc thân hai mươi năm tốc độ tay không ai sánh bằng (-_- đen tối quá!!!)

Cô vừa nghĩ tới thì nhanh chóng tỉnh lại, cô quá dơ bản rồi.

Đường Viên trợn mắt há mồm nhìn thời gian sắp hết, khi cô còn chưa kịp hoàn hồn thì nhìn thấy Dung Giản ấn nút xuống một cái, cần gấp thú thoảng cái gấp chính xác vào một con búp bê màu nâu ném ra khỏi máy gấp thú.

Một phát trúng mục tiêu!

"Thật là lợi hại!" Đường Viên không nhìn được khen ngợi một câu, cô ngẩng đầu nhìn Dung Giản thì nhìn thấy một con búp bê màu nâu bay về phía cô, chân tay Đường Viên lạnh lẽo lập tức bắt được.

"Tặng em."

"Cảm ơn." Vừa rồi Đường Viên chỉ lo kích động, vẫn chưa nhìn rõ búp bê kia thế nào, lúc cô nghiêm túc nhìn mới phát hiện búp bê màu nâu kia ——

Là một con khi nhò!

Khi con!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Không Khống Chế Được

Vừa về tới ký túc xá, Đường Viên lập tức thả con khi con kia vào đầu giường, quay về phía khi con gõ bàn phím thật nhanh——

.

Nhất định là tôi nghĩ quá nhiều, nhưng lúc anh ấy nói có thể hôn, tôi thật sự vui vẻ đến muốn bay lên!

Có em gái hỏi tôi trước kia có từng quen biết nam thần hay không, tôi đương nhiên biết chứ, tôi còn từng xuất hiện cùng một lúc với anh ấy, nếu không tôi đã không si mê như thế rồi.

Nhưng mà anh ấy không nhớ ra tôi tôi cũng không thấy khó chịu.

Bởi vì, lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, đối với tôi mà nói thật sự không phải là cái hồi ức đáng nhớ gì.

Ngày mai lại nói, tôi không thể đăng vượt qua 3000 chữ được.

.

Cập nhật xong Đường Viên lại tiện tay làm mới lướt xuống, lập tức quét thấy mấy cái bình luận ——

Cho người Nam chinh: Cô không nghĩ nhiều, khẳng định anh ấy cũng thích cô! Chỉ là lần gặp mặt đầu tiên của các người không phải lần anh ấy làm đại diện cho học sinh lên phát biểu đó sao?

Lần đó nam thần hẳn là không chú ý tới mập mạp đi.

Phụ Nhị: Làm người khác khó chịu vì muốn có ý tứ sao? Nhất định cấm ở nơi này, Thịt cô ăn hay không ăn!

Bay đi bay đi: Lâu trên, Thịt cô ấy cũng ăn, lại nói, cuộn cuộn bản này lúc nào thì thịt hầm!

Thịt.

Ngồi thứ nhất.

Dung Giản.

Đường Viên không dám nghĩ tới, ngày nghĩ gì đêm mơ đấy gì đó cô đã lĩnh hội qua một lần rồi.

Lúc tâm trí cô đang rối bời, điện thoại di động trong tay lại chấn động. Đường Viên cầm lên vừa nhìn mới phát hiện cô bị Nam An An cho vào nhóm tên là "Thách đấu cái cúp lớn này". Đường Viên xóa bỏ biểu tượng ôm, đang muốn tìm biểu cảm bong bóng lại nhìn thấy trong nhóm có một thông báo mới

Dung Giản đã tham gia "Thách đấu cái cúp lớn này".

Tay cô run lên, một biểu tượng biểu lộ tình cảm đã phát ra ngoài ——

Đường Đôn Nhi: [ahahaha] một vẻ mặt cực lớn bắn ra ngoài, mặt mèo màu hồng càng lúc càng lớn càng lúc càng lớn, chiếm cứ cả màn hình, sau đó bừa môi hôn màn ảnh một cái, còn phát ra âm thanh, cả màn ảnh đều là bong bóng màu hồng.

Đường Đôn Nhi: Ân, ân lắm rồi ha ha ha ha, là hoan nghênh.

Dung Giản: Ủ.

Đường Viên vui mặt vào trong gối.

###

Rất nhanh đã đến Trung thu.

Lúc nhận được điện thoại của Mục Từ Kỳ, trong ký túc xá của Dung Giản chỉ còn lại một mình anh.

Lễ Trung thu được nghỉ ba ngày, các đồng học ở thành phố này đã về nhà, đồng học vùng khác cũng tới hội trường nhỏ theo phong cách phương Tây tham gia tiệc Trung thu rồi. Cả sân trường đều rất vắng vẻ, ký túc xá 21 cách hội trường nhỏ rất gần, Dung Giản ngồi ở bên cửa sổ, có thể nghe được tiếng nói tiếng cười cách đó không xa.

Sắc trời đã có chút tối, anh không bật đèn, cả người đều ẩn vào trong bóng đêm, nghe người nọ ở đối diện không tình nguyện nói —— "Ba tôi bảo cậu trở về ăn cơm."

"Không cần."

Sau khi Dung Giản cự tuyệt, Mục Từ Kỳ giống như là thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng hô một tiếng về phía bên kia: "Cha, Dung Giản nói cậu ta không trở lại."

Ông nghe bên kia mơ hồ truyền đến âm thanh lão đầu từ.

"Không trở lại cũng đừng quản nó nữa, để cho nó đi công viên tưởng niệm với cha mẹ nó đi, ăn tết lớn còn ra thể thống gì nữa!"

Đã nhiều năm như vậy, âm thanh lão đầu từ vẫn là trung khí mùi phàn.

Trong chốc lát điện thoại đã bị một người khác nhận, âm thanh lão nhân có chút run rẩy: "Dung Giản à, đã rất lâu bà ngoại không có gặp con rồi. Hôm nay là lễ Trung thu, một mình con ở bên ngoài sao bà ngoại nuốt trôi cơm được, con trở lại đi, dù gì cũng là nhà con mà"

Dung Giản cúp điện thoại, lái xe trở về nhà họ Mục một chuyến.

Cơm tối ăn thật sự rất không thoải mái, Dung Giản như không có việc gì mà động đũa. Nhà lớn nhà họ Mục từ sau khi mẹ anh qua đời, vẫn không có thay đổi gì, có chăng chỉ là trên tường phòng khách năm đó là bức ảnh gia đình một nhà bốn người, hiện tại đổi thành bức ảnh mới chỉ có một nhà ba người nhà họ Mục.

Lão già ôn hoà quan tâm anh mấy câu, sau đó bắt đầu nói bóng nói gió.

"Dung Giản, con cũng năm tư rồi, về sau là chuẩn bị ra nước ngoài, hay là đi tìm việc luôn à?"

Dung Giản cúi đầu nhìn đồng hồ, không chút để ý trả lời: "Học nghiên cứu."

"Được, học nghiên cứu tốt!" Lão già khen một câu, tiếp đó lập tức chuyển đề tài lên người Mục Từ Kỳ: "Cậu con cũng không tốt được như con, không lấy được danh sách bảo vệ nghiên cứu, thi nghiên cứu ta thấy nó cũng khó mà thi đậu, ta muốn để cho nó ra nước ngoài. . . ."

"Ủ."

"Dung Giản à," Mục Thanh Vân thấy nói bóng nói gió cũng vô dụng, lại đổi loại phương thức biểu đạt: "Mẹ con khi còn tại thế, cũng rất quan tâm cậu con, mong đợi nó thành tài. Các con đều là người thân. . . ."

Mục Thanh Vân muốn nói lại thôi, nhìn Dung Giản vẫn luôn thờ ơ, cuối cùng vẫn là không bỏ được mặt mo, cảm gây hung hăng gõ xuống mặt đất một cái, tự mình chống gậy đi về phía ghế sa lon.

Dung Giản liếc mắt nhìn bóng lưng của ông, thật ra thì Mục Thanh Vân đã rất già, tóc hoa râm, đi đứng không lưu loát, lưng cũng còng.

"Con đi trước." Dung Giản đứng lên đi ra ngoài.

Mục Thanh Vân thấy thế lại gõ gậy lên mặt đất một cái, cá giận nói: "Mày đi đâu vậy?"

"Công viên tưởng niệm."

Dung Giản nói hai chữ, lập tức nhìn thấy sắc mặt Mục Thanh Vân trắng bệch một chút, có lẽ là không ngờ anh nghe được lời của ông.

Sau khi rời khỏi nhà họ Mục, Dung Giản lái xe tới công viên tưởng niệm ở ngoại ô thành phố.

Đầu thu nên công viên tưởng niệm có chút tiêu điều, lá cây rụng trên mặt đất thành một tầng mỏng.

Ánh trăng trong suốt chiếu xuống đường nhỏ trong công viên tưởng niệm, Dung Giản đạp lên mười bậc thang đá loang lổ bóng cây mà lên, đi thẳng đến chỗ sâu nhất trong công viên tưởng niệm.

###

Phía sau khán đài trong hội trường nhỏ theo phong cách phương Tây, Đường Viên mất rất nhiều sức lực mới mặc xong bộ lễ phục màu đỏ, sau khi cô mặc xong lại nhìn chung quanh một chút, cảm giác giống như cô đã hoá trang thành em gái nhỏ, cô giống như gậy. Hoặc là nói, mập không rõ ràng nữa rồi.

Đường Viên soi gương đeo tóc giả màu trắng bạc lên, đám tóc giả trước mặt còn mang theo một đám Lư Hải, trên đỉnh đầu còn điểm hai lỗ tai thỏ dài lông xù màu trắng, cuối lỗ tai được thắt lại bằng dải lụa màu đỏ. Quá xấu hổ, Đường Viên vừa động, cái lỗ tai thỏ đó còn có thể phát sáng. Cô đang chuẩn bị lấy tóc giả xuống thì lại nhận được điện thoại chuyển phát, anh trai chuyển phát vội vàng về nhà, ở bên kia thúc giục gấp, vừa nghe là chuyển phát từ nước ngoài, Đường Viên cái gì cũng không quan tâm vội vàng chạy tới nhận chuyển phát.

Nhất định là Lê Họa gửi cho cô.

Lúc cô ôm hộp lớn chạy về phía hội trường nhỏ, vừa lúc đụng phải Dung Giản từ bãi đỗ xe đi ra, Dung Giản cũng thấy cô.

Đường Viên cúi đầu liếc nhìn thời gian, cách lúc tiết mục của các cô bắt đầu còn một khoảng thời gian nữa, cô chạy về phía Dung Giản.

Dung Giản đứng trên bậc thang, nhìn Đường Viên chạy thật nhanh về phía anh, cô mặc váy dài đến đầu gối, trên đầu còn có hai cái lỗ tai dài mềm như nhung, theo động tác chạy bộ của cô mà lúc lư bên này một cái bên kia một cái. Khi Đường Viên cuối cùng cũng đứng vững trước mặt anh, hai lỗ tai dài còn run run.

Thấy đáng vẻ của cô, Dung Giản cảm thấy tất cả tối tăm trong lòng đều tan biến.

"Em không phải về nhà ăn tết sao?" Dung Giản cúi đầu nhìn cô, mở miệng hỏi.

Anh vừa mở miệng, Đường Viên mới phát hiện giọng nói của anh có chút khàn, âm thanh rất trầm thấp.

"Không trở về nhà." Đường Viên lắc đầu một cái, thả hộp lớn đang ôm trong ngực vào trên bậc thang: "Ba em còn chưa đi công tác về." Hai ngày trước giáo sư Đường gọi điện thoại cho cô, nói ông ấy gặp được Lê Họa, lúc ấy cô đã đoán được chắc chắn giáo sư Đường sẽ không trở lại cùng cô ăn tết Trung thu, quả nhiên, cô đã đoán đúng.

Đường Viên nói xong thì đưa mắt liếc nhìn cái bóng của Dung Giản in trên mặt đất.

Hôm nay là lễ Trung thu, vậy Dung Giản.

Anh đã không có người nhà.

Đường Viên ngẩng đầu lên nhìn về phía Dung Giản, tối nay Dung Giản mặc áo sơ mi đen, quần đen còn có một cái áo khoác gió dài màu đen, cả người gần như muốn tan ra hòa vào trong bóng đêm nồng đậm. Có thể là anh đi công viên tưởng niệm rồi.

Nghĩ tới khả năng này, Đường Viên đột nhiên nghĩ tới đêm hôm đó, lúc tự học buổi tối được một nửa thời gian, Dung Giản bị chủ nhiệm lớp gọi ra ngoài.

Mãi cho đến khi tự học buổi tối kết thúc, cũng không trở về nữa.

Sau đó cô mới lại nghe nói, cha mẹ của Dung Giản xảy ra tai nạn xe cộ, xe của bọn họ bị một người tài xế say rượu lái chiếc xe tải to đâm lao ra ngoài, rơi vào trong nước. Bọn họ nói, cha của Dung Giản vì bảo vệ vợ mà chết tại chỗ, mẹ cũng chảy máu não, tình huống rất không tốt.

Lúc ấy trong lớp còn tổ chức quyên tiền, mọi người góp được hơn một vạn. Làm lớp trưởng, Đường Viên đeo túi sách đựng tiền đại diện cho các bạn học cả lớp đi bệnh viện thăm mẹ Dung Giản, cô không biết đi tới nơi thì nên nói gì, trên đường đi còn cố ý lên Baidu tra rất nhiều lời nên nói lúc đi thăm người bệnh, nghiêm túc ghi lại vào một tờ giấy nhỏ nhét sau lưng.

Khi đi tới khúc quanh trên hành lang, Đường Viên lại nghe được có người đang nói điện thoại, âm thanh đều rất thấp, giống như là có chút chột dạ.

Đường Viên liếc mắt nhìn về phía bên kia, nhận ra người kia là ông ngoại của Dung Giản. Cô biết Dung Giản có một người cậu lớn gần bằng anh, cũng đi học ở trường trung học phụ thuộc trường đại học phía Tây, trước kia lúc người đàn ông này đi họp phụ huynh cho cậu của Dung Giản cũng thuận đường tới tìm Dung Giản. Khi nghe được hai chữ "Di sản", bước chân Đường Viên dừng lại một chút.

Ông ngoại của Dung Giản giống như là đang nghe luật sư cố vấn, Đường Viên mơ hồ nghe được ông nói con gái không làm di chúc, di sản nên phân chia thế nào.

Đường Viên cho là mình nghe lầm, mặc dù mẹ Dung Giản đang ở trong phòng ICU, nhưng là bà ấy cũng không có. Lời nói của người đàn ông kia làm cho người ta nghe được đều cảm thấy cả người phát lạnh.

Cô không tiếp tục nghe nữa mà bỏ chạy đi tìm Dung Giản.

Lúc Đường Viên đến không gặp được Dung Giản, y tá nói anh mới vừa vào phòng ICU, cô đứng trên hành lang đợi. lát sau người đàn ông kia cũng đã tới, đi qua hỏi bác sĩ tình huống như thế có phải người thân có thể ký tên, từ bỏ trị liệu hay không.

Đường Viên có chút nghe không nổi nữa, cô đeo túi sách đi ra ngoài mua hai cốc trà sữa, lúc trở lại mới vừa đi tới khúc quanh trên hành lang đã nghe được tiếng cãi vã kịch liệt.

"Đó là con gái của ta ta cũng vậy rất đau lòng, nhưng nó đã nằm ở chỗ này lâu như vậy, phòng ICU mỗi ngày."

"Chúng ta cũng là vì tốt cho mày, mày thật sự không vì mình mà tính toán về sau sao!"

"Mày còn chưa trưởng thành, mày cứ vứt tiền ba con để lại cho mày vào trong bệnh viện, về sau mày làm thế nào!"

"Chết trước tiên là chảy máu não, nằm tại đây nhiều ngày như vậy, nó cũng rất khổ sở."

"Biên bản đồng ý từ bỏ trị liệu này để ta ký, trách nhiệm và tiếng xấu ta sẽ chịu."

Người đàn ông kia nói xong lập tức nhận lấy biên bản trong tay bác sĩ, muốn ký tên.

Đó là lần đầu tiên Đường Viên thấy Dung Giản mất khống chế.

"Ông dám!" Âm thanh Dung Giản lạnh giống như mang theo băng tuyết. Anh cầm biên bản đồng ý từ bỏ trị liệu, cùng với kẹp giấy cầm tới nắm thật chặt ở trong lòng bàn tay, kẹp giấy sắc bén giống như dao, Đường Viên thấy ngón tay cũng tràn ra máu, anh giống như là không hề phát hiện hung hăng về thành một đoàn đập trúng trên tường, kẹp giấy nện vào trên vách tường lại rơi xuống đất, 'ầm' một tiếng.

"Mẹ mày." Người đàn ông kia sùng sốt một chút, còn muốn nói gì nữa thì cổ áo đã bị đôi tay nhỏ máu kia của Dung Giản nắm, anh đỏ tròng mắt, nhỏ giọng nói: "Cút!"

"Sớm muộn gì mày cũng sẽ hối hận!" Người đàn ông kia đi rất xa mới quay đầu lại buông lời, sau khi ông rời đi, Dung Giản chỉ còn lại một mình đứng ở trong hành lang dài.

Đường Viên không dám đi lên phía trước, khi đó cô không biết dùng từ gì để an ủi anh.

Cuối cùng, cô đi về phía trước mấy bước, đứng ở bên cạnh cái bóng thật dài của Dung Giản, đôi tay vòng qua cánh tay của anh, cho bóng dáng của anh một cái ôm rất nhẹ rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chạm Vào Cái Trán

Lấy lại tinh thần, Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản.

Dưới ánh trăng, thân hình anh thon dài, dáng người cao ngất, nhưng hơi thở lạnh lạnh quanh thân lại toát ra vẻ cô tịch.

Đường Viên cúi đầu mở hộp lớn ra, lấy ra một cái bánh Trung thu xinh đẹp sau đó gạt bỏ lớp băng bên ngoài đi rồi đưa cho Dung Giản: "Cho anh."

Dung Giản mở chiếc bánh Trung thu được đóng gói tinh xảo kia ra. Một chiếc bánh Trung thu nho nhỏ nằm ở trong hộp, thoát nhìn óng ánh trong suốt. Anh đã thật nhiều năm không ăn bánh Trung thu rồi, vỏ bánh rất mỏng, mùi trà hơi đắng, lại mang theo hương vị nhẹ nhàng khoan khoái đặc trưng, tan ra ở đầu lưỡi, ngoài ý muốn ăn rất ngon.

Đường Viên ngẩng đầu lên phát hiện ánh mắt Dung Giản rơi vào trên đầu cô. Cô có chút ngượng ngùng đưa tay sờ tóc giả một cái, ngón tay đụng phải lỗ tai thỏ, lỗ tai dài lại run rẩy.

Nhìn Dung Giản duỗi tay về phía cô, Đường Viên cho là anh thích, lại đưa một cái bánh Trung thu sang, nhưng lại thấy bàn tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản lướt qua đỉnh đầu của cô, đầu ngón tay giống như đụng một cái vào lỗ tai thỏ của cô.

Oanh ——

Mặt Đường Viên lập tức nóng lên, giống như, đầu ngón tay Dung Giản đụng vào là lỗ tai của cô vậy. Cô rất khản trương, lỗ tai thỏ lập tức theo đó mà run lên. Lần này, không chỉ có lỗ tai thỏ cô đeo trên đầu, trong lòng cô cũng như có một con thỏ nhỏ vui vẻ nhảy nhót.

"Một lát nữa sẽ biểu diễn à?" Âm thanh Dung Giản lạnh lạnh.

"Đúng vậy!" Đường Viên có chút kích động gật đầu một cái: "Em muốn biểu diễn, diễn thỏ."

Dừng lại một chút, Đường Viên thử hỏi dò: "Ba em không đến, anh muốn đến xem em biểu diễn không?"

"Ừ." Dung Giản gật đầu.

Hội trường nhỏ của Tây đại được trang trí rất có không khí ngày lễ, ánh đèn trên khán đài cũng không tệ. Tiệc Trung thu của Tây đại vẫn là các tiết mục dân gian, cho nên đa số mọi người đều biểu diễn tiết mục hài, tiết tấu vui vẻ, thỉnh thoảng trong hội đường nhỏ vang lên một trận cười đùa. Dung Giản ngồi ở hàng cuối cùng trong thính phòng, thỉnh thoảng nghe được tiếng cười từ người bên cạnh.

"Rất không tệ đúng chứ?" Cao Dương bên cạnh nháy mắt: "Sớm nói cho cậu loại lễ hội như này đều chơi rất tốt, hơn nữa lại có các em gái xinh đẹp."

Trước kia Dung Giản cực ít tham gia loại hoạt động lật vạt này, có lẽ là bị không khí của hiện trường lây nhiễm, anh thế nhưng lại cảm thấy ngay cả những lễ hội lúc trước bỏ lỡ kia đều có chút tiếc nuối.

Thật ra thì anh giống như một người leo núi, trong mắt chỉ có đỉnh núi là điểm cuối, cho dù dọc đường có nhiều phong cảnh đầy xuân sắc hơn nữa anh đều chưa từng dừng chân.

Sau một tiết mục vũ điệu, hai tiết mục tấu nói, Đường Viên ra sân, Hằng Nga khiêu vũ ở chính giữa, mấy con thỏ bọn họ cũng chỉ đi dạo xung quanh, cuối cùng, sau khi tiết tấu thanh thoát đứng lên, mấy con thỏ tiến lên cùng với Hằng Nga cùng nhau nhảy điệu nhảy clacket. Cao Dương bên cạnh Dung Giản vừa gào thét tai thỏ rất đáng yêu, vừa giơ máy ảnh về phía khán đài điên cuồng nhấn nút.

Đường Viên đứng ở trên khán đài, cùng với Hằng Nga bên trái và con thỏ bên phải tay trong tay cùng nhau nhảy theo nhịp trống.

Ánh đèn cực nóng trên khán đài chiếu vào cô, trên mặt Đường Viên nóng lên. Từ nhỏ cô đã là một nữ sinh hay xấu hổ, mỗi lần vườn trẻ biểu diễn tiết mục cô đều sẽ núp ở đằng sau không dám lên khán đài, chỉ từng lên duy nhất một lần là ở lớp lá, các bạn nhỏ biểu diễn tiết mục trong lễ Giáng Sinh, cô cũng bị giáo viên chọn trúng.

Đoạn thời gian đó, mỗi ngày về nhà cô đều phải thần thần bí bí theo sát ba cô nói một lần là cô phải lên khán đài biểu diễn, nhưng cũng không nói cho giáo sư Đường biết cô diễn cái gì, làm cho giáo sư Đường cũng kích động giống như cô. Kết quả là buổi tối hôm lễ Giáng Sinh giáo sư Đường mới biết, con gái bảo bối nhà ông không diễn công chúa cũng không diễn tiên nữ, được trang điểm rực rỡ chỉ vì diễn một cây thông Noel từ đầu đến chân màu xanh lá, còn được treo lên một bóng đèn nhỏ sáng choang.

Lễ Giáng Sinh hàng năm, chuyện này đều sẽ bị giáo sư Đường lấy ra trêu chọc cô.

Giáo sư Đường nói, vừa bắt đầu ông có một chút đau lòng cho con gái nhà ông, sau đó ông lại nghĩ thông suốt.

Làm người bạn nhỏ, Thập Thập nhà ông là một cô gái mập nhỏ, nhưng làm cây thông Noel, cô lại là một gốc cây cành lá rậm rạp nhất.

Khi đó, đương nhiên Đường Viên không biết suy nghĩ trong lòng của giáo sư Đường, cô chỉ biết giáo sư Đường đang ở dưới khán đài nhìn cô, làm cô khản trương đến mức ngay cả động cũng không dám động, làm hết trách nhiệm biểu diễn một cây thông Noel.

Mà bây giờ, cô biết Dung Giản ở dưới khán đài, cô và các bạn thỏ khác đều mặc trang phục giống nhau, có lẽ Dung Giản ngồi ở hàng cuối cùng hoàn toàn nhìn thấy cô, nhưng mỗi một động tác cô vẫn làm rất nghiêm túc, tâm tình khản trương cũng không kém hơn năm đó chút nào.

Cô vẫn luôn muốn biểu lộ một mặt tốt nhất của mình ra cho người trong lòng.

Sau khi xuống đài, Đường Viên chạy tới hàng cuối cùng tìm Dung Giản, trong bóng tối cô không nhìn rõ nét mặt của Dung Giản, nhưng có thể cảm thấy

hình như tâm trạng của anh rất vui vẻ.

"Viên Viên, nhìn một chút xem, mới vừa rồi anh đã chụp hình cho em, như thế nào?" Cao Dương giờ máy chụp hình lướt qua Dung Giản tranh công với Đường Viên: "Gần đây em thật sự gầy quá, gầy đi nhìn xinh đẹp hơn."

Đường Viên nghe vậy cũng tiến tới xem hình, Dung Giản an vị ở giữa cô và Cao Dương, cô lại gần như vậy cảm giác tóc như có như không chạm vào áo khoác Dung Giản, Đường Viên nhìn ảnh cũng có chút không yên lòng: "Cảm ơn anh, có thể gửi cho em hay không?"

"Được thôi!" Cao Dương hưng phấn bồng bồng: "Anh thêm QQ của em đi, hình tương đối lớn, anh gửi qua mạng cho em."

"Tốt." Đường Viên đọc số QQ của mình một lần, ngay tại chỗ cùng Cao Dương lẫn nhau tặng thêm bạn tốt.

Buổi tối trở lại ký túc xá Đường Viên nhận được nhiều ảnh chụp qua mạng, cô đều chọn tiếp nhận hết sau đó vạch tiến độ bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

Quá trình chờ đợi khá dài, Đường Viên không nhịn được bèn nói chuyện phiếm với Cao Dương.

Đường Viên: Học trưởng, 'thách đấu cúp' của chúng ta đến kỳ sau có phải sẽ đi điều nghiên hay không?

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Ủ.

Đường Viên: Nghe nói sang năm chính là cuộc so tài gây dựng sự nghiệp của 'thách đấu cúp', các anh còn có thể tham gia sao?

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Sẽ.

Đây có thật là Cao Dương cô biết không?

Đường Viên còn chưa có viết chữ, bên kia đã gửi tới một tin tức ——

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Đường Viên, là cái gì?

Đường Viên[hình ảnh]

Cô gửi tới một chuỗi mứt quả ghim thành xâu lớn, rốt cuộc không nhịn được mà lộ ra cái đuôi hồ ly.

Đường Viên: Học trưởng Dung Giản đã ngủ chưa?

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Không có.

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Anh là Dung Giản, máy vi tính của Cao Dương bị hỏng.

Đường Viên:

Cô lập tức cũng không biết gửi cái gì.

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Gần đây lại không ăn cơm?

Đường Viên: Không có, không có, em ăn cơm rồi.

Nam thần dùng tên của người khác nói chuyện phiếm với cô, cô thật là không có thói quen mà.

Đường Viên đang suy nghĩ, lại nghe được chim cánh cụt nhỏ ho khan một tiếng, cô mở tin tức nhắc nhở ra lập tức thấy một yêu cầu thêm bạn tốt, đến từ Dung Giản.

Đường Viên nhấn chấp nhận thật nhanh.

Lần trước rõ ràng bị cự tuyệt nhiều lần như vậy, nhưng mà đây không phải chứng minh, cô ở trong lòng Dung Giản vẫn là có chút không giống người khác sao.

Quá kích động, Đường Viên nằm dài trên giường một chút cũng không buồn ngủ, cô ôm laptop cập nhật một chương mới ——

.....

Lần đầu tiên tôi thấy anh ấy, anh ấy đang đại diện cho học sinh toàn trường phát biểu trong lễ khai giảng ở trường trung học phụ thuộc Tây đại, tôi thấy anh ấy, nhưng anh ấy khẳng định không thấy tôi. Lần đầu tiên anh ấy gặp tôi, phải là lúc chúng tôi họp lớp buổi đầu tiên năm lớp mười, giáo viên để cho chúng tôi lần lượt tự giới thiệu về mình.

Dựa theo thành tích lần lượt lên trên bục giảng nói.

Tôi là người cuối cùng của lớp trọng điểm đi lên tự giới thiệu về mình, bực giảng của lớp chúng tôi á, cũ kỹ không được tu sửa, tích đầy bụi bặm, còn là bằng gỗ, không biết là đồ cổ bao nhiêu năm trước, còn lớn tuổi hơn thầy giáo Địa Trung Hải của chúng tôi, có người giẫm xuống lập tức kêu kệt kệt kệt vang lên.

Tôi đập lên kêu kệt kệt kệt kệt kệt kệt kệt kệt. Loảng xoảng!

Tóm lại, tôi đập một cước lên bực giảng lỗi thời bằng gỗ kia. Cũng đập sụp bực giảng luôn rồi.

Tôi đứng giữa đám gỗ vụn cùng với bụi đất tung bay khắp nơi, đối mặt với ánh mắt của Dung Giản.

Ài, tôi muốn gầy đi, còn có thể oán trách bực giảng, nhưng mà tôi lại mập, có đồ lỗi cho bực giảng cũng không ai tin, chỉ có thể trách tôi.

.

Lần này bình luận đến rất nhanh ——

Đau lòng một chút: Phốc ha ha ha ha ha ha ha. Mặc dù thấy cô nói vậy cũng có chút đau lòng, nhưng vẫn muốn cười đến không dừng lại được, còn nữa, tôi muốn hỏi là rốt cuộc cô nặng bao nhiêu.

Ha ha ha: Tôi muốn nhịn xuống không cười.

Trên cây hoa hồng: Bực giảng: Trách tôi đi...!

Gà con à chạy mau A Bàn à mau lên: Cô yên tâm, nam thần khẳng định đã sớm nhớ ra cô, ai có thể không nhớ cô chứ!

Trả lời hết các bình luận, trước khi ngủ Đường Viên liếc nhìn QQ ——

Đường Đôn Nhi: Ngủ ngon.

Dung Giản: Ngủ ngon.

####

Sau khi kết thúc ngày nghỉ quốc khánh mừng 1 tháng 10, tất cả mọi người đều trở lại trường, thông báo phòng vấn bảo vệ nghiên cứu của Tây đại cũng đúng hạn tới.

Buổi tối một ngày trước phỏng vấn, giáo sư Đường đã đi công tác hai tháng còn cố ý chạy về. Có đại giáo sư Đường làm tay trong, buổi tối hôm đó Đường Viên đã biết kết quả phỏng vấn. Vị học thần Dung Giản này rất được tranh giành, lúc giáo sư Đường phỏng vấn, đã tranh luận kịch liệt với những giáo sư khác làm lão giáo sư giận đến đỏ mặt tía tai, cuối cùng mới như ý nguyện cướp được Dung Giản.

Thấy thứ tự phỏng vấn, Đường Viên thở phào nhẹ nhõm, tắt trang BBS hoài nghi Dung Giản thân thiết với cô là vì muốn làm học trò của giáo sư Đường.

Trước thực lực tuyệt đối, tất cả hoài nghi đều là tự rước lấy nhục.

Dung Giản chính là tốt nhất!

Sau bảo vệ nghiên cứu Dung Giản cũng không rảnh rồi, trong tay anh còn có hạng mục ‘thách đấu cúp’, hơn nữa giáo sư Đường đang hướng dẫn anh làm hai hạng mục, vậy nên so với trước kia còn vội hơn.

Thỉnh thoảng Dung Giản cũng sẽ nói chuyện phiếm vài câu với cô trên QQ, Đường Viên biết anh rất bận, nhưng mỗi lần cô gửi chúc ngủ ngon, anh cũng đều trả lời lại.

Loại cảm giác chúc ngủ ngon lẫn nhau này rất kỳ diệu, giống như rất thân mật.

Thời gian qua đi hai tháng, Đường Viên lại lần nữa nhìn thấy Dung Giản là lúc thi hết khóa thể dục.

Đường Viên tới rất sớm, tự mình ở bên cạnh tập thể dục làm nóng người, chỉ sợ thầy giáo biến thái cho bọn họ nâng tạ tay hoặc là nhào lộn trước xà kép như hội thi toàn quốc. Nhưng Đường Viên vạn vạn không ngờ, lần này thầy giáo thể dục lại có thể mở cho bọn họ một lối thoát. Chỉ thi mấy hạng mục cơ bản, nam sinh chạy 1000 thước nữ sinh chạy 800 thước, bật nhảy tại chỗ, đẩy tạ cùng với Sit-Ups.

Sau khi gầy đi một chút, Đường Viên rõ ràng cảm thấy mình biến hóa —— cô chạy 800 thước sẽ không bao giờ thở mạnh giống y như chó nữa rồi.

Lúc chạy xong hai vòng trở lại giữa sân thể dục, thầy giáo thể dục đã lấy đệm dùng cho Sit-Ups ra rồi.

Mọi người theo tổ đã phân lúc trước, một người làm, một người khác phụ trách ép chân và đếm số lượng.

Đường Viên cũng đi kéo một cái đệm tới đây, nhìn xung quanh tìm Dung Giản. Dung Giản vóc người cao nhất, cô rất dễ dàng nhìn thấy anh ở chỗ bật

nhảy. Giữa mùa đông, nhưng anh đi ra ngoài cũng chỉ mặc một thân quần áo thể thao màu đen, tóc giống như cắt ngắn đi một chút, lộ ra vàng trán xinh đẹp, ngũ quan anh tuần có vẻ cũng có lực tác động rồi. Dung Giản thoải mái bật nhảy, các em gái vây xem xung quanh lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi. Ánh mắt Đường Viên sáng lên, kéo cái đệm chạy tới: "Anh làm trước nhé?"

Dung Giản gật đầu một cái, dứt khoát nằm trên đệm.

Cái đệm quá ngắn, anh lại quá cao, Dung Giản cong chân dài vì không có chỗ đặt, hai tay chống ở sau ót.

Thầy giáo thể dục ở một bên nhìn Đường Viên đứng ngốc ở nơi đó, trước tiên thổi một tiếng còi lớn sau đó nhắc nhở: "Đừng thất thần nữa, đi giúp người cộng tác của em ép chân đếm số lượng đi!"

"Vâng, vâng." Đường Viên gật đầu, chạy đến chỗ Dung Giản hỏi anh: "Anh, có cần hay không em. . . ."

"Cần."

Cô mới nói được nửa câu đã bị Dung Giản trầm giọng cắt đứt, giữa mùa đông, lòng bàn tay Đường Viên cũng thiếu chút nữa đỏ mề hôi, cô ngồi xổm xuống đưa tay ấn mắt cá chân của Dung Giản, anh mặc một chiếc quần thể thao màu đen, tất cũng là tất thể thao rất ngắn, tư thế như vậy làm quần thể thao hơi kéo lên trên, vừa lúc lộ ra mắt cá chân trắng nõn xinh đẹp.

Ngay cả mắt cá chân cũng hoàn mỹ như vậy!

Hai tay Đường Viên đè thật chặt xuống chân của Dung Giản, tiếng cười vang lên, eo Dung Giản dùng sức một chút đã thoải mái ngồi dậy, Đường Viên cơ bản không giữ được anh nên bị đẩy đến ngã ra sau một chút, thiếu chút nữa ngã ngồi trên đất.

Cô thấy Dung Giản khẽ như lông mày lên, Đường Viên đang chuẩn bị ngồi luôn dưới đất đè lên mắt cá chân của anh, lại nghe Dung Giản dùng âm thanh lạnh lùng trước sau như một nói ——

"Em ngồi lên chân của anh đi."

Liếc mắt nhìn mắt cá chân xinh đẹp của Dung Giản, Đường Viên có chút chần chừ: "Em sợ đè hỏng anh."

"Sẽ không." Mặt Dung Giản không chút thay đổi: "Đây là vấn đề anh nên lo lắng."

"À?" Đường Viên sững sốt một chút, sau khi phản ứng kịp thì mặt cô lại từ từ nóng lên, đúng vậy, một lát nữa Dung Giản cũng phải đè cô, đè chân cô.

Đường Viên cẩn thận từng li từng tí ngồi lên mắt cá chân của Dung Giản, mắt cá chân của anh thật cứng, lúc ngồi xuống cô đều có thể cảm nhận được xương cốt của Dung Giản. Trái tim Đường Viên bùm bùm nhảy, nhớ lại trước kia lúc cùng với Nam An An cùng nhau làm tư thế Sit-Ups, nâng hai cái tay lên ôm lấy đầu gối của Dung Giản.

Quần thể thao của Dung Giản vừa không dày lại không mỏng, chỉ có một lớp mỏng mỏng, lúc hai tay cô ôm lấy đầu gối anh có thể cảm nhận được lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ trên người anh, còn có lúc anh dùng lực thì bắp chân hơi nhô lên một tầng bắp thịt. Đường Viên thật không dám đè toàn bộ sức nặng lên mắt cá chân Dung Giản, dù sao, cô cũng là người từng giẫm sập bục giảng đấy.

Cô ngồi ở trên đùi Dung Giản, mỗi một lần Dung Giản đứng lên, gương mặt anh tuần lập tức theo động tác của anh mà tiến tới gần mặt của cô. Kiểu tóc mới của anh lộ ra cả khuôn mặt, ngũ quan có vẻ càng thêm khắc sâu. Lông mày màu mực đậm, sống mũi cao, đôi mắt sâu thẳm còn có đường cong môi mỏng đẹp đẽ, lập tức cùng nhau tiến tới gần cô, cô vừa khần trương lại kích động, còn phải chú ý đếm xem Dung Giản đã làm bao nhiêu lần Sit-Ups.

Đường Viên cúi đầu, thấy eo anh đang dùng lực, bên dưới T-shirt màu đen theo động tác kịch liệt của anh mà nổi lên lại buông xuống, đường cong cơ bụng rõ ràng như ẩn như hiện.

"67, 68, 69. . . ."

Sức bật của Dung Giản cực mạnh, động tác làm được vừa nhanh lại tiêu chuẩn, nhưng mà đối với Đường Viên lực chấn động thật rất lớn. Tư thế của Đường Viên như vậy nên không hề sức nặng toàn thân lên người của anh, xem ra có chút ngồi không vững. Cô thấy Dung Giản nằm xuống vội vàng nhân cơ hội điều chỉnh tư thế, ngồi dịch lên phía trước một chút, kết quả ở một giây sau cùng, eo Dung Giản chợt dùng quá sức, Đường Viên không ngồi vững lập tức trượt về phía dưới.

"Đông" một tiếng trầm đục.

Bọn họ lập tức đụng vào nhau.

"70." Đường Viên bị đụng đến nổ đom đóm mắt, đầu cũng bị đau, trong nháy mắt thậm chí không kịp phản ứng.

Cái trán của cô đã đụng vào trán Dung Giản.

Trán của bọn họ chống vào nhau, chóp mũi cũng cách nhau đặc biệt gần, gần như là đụng vào nhau. Cô có thể cảm thấy nhiệt độ cái trán không thuộc về mình, cảm nhận được hơi thở Dung Giản phun ở trên mặt mình, ngứa một chút, hình như thổi bay cả những sợi lông tơ thật nhỏ trên mặt cô.

Trong lúc hô hấp, cô còn có thể cảm thấy hương cam mát mẽ trên người Dung Giản, không biết là nước súc miệng, hay là nước rửa tay.

Trong nháy mắt đó, thời gian giống như là bị làm ma pháp, hình ảnh giống như dừng lại, Đường Viên không tự chủ nín thở, giống như sợ quấy rầy thời gian. Đôi mắt sâu thẳm kia của Dung Giản cũng cách cô rất gần, so với lần trước khi ở phòng bệnh còn gần hơn, gần đến nỗi lần này cô có thể thấy được đáy con ngươi trong suốt của anh, thấy được bên trong đôi mắt hai mí tinh xảo của anh, thấy rõ hàng mi dài của anh, gần đến nỗi anh chớp mắt một cái, cô đều cảm thấy lông mi của anh giống như cây quạt nhỏ mang theo một cơn gió.

Giống như, chỉ cần cô nhẹ nhàng chớp mắt một cái, lông mi của bọn họ sẽ hòa vào nhau, chặt chẽ khó phân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hai Người

"Toét toét ——"

Tiếng còi bén nhọn vang lên, Đường Viên bỗng chốc phản ứng kịp, từ trên người Dung Giản bắn ra.

Trên mặt cô nóng lên, lỗ tai cũng nóng lên, cả người giống như là sốt lên.

"Xin lỗi."

"Thật xin lỗi."

Đường Viên nghe được âm thanh của mình và âm thanh của Dung Giản cùng nhau vang lên, chồng lên nhau.

Lúc trước cô chỉ lo kích động và khẩn trương, hiện tại lấy lại tinh thần, mới cảm thấy trên trán truyền tới đau đớn càng ngày càng rõ ràng.

Đường Viên vừa ngẩng đầu lên đã lập tức đối diện với ánh mắt của Dung Giản, ánh mắt của anh rơi vào trên trán của cô, vẻ mặt đặc biệt chuyên chú, xem ra có chút áy náy.

Đường Viên suy nghĩ một chút, hé ra một nụ cười hòa hoãn không khí: "Dung Giản, trên người anh có một nơi, là cứng nhất."

Trong nhất thời, vẻ mặt luôn luôn không có biểu cảm gì của Dung Giản lại có thể biến đổi đặc sắc.

Cao Dương bên cạnh đã làm xong Sit-Ups đang ngồi uống nước nghe được còn không cẩn thận "Phốc" một tiếng, giống như bình phun nước phun nước đầy đất, có thể là bị sặc nước, còn không ngừng ho khan.

Đường Viên sừng sốt một chút, bổ sung: "Là xương sọ của anh."

Dung Giản: "."

Cao Dương dừng lại một chút, đột nhiên cười đến không kiềm chế được, vừa cười vừa ho khan, như là nổi điên. Sau khi bị Dung Giản nhìn nhặt liếc mắt nhìn, Cao Dương thu lại tiếng cười, nhưng bà vai vẫn đang run lên, xem ra nhìn cười rất vất vả.

Đường Viên cúi đầu liếc nhìn Cao Dương một chút, lại nhìn Dung Giản một chút, cô giống như đột nhiên phản ứng kịp.

Cô nghĩ, bây giờ vẻ mặt của cô, nhất định còn phải đặc sắc hơn vẻ mặt Dung Giản mới vừa lộ ra.

"Đường Viên, tới phiên em!" Thầy giáo thể dục nhìn thấy cô đứng ở một chỗ thật xa thì chạy tới gọi một tiếng, còn cố tình chỉ chỉ cái đệm trên đất: "Đừng nghĩ lười biếng đấy, tôi sẽ nhìn chăm chăm em!"

Đường Viên hít một hơi thật sâu, vội vàng nằm lên đệm.

Cô vừa nằm xuống, Dung Giản đã quỳ một gối xuống đất, nửa ngồi trên mặt đất, hai cái tay đè thật chặt xuống mắt cá chân của cô.

Đường Viên mặc chính là một cái quần vận động màu đen, sau khi nằm xuống cô vừa gập chân, ống quần đã theo đó mà bị kéo lên, lộ ra mắt cá chân.

Ngón tay Dung Giản lập tức ấn ở mắt trên, ngay cả một tầng vải vóc cũng không có, trên mắt cá chân trần ^_^ trụi của cô truyền đến nhiệt độ lòng bàn tay Dung Giản.

Trước khi tiếng còi vang lên, Đường Viên ôm đầu cố gắng làm thử một chút, không biết là bởi vì khẩn trương hay là đầu bị đụng hòng rồi mà loại tư thế cong chân ôm đầu tiêu chuẩn này, cô cố gắng nửa ngày cũng không dậy nổi.

Đường Viên hoảng hốt.

Từ nhỏ cô đã không am hiểu làm Sit-Ups, nhớ hồi tiểu học lần đầu tiên làm Sit-Ups không quá tiêu chuẩn, khi đó còn không cần cong chân. Cô giống như cọc gỗ nằm ngang trên cái đệm, lúc giáo viên đè chân của cô để cô ngồi dậy, cô lập tức từ một cọc gỗ biến thành một con cá nửa chết nửa sống, hai cái tay vỗ phành phạch giữa không trung, thân thể lắc lư thế nào cũng không đứng lên được, bị giáo viên nói đến mặt của cô cũng hồng lên, sau đó bỏ qua cho cô.

Tay Dung Giản nhấn một cái ở trên mắt cá chân của cô, cô lập tức nhớ tới mình năm đó, lại nghĩ tới một hồi trước lúc giảm cân cũng từng cài đặt một trò chơi giảm cân. Cái trò chơi đó là dùng để làm Sit-Ups, trên màn hình điện thoại di động là một Đại Soái Ca Nhị Thứ Nguyên ẩn chân cho cô, mỗi lần cô đứng lên một chút là ngón tay đã chạm vào màn hình, Đại Soái Ca sẽ dùng âm thanh trầm thấp từ tính của mình giúp cô đếm số lượng.

Vậy mà vẫn không có tác dụng, cô làm ba ngày đã không muốn làm nữa rồi.

Mà bây giờ người ẩn chân cô là Dung Giản, không giống với Đại Soái Ca Nhị Thứ Nguyên chỉ có mấy động tác đơn giản đó, Dung Giản là sing động, tươi sáng, là người cô thích nhất!

"Một."

Âm thanh Dung Giản cũng dễ nghe hơn Đại Soái Ca kia, khoảng cách lại gần như vậy làm lỗ tai cô cũng muốn mềm ra rồi. Đường Viên hít sâu một hơi, hai cái tay để sau ót, hai mắt nhắm lại, không mở to, dùng sức ở eo một chút là cả người đã ngồi dậy được.

Cô thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh làm từng cái từng cái.

Mỗi một lần ngồi dậy thì mặt của cô cũng cách mặt Dung Giản rất gần, sau đó cô sẽ nghĩ đến hình ảnh mới vừa rồi lúc trán hai người họ đụng vào nhau.

Đường Viên lắc đầu một cái, không thể nhớ lại nữa, cô không thể phân tâm.

Nữ sinh làm 56 cái một phút là có thể max điểm, lúc làm xong 55 cái Đường Viên đã sắp mệt rồi, cô không ôm đầu nữa, hai cái tay duỗi ra trong không trung, nhưng là eo đã chua đến làm thế nào cũng không dùng sức được, dư quang khóe mắt cô lại liếc thấy thầy giáo thể dục đã đưa còi đến khóe miệng rồi, không khỏi càng khẩn trương hơn.

Đồng thời với khi tiếng còi vang lên, tay cô bị người nắm, tuy ngón tay của Dung Giản thon dài nhưng sức lực rất lớn, bỗng chốc Đường Viên bị anh thoải mái kéo dậy, cô mệt mỏi đến mức đầu đầy mồ hôi, nghe được Dung Giản bình tĩnh đếm số bên tai cô: "56"

Vốn Đường Viên lo lắng nhất chính là môn thể dục sẽ kéo thành tích học tập của cô xuống, kết quả là có Dung Giản giúp, kết quả học tập học kỳ này của Đường Viên lại đứng hạng nhất.

Lúc thấy bảng xếp hạng, cô cảm thấy có chút thật xin lỗi người mà kết quả thành tích chỉ kém cô 0.2, Cố Cầu Cầu.

Sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, kỳ nghỉ đông mọi người mong đợi đã lâu cuối cùng đã tới.

Trước kỳ nghỉ, nhóm 'thách đấu cúp' của bọn họ họp mặt, tổng kết tiến triển trước mắt sau đó quyết định mọi người chỉ nghỉ đông một tuần rồi trở lại trường, đi làm điều nghiên xã hội. Nam An An thề son sắt, vì tiết kiệm kinh phí, gia tăng số liệu hàng mẫu, mở rộng phạm vi điều nghiên, đề cao điều nghiên có độ tin cậy, sáu người bọn họ có thể chia ra ba tổ, hai người một tổ đi tới các thành phố khác nhau điều nghiên, tốt nhất là nam nữ phối hợp, không chỉ có thể đạt được mục đích làm việc không mệt mỏi, còn có thể càng thêm an toàn.

Nam An An vừa dứt lời, Nguyễn Tâm lập tức hỏi ngược lại: "Phân chia thế nào, bóc thăm?"

Nam An An cười híp mắt: "Đương nhiên chính là cô và bạn trai cô cùng một tổ chứ! Ưu tiên tình lữ, chúng tôi thì tùy tiện á."

Nguyễn Tâm bị hai chữ "bạn trai" chặn miệng.

Buổi tối Đường Viên ngồi ở phòng khách xem ti vi, đã hơn mười hai giờ rồi mà giáo sư Đường vẫn còn chưa trở lại. Hàng năm vừa đến cuối năm, giáo sư Đường ngược lại còn bận rộn hơn bình thường, thường có các loại bữa tiệc. Cô gọi điện thoại cho ba, điện thoại reo thật lâu sau mới được người nhận.

"A lô?"

Lúc nghe được âm thanh Dung Giản thì Đường Viên còn tưởng rằng chính mình không cẩn thận ấn nhầm số của Dung Giản, dù sao trước tên của giáo sư Đường cùng với Dung Giản trong danh bạ điện thoại di động của cô cũng bị cô tăng thêm một chữ A, khoảng cách rất gần.

"Đường Viên?"

"Ừ, là em, là em."

"Giáo sư Đường uống say, anh đưa ông về."

"A, tốt quá, cảm ơn anh."

Cúp điện thoại, Đường Viên đi phòng vệ sinh rửa mặt, ngồi trên ghế sa lon chờ Dung Giản và ba cô.

Mười phút sau đã nghe được tiếng gõ cửa, Đường Viên chạy tới mở cửa. Xem ra giáo sư Đường uống không ít, ông uống rượu không bị đỏ mặt, thoát nhìn từ lượng rất lớn, mỗi lần ở trên bàn rượu đều là đối tượng bị rót rượu nhiều nhất. Nhưng Đường Viên biết cha cô cũng chỉ là cây mạnh, vừa về đến nhà là bước chân đã xiêu vẹo.

Đường Viên đưa tay vịn ba cô, giáo sư Đường vẫn đang nói các loại thuật ngữ chuyên nghiệp mà Đường Viên nghe không hiểu với môn sinh đặc ý của ông.

Dung Giản vừa đáp lại ông, vừa đỡ ông đến trên ghế sa lon.

Giáo sư Đường vẫn còn trong giai đoạn hưng phấn lúc mới vừa uống rượu xong, ông lấy một chai rượu trắng ở trong tủ rượu xuống, nhất định muốn uống hai chén với Dung Giản.

Mỗi lần giáo sư Đường kiên trì để cho Dung Giản tùy ý, Dung Giản đều thật sự tùy ý.

Anh một giọt rượu cũng không uống.

Giáo sư Đường cũng không để ý, tiếp tục tán gẫu với Dung Giản, trò chuyện một lát, đề tài đã đến trên người Đường Viên.

"Thịt Thịt, lần này con thi thế nào hả?" Khi còn bé có một khoảng thời gian rất dài Đường Viên học tập không tốt, khi đó giáo sư Đường sẽ tự tay dạy cô luyện chữ bút máy, sẽ giúp cô làm bài tập, giảng đề toán tiểu học cho cô, nhưng cho tới nay cũng không từng hỏi thành tích của cô. Cho đến sau này, khi thành tích của Đường Viên tốt hơn, giáo sư Đường mới "Lộ nguyên hình".

"Hoàn hảo." Nghĩ đến cái Sit-Ups thứ năm mươi sáu kia, Đường Viên có chút chột dạ nhìn Dung Giản một cái, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Dung Giản, cô có loại cảm giác kỳ diệu, giống như đây chính là bí mật nhỏ của bọn họ.

Vừa nghĩ tới cái thứ 56, cô lại nghĩ tới những hình ảnh khác lúc làm Sit-Ups, dừng lại, Đường Viên nhanh chóng dừng lại, nếu không cô sẽ lại đỏ mặt.

"Con vẫn đứng thứ nhất chứ?" Giáo sư Đường tiếp tục hỏi cô.

Đường Viên có chút ngượng ngùng gật đầu một cái. Bình thường ba cô rất ít khen cô, nhưng vừa uống rượu là lập tức khoe khoang con gái của mình hết lần này tới lần khác.

Thấy cô gật đầu, cái đuôi của giáo sư Đường lập tức vênh lên, liên tục nói không hổ là con gái của ta nhiều lần.

Đường Viên không nhịn được ngắt lời cha mình: "Ba, chuyện quan trọng nói ba lần là đủ rồi."

Giáo sư Đường: "."

Dung Giản cúi đầu ho một tiếng.

Lại uống hai ngụm rượu trắng, giáo sư Đường vừa chuẩn bị mở miệng nhưng suy nghĩ một chút lại ngậm miệng lại, ông đổi một loại phương thức khác, khom lưng lấy một quyển sách lớn dưới bàn trà ra, mở ra cho Dung Giản xem, giọng nói tràn đầy tự hào: "Cậu xem Thịt Thịt nhà chúng ta khi còn bé biểu diễn cây thông Noel này, diễn thật tốt."

Đường Viên muốn che mặt lại, rõ ràng đã qua lễ Giáng Sinh rất lâu rồi mà.

Lúc lật tới bức ảnh gia đình, ngón tay giáo sư Đường dừng lại một chút, nghiêm túc nhìn về phía Đường Viên.

"Viên Viên, con nhớ mẹ con không?"

Đường Viên: "Dạ."

"Vậy con có muốn hay không." Giáo sư Đường nhìn về phía cô: "Sang năm làm sinh viên trao đổi ra nước ngoài?"

"Mẹ con cũng rất nhớ con."

Đường Viên sùng sốt một chút, trong lúc nhất thời có chút không trả lời được.

Thành tích của Đường Viên luôn luôn rất tốt, danh sách sinh viên ra nước ngoài trao đổi chỉ cần cô xin thì nhất định có thể lấy được. Nếu là lúc trước, cô nhất định gật đầu không chút do dự.

Nhưng cho dù cô có đi trao đổi hay không, cũng sẽ không bởi vì Lê Họa ở nơi đó. Lúc bị Lê Họa bỏ lại cô vẫn còn rất nhỏ, cô không có quá nhiều trí

nhớ trước lúc ba tuổi kia, duy chỉ có cảnh tượng Lê Họa rời đi ngày đó là cô nhớ đặc biệt rõ ràng.

Cô quá nhỏ, "Mẹ đi rồi", những lời này đối với cô mà nói không khác nào trời sập.

Cô chạy đuổi theo sau lưng Lê Họa thật lâu, khóc đến không thờ nổi.

Khi đó cô cho là cô chỉ cần khóc giống như trước đây, Lê Họa sẽ ôm lấy cô, âu yếm cô, bảo cô ngoan ngoan.

Cô nhớ Lê Họa thật sự ngừng lại, nhưng bà không quay đầu lại, bà nói: Mẹ rất thích con, nhưng mà. Cuộc sống quá dài.

Cuộc sống quá dài.

Thật lâu về sau, Đường Viên mới hiểu rõ ràng ý tứ trong những lời đó của bà, Lê Họa có cuộc sống của mình, trong cuộc đời sau này của bà sẽ không có cô. Cho nên bà không muốn ở lại, cũng không muốn dẫn cô đi.

Đường Viên tôn trọng lựa chọn của bà, chỉ là cô không bao giờ muốn bước vào cuộc đời của bà nữa.

Hơn một giờ sáng, rốt cuộc giáo sư Đường cũng không nói lời nào nữa, ngủ thiếp đi.

"Anh đi trước." Dung Giản liếc nhìn thời gian, đứng lên nói.

"Anh có thể ngủ ở phòng khách, đã trễ thế này rồi." Đường Viên ngượng ngùng đề nghị: "Phòng khách rất sạch sẽ, mặc dù luôn không có người ở, nhưng vẫn mời người làm thêm giờ đúng hạn quét dọn."

"Không cần."

Bị cự tuyệt, Đường Viên đưa Dung Giản đến cửa, đã hơn một giờ sáng, đèn đường cũng đã tắt. Đường Viên lấy đèn pin soi đường dưới chân cùng anh đi một đoạn ngắn, trong lòng còn đang suy nghĩ đề nghị mới vừa rồi của giáo sư Đường.

"Em nghĩ ra nước ngoài trao đổi sao?" Lúc gần đến bãi đậu xe, Dung Giản đột nhiên mở miệng.

Đường Viên sững sốt một chút, lắc đầu một cái, nói: "Em chưa nghĩ đến."

Cô không nói, anh chính là nguyên nhân em chưa nghĩ ra.

####

Lúc nghỉ đông chỉ còn dư lại một tuần, Đường Viên đã nhàm chán đến muốn mọc nấm rồi. Cô nằm ở trên bàn sách, cũng viết xong bản thảo "Dựa vào lan can" phần hai, đăng nhập tài khoản Thập Viên Dấm Đường trên QQ gửi cho Được Ăn Cả Ngã Về Không.

Rất nhanh, đã hiển thị thông báo đã đọc.

Đường Viên phút chốc từ trên bàn ngẩng đầu lên, tùy thời sẵn sàng trả lời.

Được Ăn Cả Ngã Về Không: Đã nhận được.

Được Ăn Cả Ngã Về Không:【tài liệu】

Được Ăn Cả Ngã Về Không: duy trì âm

Đường Viên vui mừng, gõ chữ thật nhanh——

Thập Viên Dấm Đường: Cảm ơn đại thần, đại thần anh thật sáng khoái!

Một hồi lâu sau, bên kia không có trả lời lại, Đường Viên đang muốn tiếp tục đánh chữ, điện thoại di động lại rung một cái.

Cô cầm điện thoại di động lên, phát hiện là tin tức nhắc nhở trên weibo. Cô lên weibo thấy Dung Giản gửi tin nhắn riêng cho cô, gửi cho một tin nhắn âm thanh.

Đầu ngón tay Đường Viên chấm một cái vào biểu tượng màu xanh lá cây, dán di động vào bên tai. Âm thanh lạnh lạnh mang theo dòng điện yếu ớt của Dung Giản xông vào lỗ tai của cô ——

"‘Thách đấu cúp’ cần phải làm một bài điều nghiên xã hội, em có thời gian rảnh không?"

Đường Viên kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, điều nghiên! Hai người một tổ! Dung Giản và cô cùng nhau đi!

Cô háng giọng, bấm vào microphone, vui sướng trở lại ——

"Có, em có á!"

Cô trả lời xong còn cố ý nghe lại, âm thanh của cô qua microphone vẫn rất dễ nghe, chỉ là có một chút phát run.

"Sáng sớm ngày mai anh tới đón em."

"Được!"

Đường Viên trả lời xong lại hỏi: "Có cần lấy vé xe hay không ạ?" "Thách đấu cúp" bọn họ tham gia có thể được chi trả lộ phí, Đường Viên nói xong lại mở websites ra kiểm tra vé xe.

Điện thoại ở trong tay lại rung một cái ——

"Không cần, chúng ta lái xe đi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ôm Một Cái

Vừa nghĩ tới ngày hôm sau sẽ phải cùng đi điều nghiên với Dung Giản, Đường Viên đã không buồn ngủ nữa.

Cô bò dậy đặt chuông báo thức cho điện thoại di động của mình, để điện thoại đến bên gối, cứ như vậy, cả đêm Đường Viên còn tỉnh lại nhiều lần, sợ mình bỏ lỡ thời gian đã hẹn.

Năm giờ rưỡi Dung Giản đã bị âm thanh tin nhắn "Leng keng" đánh thức, anh nhìn điện thoại di động, đơn giản trả lời một chữ ——

Dung Giản: Chào buổi sáng.

Vài giây sau đối phương đã phản hồi lại ——

Đường Đôn Nhi: Buổi sáng anh dậy thật sớm!

Một tay Dung Giản cầm cái cốc, ngậm bàn chải đánh răng, đáp lại một chữ ——

Dung Giản: Ừ.

Không ngờ, điện thoại di động lại rung một cái.

Đường Đôn Nhi: Thật trùng hợp, em cũng vậy!

Dung Giản kém chút nữa thì bị sặc bọt, ngón trỏ anh cầm điện thoại di động, ngón tay cái ấn bàn phím ảo thật nhanh ——

Dung Giản: Ừ, bị em đánh thức.

Có lẽ là bởi vì tính khí lúc rời giường, thái độ Dung Giản rất ác liệt. Anh cho rằng rốt cuộc cái đề tài này cũng chấm dứt tại đây rồi, không ngờ, điện thoại di động lại rung một cái ——

Đường Đôn Nhi: Thật xin lỗi ($\geq \text{I} \leq$)

Ngón trỏ Dung Giản bỗng nhúc nhích, biểu cảm này, anh lập tức cũng nhớ tới gương mặt tròn trắng nõn của Đường Viên, lúc uất ức mà nói đại khái cũng là cái bộ dáng này.

Cho rằng sẽ không nữa nhận được tin nhắn trả lời nữa nhưng Đường Viên vừa thả điện thoại di động vào bên cạnh gối đầu, lại cảm thấy rung nhẹ nhẹ, cô vội vàng cầm điện thoại di động lên, lập tức nhìn thấy nam thần vô cùng chính trực trả lời lại ——

Dung Giản: Không sao.

Đường Viên ôm điện thoại di động lăn lộn ở trên giường.

Năm giờ 50, Đường Viên tắm rửa sạch sẽ, vừa lau tóc vừa tìm quần áo ở trong tủ.

Màu đỏ quá khoa trương, màu đen quá ngột ngạt, màu xám tro quá đè nén, màu tím cũng quá thẫm, suy nghĩ hồi lâu, Đường Viên tìm một cái áo váy bằng len màu trắng cùng với quần ống túm màu đen, bên ngoài là một cái áo khoác vải ka-ki, cuối cùng phối hợp với một cái khăn quàng cổ ô vuông kính điển.

Cô soi gương sửa sang lại tóc, sau đó lập tức nhận được điện thoại của Dung Giản.

Chờ tới lúc nhìn thấy Dung Giản, Đường Viên đột nhiên cảm thấy, cô lãng phí "Một ngày kẻ" ở trong tủ treo quần áo là hoàn toàn đáng giá.

Cô và Dung Giản mặc. Quả thực là trang phục tình nhân!

Dung Giản ngồi ở trong xe, hơi nghiêng đầu đã nhìn thấy Đường Viên nhảy nhảy nhót nhót chạy xuống bậc thang trước cửa lớn, chạy tới phía anh. Từ xa, anh đã thấy lúm đồng tiền trên mặt Đường Viên, còn có cặp mắt biết cười vừa vui vẻ là sáng lấp lánh kia, giống như là tùy thời sẽ phát ra ánh sáng.

Cô luôn vui vẻ như vậy, cảm xúc vui sướng có thể dễ dàng lây sang người bên cạnh.

Cửa xe vừa mở ra, một con gió lạnh theo Đường Viên ủa vào.

"Buổi sáng tốt lành!" Đường Viên cười híp mắt ngồi xuống, sau đó lên tiếng chào Dung Giản.

Ánh mặt trời mùa đông luôn rất có tính lừa dối, lúc ở trong phòng Đường Viên thấy mặt trời chói chang còn tưởng rằng hôm nay sẽ rất ấm áp, không ngờ vừa ra khỏi cửa đã bị gió lớn thổi cho bối rối rồi.

Dung Giản gạt đầu một cái, nhìn thấy chớp mũi cô cũng bị đông lạnh đến đỏ bừng lên thì đưa tay nâng cao nhiệt độ bên trong xe. Sau khi cô ngồi vững thì đạp chân ga, xe chậm rãi theo phương hướng mặt trời mọc mà chạy ra ngoài.

Dọc theo đường đi, lúc Dung Giản chuyên tâm lái xe, thì Đường Viên đoan đoan chính chính ngồi ở ghế cạnh tài xế, thỉnh thoảng nằm ở trên cửa sổ nhìn cây cối nhanh chóng chạy ngược lại. Lúc chờ đèn đỏ, Dung Giản mở miệng nói: "Nếu nhàm chán em có thể chơi điện thoại di động."

"Ừ." Đường Viên gạt đầu, lấy điện thoại di động ra.

Thật ra thì cô đang nhìn cửa sổ xe, cửa sổ xe của Dung Giản là loại kính nhiều lớp kia, lúc ánh sáng sáng lên, cô sẽ xem phong cảnh chạy ngược lại bên ngoài cửa sổ, lúc ánh sáng tối xuống, qua cửa xe cô còn có thể thấy được một bên mặt của Dung Giản.

Đường Viên một điểm cũng không cảm thấy nhàm chán, lúc sống chung một chỗ cùng với Dung Giản, vui vẻ trong lòng cô luôn có thể tràn ra ngoài.

Rất nhanh xe đã chạy lên đường cao tốc, có lẽ là trong buồng xe quá mức yên tĩnh, Đường Viên dựa vào ghế ngồi bằng da thật mềm mại lướt weibo, bắt đầu buồn ngủ.

Cô bị một hồi chuông đột ngột đánh thức, Đường Viên liếc mắt nhìn, là điện thoại di động của Dung Giản để ở trên bảng đồng hồ đang vang lên.

Chuông điện thoại di động vẫn còn đang một lần lại một lần vang lên, phát hiện Dung Giản không có ý định nhận cuộc gọi, hơn nữa mơ hồ có chút không nhận được, Đường Viên bèn đưa một ngón tay ra ấn xuống nút im lặng, bên trong buồng xe lại khôi phục yên tĩnh.

Điều nghiên xã hội của bọn họ được tiến hành rất thuận lợi, trước khi đến Dung Giản đã liên lạc với hai công ty có nét tương quan với hạng mục của bọn họ.

Công ty thứ hai ở khu kinh tế chưa được khai phá nên tương đối vắng vẻ, lúc bọn họ đến phụ cận đã gần năm giờ, có thể là công ty đó mới vừa chuyển đến nên còn chưa treo bảng tên, sau khi Dung Giản dừng xe còn dẫn cô đi tìm thật lâu mới tìm được.

Bọn họ đi dọc theo tường bao hồi lâu cũng không tìm được cổng vào.

Dung Giản liếc mắt nhìn thời gian, lại nhìn trên đường một chút, trên con đường này một chiếc xe cũng không có. Anh dứt khoát bật nhảy, thoải mái mà vượt qua tường bao.

Dung Giản đi vài bước mới phát hiện Đường Viên còn chưa theo kịp.

Đường Viên đi theo phía sau Dung Giản, hai tay bám vào tường bao muốn bay qua.

Áo váy len của cô bị mắc vào hàng rào, Đường Viên cúi đầu kéo mép váy, còn chưa nhắc chân bước qua thì cánh tay đã bị người giữ chặt, hai tay Dung Giản xuyên qua cánh tay của cô, giống như ôm đứa trẻ thoải mái bế cô qua.

"Thình thịch."

Đường Viên giống như nghe được tiếng tim mình đập, cả người cô cũng cứng lại. Dung Giản là chính diện ôm cô, trái tim Đường Viên dán sát vào ngực anh, thậm chí có thể cảm thấy nhịp tim có lực của anh.

Thật ra thì lúc chân cô bị cuốn vào trong bánh xe, Dung Giản còn từng ôm ngang cô, nhưng mà không giống nhau, lúc đó là bởi vì chân cô bị thương,

chân bị thương nên không có cách nào đi lên cầu thang được.

Nhưng mà bây giờ:

Hiện tại có lẽ là không có thời gian, có lẽ là như vậy giúp cô dễ dàng vượt qua tường bao hơn.

Đầu óc Đường Viên cũng bị đốt thành một đồng bột nhão rồi. Bị Dung Giản dễ xuống, lúc chân của cô hoàn toàn rơi trên mặt đất, còn có loại cảm giác muốn giẫm ở trên giường mà nhảy nhót.

"O, Dung Giản, đây là bạn gái của cậu à!" Chân Đường Viên vừa chạm xuống đất, đã nghe được một giọng nam mang theo ý vị nhạo báng.

"Đừng nói giỡn." Âm thanh Dung Giản vẫn lạnh lạnh trước sau như một.

Đường Viên cảm giác trái tim lơ lửng trên không trung của mình đã quay về.

"Chưa từng thấy cậu và nữ sinh đi gần như vậy bao giờ, còn mặc trang phục tình nhân. Có bạn gái cứ nói đi, mặc dù tôi là chó độc thân nhưng nếu là thức ăn cho chó của cậu thì tôi tình nguyện ăn á!" Người đàn ông hình như có quan hệ rất tốt với Dung Giản, lúc nói những lời này với Dung Giản, vẫn không quên chào hỏi cô.

Bạn bè trong công ty của Dung Giản đều là người trẻ tuổi, rất vui lòng giúp đỡ bọn họ điền các loại bảng biểu điều tra phiền toái, ngay cả vấn đề khiếu nại mở cũng nghiêm túc trả lời.

Hơn sáu giờ, bọn họ đã làm xong tất cả mọi chuyện, lúc chuẩn bị lên đường trở về thì thành phố A đột nhiên đổ xuống một trận bão tuyết.

Lúc từ trong tòa nhà lớn đi ra, trên mặt đường đã phủ một lớp tuyết rất dày. Lo lắng đường cao tốc sẽ bị phong tỏa, Dung Giản quyết định ở lại thành phố A một đêm, chờ ngày mai tuyết ngừng, đường xá khá hơn một chút mới trở về.

Vốn dĩ Đường Viên cho rằng bọn họ đột ngột tìm khách sạn thế này sẽ khá khó khăn, nhưng lại không ngờ trước đó Dung Giản cũng đã đặt trước một gian phòng rồi, chuẩn bị sẵn sàng cho việc nếu làm xong mà có tuyết rơi thì sẽ ở lại một đêm.

Đường Viên qua cửa sổ xe nhìn một bên mặt của Dung Giản, anh chỉ lớn hơn cô một tuổi, nhưng cũng đã là một người đàn ông bất kỳ lúc nào cũng có thể tự mình đảm đương một phía, làm cái gì cũng thành thạo, mà cô vẫn còn giống như một đứa bé, có tất cả ngây thơ cùng với ảo tưởng không thực tế.

####

Đến khách sạn, sau khi mang đồ đạc về phòng, Đường Viên và Dung Giản cùng nhau xuống nhà hàng buffett dưới lầu ăn bữa tối.

Đường Viên lấy vài món ăn mình thích, lúc trở lại chỗ ngồi thì nghe được điện thoại Dung Giản vang lên mấy tiếng. Không biết có phải là người gọi điện thoại tới lúc trước kia hay không.

Dung Giản một tay cầm điện thoại di động, một tay khác xoay xoay ly thủy tinh trong tay, ngón trở móm móm quai cốc.

"A lô?"

Âm thanh giọng nữ trong ống nghe có một chút phát run, giống như là cô ấy không ngờ sẽ có người nhận điện thoại, sừng sốt mấy giây, mới do dự mở miệng: "Dung Giản."

"Tôi là Tống Dư Ca."

Phòng ăn rất yên tĩnh, Đường Viên mới chỉ nghe được khẽ một tiếng, đã lại nhìn thấy Dung Giản cau mày, trực tiếp cúp di động ném sang một bên.

Điện thoại di động lại kiên nhẫn vang lên, Dung Giản lấy tới trực tiếp tắt máy.

Toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Trong lúc nhất thời không khí có chút đè nén.

Đường Viên nhìn Dung Giản rót một ly nước ép dưa hấu định uống, cô háng giọng, nghĩ kể chuyện cười thay đổi không khí, đã nói một tiếng: "Đợi chút."

Ngón tay cầm ly nước dưa hấu màu đỏ của Dung Giản dừng lại.

Ngón tay của anh thật đẹp mắt, nhất là lúc cầm ly nước dưa hấu màu đỏ, càng thêm lộ ra vẻ trắng nõn thon dài.

Đường Viên thu hồi tầm mắt, nói: "Trong một cái bình lớn đã đựng một tảng đá, còn có thể đổ nước vào, nhưng một cái bình lớn đựng đầy nước, lại không thể bỏ thêm được một viên đá nào nữa rồi."

Dung Giản: "."

Không buồn cười ư, lúc Đường Viên lướt weibo nhìn thấy bài viết này, còn cười ra tiếng đấy.

Cô tiếp tục giải thích: "Điều này nói rõ, lúc ăn buffet, không cần uống đồ uống trước."

Dung Giản: "."

Dung Giản cảm thấy cô nói rất có đạo lý, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch ly nước ép dưa hấu.

Nước trái cây ướp lạnh rót vào cổ, cảm giác đè nén sau khi nhận được điện thoại bỗng chốc tiêu tán, cả người cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Đường Viên: "."

###

"Hắt xì." Lúc ôm máy vi tính nhập số liệu vào thì Đường Viên hắt hơi một cái, cô cầm khăn giấy xoa lỗ mũi, xem ra là có người nhớ tới cô rồi.

"Hắt xì, hắt xì." Chẳng lẽ là có người đang mắng cô?

"Hắt xì, hắt xì, hắt xì." Đường Viên nhớ trước kia Nam An An từng nói với cô là nếu hắt xì một cái là có người nhớ cậu, liên tục hắt xì hai cái là có người mắng cậu sau lưng, lúc ấy cô còn hỏi Nam An An, vậy liên tục hắt xì ba cái thì sao, Nam An An nói, cậu ngốc à, liên tục hắt xì ba cái, vậy chính là cậu đã bị cảm!

Không biết có cảm mạo hay không, nhưng Đường Viên quả thật cảm giác càng ngày càng lạnh rồi. Cô đứng dậy đi điều chỉnh nhiệt độ máy điều hòa không khí, mới phát hiện máy điều hòa không khí ngừng hoạt động rồi.

Cô gọi điện thoại cho quầy lễ tân trước, âm thanh nói chuyện của tiểu thư ở dưới đại sảnh rất lười biếng, nói có thể là máy điều hòa không khí bị hỏng rồi, để cô ấy xem có thể đổi phòng cho cô hay không, nói xong lập tức cúp điện thoại.

Đường Viên khoác chăn, đợi hơn mười phút ở trong căn phòng giống như hầm băng này, hắt xì chín lần mới đợi được điện thoại của quầy lễ tân, tiểu thư dưới đại sảnh nói rất xin lỗi, bọn họ không còn phòng trống, bảo cô chờ thêm chút nữa, cô ấy đã thông báo cho nhân viên sửa chữa đến giúp cô sửa máy điều hòa không khí rồi.

Đầu ngón tay cô run run cầm điện thoại lên phát weibo, để tiện liên lạc với Được Ăn Cả Ngã Về Không, gần đây cô đặc biệt thường xuyên dùng tên này, gần như biến thành tên chính của cô rồi.

Mới vừa rồi vừa đăng nhập vào tên này, cô còn phát hiện mình nhiều thêm một fan mới, chỉ là Đường Viên không mở ra xem là ai.

Thịt Viên Dám Đường: Bây giờ tôi là Thịt Viên Uống Lạnh rồi.

Mới vừa phát ra ngoài, làm mới một cái cô đã thấy một bình luận ——

Hồ Ly Ăn Gà: chuyện gì xảy ra?

Đường Viên đơn giản kể lại chuyện đã xảy ra với cô.

Gõ xong một chữ cuối cùng, vừa phát tin tức ra ngoài đã nghe được tiếng gõ cửa. Cho là người sửa máy điều hòa không khí tới, Đường Viên khoác chăn, bọc bản thân thành một cái bánh chưng lớn sau đó mới đi mở cửa, vừa mở cửa ra, cô đã ngăn cản cả người.

Người ngoài cửa là Dung Giản.

Đường Viên giống như bánh chưng lớn bỗng chốc ngược ngung, cô giật giật tay muốn vén chăn lên, lại bị Dung Giản ngăn lại, anh sai bước dài tiến tới gần cô, duỗi tay ra kéo chăn bọc cô càng chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sinh Khỉ Con

"Hắt xì ——"

Bàn tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản cách hai tầng chăn thật dày đè ở trên gáy cô, bọc cô kín đến mức gió thổi không lọt, đợi cô tự có thể từ trong chăn nắm được góc chăn của mình, anh mới buông tay ra. Bên ngoài bão tuyết vẫn còn đang đổ xuống, Đường Viên lại cảm thấy gian phòng bị máy điều hòa không khí đình công đã lâu này đột nhiên ấm áp hơn.

Cô nghĩ, Dung Giản đối với cô thật giống như không giống như với những người khác.

Thật ra thì vốn là Đường Viên muốn hỏi: "Sao anh lại tới đây", lại cảm thấy những lời này giống như là không hoan nghênh anh tới. Cô phải cẩn thận chăm chú từ ngữ giống như là lúc thi tốt nghiệp trung học môn văn, cuối cùng nghiêm túc nói một tiếng: "Cảm ơn".

"Em không biết lạnh phải không!" Đi vài bước vào trong phòng, cảm nhận được nhiệt độ bên trong phòng rõ ràng còn thấp hơn ngoài hành lang, trong lòng Dung Giản bỗng chốc nổi lên một ngọn lửa giận vô danh, anh cầm điều khiển máy điều hòa không khí trên bàn lên, mới nhấn mấy cái đã phát hiện quả nhiên là máy điều hòa không khí hoàn toàn hỏng rồi, lại ném điều khiển vào trên bàn.

Dung Giản giờ tay lên xoa xoa ấn đường, nói lỏng cổ áo sơ mi.

Dung Giản đưa lưng về phía cô, Đường Viên không thấy được vẻ mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thon dài lại cao lớn của anh.

Thật ra thì âm thanh của anh vẫn là trầm thấp từ tính trước sau như một, còn có cái loại lạnh lạnh đặc hữu đó, nhưng Đường Viên lại nghe được ý vị nghiêm nghị bên trong đó, hình như là Dung Giản tức giận.

Trong lúc nhất thời cô không biết trả lời thế nào, lúc Dung Giản bộc lộ hoàn toàn khí thế, thật sự Đường Viên vẫn có chút sợ anh, cô có chút muốn hất xì nhưng lại không dám.

Dung Giản nhìn xung quanh một vòng, còn mở cửa tủ quần áo lớn tìm va ly hành lý nhỏ cùng với túi sách của Đường Viên. Anh đang muốn mở miệng hỏi có còn hành lý gì khác hay không, đã nghe được Đường Viên sau lưng anh nói:

"Em đã bọc chân rồi....."

"Cái gì?" Dung Giản cau mày xoay người nhìn Đường Viên ở phía cửa, cô đứng ở nơi đó, bọc chân, là một khối lớn trắng tinh.

"Em nói..... Em đã bọc chân rồi, em còn tìm quây lê tân, cô ấy nói sẽ đổi phòng cho em, còn nếu không được sẽ cho người đến sửa máy điều hòa không khí..... Em biết lạnh." Nghênh đón ánh mắt bén nhọn của Dung Giản, Đường Viên có chút khản trương, cô dừng lại một chút mới nghiêm túc giải thích.

"Biết lạnh thì đi theo." Dung Giản ngắt lời cô, xách theo hành lý của cô đi ra bên ngoài.

Nằm ở trên giường lớn mềm mại, Đường Viên còn có loại cảm giác không chân thật, phòng của Dung Giản cũng giống như phòng cô, chỉ có một cái giường lớn. Mới vừa rồi sau khi đưa cô vào, Dung Giản lập tức đi ra ngoài, cho tới bây giờ còn chưa trở lại. Đường Viên không nhận được nghĩ rốt cuộc anh đi nơi nào.

Đường Viên không mở TV, gian phòng rất yên tĩnh.

Một lát sau, cô nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần trên hành lang ngoài cửa, tiếng bước chân giống như ngừng lại trước cửa phòng bọn họ, sau đó là âm thanh quẹt thẻ ra vào.

Lúc nghe được tiếng động ở cửa Đường Viên vội vàng nhắm hai mắt lại, sau đó tiếng bước chân càng ngày càng gần, đến bên giường của cô.

Đường Viên có thể cảm nhận được Dung Giản mới từ bên ngoài trở lại, trên người còn mang theo khí lạnh.

Cô cảm thấy trước mắt bị một bóng râm che phủ, mí mắt Đường Viên run rẩy, cảm nhận được mu bàn tay mang theo hơi lạnh của Dung Giản đặt lên cái trán của cô, Đường Viên không nhận được rung mình một cái, cô rất muốn mở mắt, nhưng vẫn nhận được, cho dù tay Dung Giản thật lạnh, nhưng cô cũng rất thích cảm giác tay của anh dính vào trên trán mình.

Rất nhanh, Dung Giản thu tay lại.

Đường Viên dựng lỗ tai, nghe được âm thanh túi ny lon bị mở ra, hình như là anh đang tìm cái gì đó.

Mới vừa rồi là Dung Giản đang thử nhiệt độ trên trán cô ư, anh sợ cô phát sốt à? Vậy bây giờ chắc là đang tìm nhiệt kế đi, hi vọng anh không tìm được, bình thường nhiệt kế đều là ở dưới nách, cô lại sợ nhiệt như vậy, Dung Giản vẫn cho rằng cô đã ngủ thiếp đi, đến lúc đó cô đột nhiên bật cười thì vui rồi.....

Đường Viên đang suy nghĩ lung tung, cũng cảm thấy bóng râm chắn trước mặt cô càng lúc càng lớn, thậm chí hoàn toàn bao phủ cô, sau đó cô cảm thấy hơi thở Dung Giản càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.....

Đường Viên theo bản năng nín thở, cô đột nhiên nghĩ đến khi còn bé lúc cô phát sốt, giáo sư Đường sẽ cùng cô cụng đầu vào nhau để xác nhận nhiệt độ của cô, hiện tại..... Không phải ngoài ý muốn lúc Sit-Ups, bây giờ là Dung Giản thật sự cụng vào cái trán của cô.

Cô vừa khản trương, lại mong đợi, giống như không phải là Dung Giản muốn cụng vào cái trán của cô, mà là muốn hôn môi của cô.

Đương nhiên Đường Viên không biết, bây giờ cô hơi híp mắt lại, gương mặt đỏ hồng lên, nhìn ở trong mắt Dung Giản cực kỳ giống người đang phát sốt.

Nhẹ nhàng, Dung Giản cúi người cụng một cái vào trán Đường Viên, cô không phát sốt. Dung Giản thở phào nhẹ nhõm, lúc muốn ngồi dậy lại cảm giác mí mắt của anh bị cái gì đó nhẹ nhàng lướt qua một chút, có chút ngứa, lại một chút..... Biên độ rất nhỏ, là..... Hàng lông mi dày đậm của Đường Viên.

Dung Giản không vạch trần cô, anh háng giọng, cầm laptop cùng với mắt kính trở lại trên ghế sa lon, giống như là vừa rồi thật sự không xảy ra chuyện gì mở laptop ra gõ bàn phím.

Không đúng, vốn là thật sự không xảy ra chuyện gì, chỉ là..... Thử nhiệt độ một chút mà thôi, Đường Viên lại không nhận được nở nụ cười, sau đó cô thật sự bật cười.

"Ngủ." Dung Giản cũng không ngẩng đầu lên, trong căn phòng yên tĩnh, âm thanh gõ bàn phím thanh thúy rõ ràng lại có quy luật.

"Anh....." Dĩ nhiên Đường Viên không ngủ được, trừ kích động, còn có tò mò, thật ra thì cô đã nghĩ nửa ngày, nhưng vẫn không nghĩ ra được làm sao Dung Giản sẽ gõ cửa vừa đúng lúc cô bị đông cứng thành chó trong căn phòng hồng mấy điều hòa không khí kia, hơn nữa, còn vừa đúng sau khi cô phát weibo và kể rõ ngọn nguồn mọi chuyện với Cố Cầu Cầu.

Chẳng lẽ là cô bỏ sót cái gì rồi hả? Nhưng fan của Được Ăn Cả Ngã Về Không nhiều như vậy, cũng sẽ không chú ý tới cô mới đúng chứ, cô chỉ có một bình luận duy nhất, còn là xen lẫn trong đại quân sinh khi con, cũng không có một người nào nhấn thích cho cô, khẳng định không lên đầu được, không lên đầu được thì hẳn cũng sẽ không bị anh chú ý chứ.

Hơn nữa cô còn cẩn thận như vậy, weibo dùng để quyến rũ Được Ăn Cả Ngã Về Không còn là một tài khoản mới đăng ký, thông tin trống rỗng, ngay cả số điện thoại cũng không để lại.....

Chẳng lẽ là địa chỉ IP, loại đại thần giống như Dung Giản này cho dù muốn tra IP sẽ rất dễ dàng nhưng cũng sẽ không nhàn rồi không có chuyện gì đi tra địa chỉ IP của lần lượt từng fan hâm mộ của mình á!

Khẳng định là không bỏ sót điều gì!

Nhưng còn chưa đúng.....

Đường Viên nghi ngờ nhìn về phía Dung Giản đang tựa vào trên ghế sa lon, bỗng dưng, Dung Giản vẫn luôn cúi đầu gõ bàn phím lại ngẩng đầu lên, anh đeo mắt kính màu xanh, tròng kính màu trà có chút đậm, cô nhìn không rõ về mặt Dung Giản, nhưng cô biết, Dung Giản đang nhìn cô.

Một hồi lâu sau, Dung Giản lấy mắt kính xuống, gờ tay lên xoa xoa ấn đường: "Thế nào?"

"Ừ." Đường Viên nhỏ giọng nói: "Chính là lúc trước, anh tới phòng em tìm em, là có chuyện gì ư, em là nói, làm sao anh lại đột nhiên tới tìm em....."

Cô còn chưa nói hết, đã lại cảm giác điện thoại ở trong tay rung một cái.

Đường Viên sững sốt một chút, cúi đầu nhìn thông báo trên màn hình khóa, hình như là một tin nhắn riêng trên weibo.

Cô mở khóa điện thoại di động, mở weibo ra, lúc thấy Được Ăn Cả Ngã Về Không gửi tin nhắn riêng thì rất kích động, theo bản năng muốn trả lời lại, nhưng ngón tay còn chưa đánh ra một chữ cô đã nhận ra có gì đó không đúng. Đường Viên ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, Dung Giản một tay cầm điện thoại di động, đang nhíu mày nhìn cô.

Đường Viên hạ thấp giọng: "Ha, ha ha ha, An An gửi tin nhắn cho em, em sẽ điều chỉnh sang chế độ yên lặng....."

Lời của cô còn chưa hết, cũng còn chưa kịp điều chỉnh sang chế độ yên lặng, ngón tay Dung Giản đã nhúc nhích, điện thoại Đường Viên lại rung một cái. "Ông ơng" tiếng rung trong căn phòng yên tĩnh có thể nghe rõ ràng.

Ngón tay anh lại bỗng nhúc nhích, điện thoại Đường Viên lại rung một cái.

Ngón tay anh lại bỗng nhúc nhích, điện thoại Đường Viên lại rung một cái.

.....

Đường Viên nhào lên trên giường, kéo chăn thật dày trùm kín đầu, hình như cô còn nghe được một tiếng cười nhẹ của Dung Giản.

Đợi chút, Đường Viên đột nhiên nghĩ tới, lúc trước ở thư viện, khi Dung Giản mới vừa thêm bọn họ vào nhóm, cô còn nhất thời kích động dùng tài khoản trong tổ kịch của mình gửi lời mời thêm bạn tốt cho Dung Giản tận 3 lần, lúc ấy còn bị cự tuyệt, không phải là..... Chỉ có một chút như thế mà Dung Giản còn nhớ kỹ chim cánh cụt của cô chứ!

Sau đó đêm trung thu Dung Giản giúp Cao Dương gửi ảnh cho cô đã nhận ra chim cánh cụt của cô, cũng biết cô là Thập Viên Dám Đường, còn có fan mới kia, Đường Viên ở trong chăn liếc mắt nhìn điện thoại di động, là Được Ăn Cả Ngã Về Không.

Cho nên anh đã sớm biết rồi.....

Vào giờ phút này, Đường Viên cảm giác được sự ưu ái cuối cùng của vận mệnh đối với cô chính là tài khoản cô dùng để YY Dung Giản kia còn chưa bị phát hiện, nhờ ban đầu cô cơ trí đăng ký một tài khoản mới, mất một cái cô còn có một cái khác.

Ngộ nhờ một cái khác.....

Hình ảnh kia thật đẹp, Đường Viên không dám nghĩ đến.....

Chấn trên đỉnh đầu lập tức bị người vén lên, Đường Viên nhắm mắt lại cũng cảm nhận được ánh đèn sáng ngời chói mắt trên đỉnh đầu, qua khe hở của lông mi cô thấy bóng dáng ngược sáng của Dung Giản, anh đứng ở bên giường của cô từ trên cao nhìn xuống, giống như là đang nhìn cô, Đường Viên ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám động, râm rì một tiếng, lật người nằm lỳ ở trên giường tiếp tục giả vờ ngủ.....

Hồi lâu sau, Dung Giản cũng không có động tác kể tiếp.

Đang lúc Đường Viên gần như cảm thấy cô có kỹ xảo giả bộ ngủ cao siêu thì lại nghe được âm thanh trầm thấp dễ nghe của Dung Giản truyền đến từ trên đỉnh đầu: "Em muốn sinh khi con cho anh?"

Trời ơi! Anh, anh nhìn thấy rồi!

Đường Viên nhắm hai mắt lại thật chặt, nhịp tim đập rất nhanh, còn phải không nhúc nhích giả bộ ngủ, cô không còn mặt mũi nào mà nhìn Dung Giản nữa rồi.

"Khi con là cái gì?"

Cô nghe được Dung Giản nhỏ giọng hỏi, sau đó lại nghe thấy âm thanh anh gõ bàn phím.

Âm thanh Dung Giản đánh bàn phím bị lỡ tai Đường Viên phóng đại lên mấy lần, giống như là từng nhát từng nhát gõ vào tim của cô.

Rõ ràng chấn che đầu đã bị Dung Giản trực tiếp vén lên nhưng Đường Viên vẫn có loại cảm giác thiếu đường khí, cô cảm giác tuy căn phòng lớn như thế này nhưng không khí lại đột nhiên trở lên mỏng manh.

#Spoil chương sau:

"Cục cưng?" Giọng nói của Dung Giản trầm thấp, vĩ âm cao lên.

Cục cưng.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Gọi Bảo Bảo

Âm thanh gõ bàn phím dừng lại.

"Cái đó." Không thể ngồi yên chờ chết, Đường Viên muốn từ trên giường bò dậy, lại bị Dung Giản đè xuống. Không chỉ có như thế, anh còn kéo chân đến cầm cô, bao phủ cô thật chặt.

Lúc Dung Giản giờ tay lên kéo góc chăn, một tay kia còn xách theo laptop màu đen bóng loáng, ngón tay thon dài bởi vì dùng sức mà khớp xương thoát nhìn càng rõ ràng hơn.

Dưới ánh đèn, tóc anh đen giống như là bị ánh đèn màu quýt chiếu nghiêng xuống sau đó hòa tan ra, hình dáng đường nét sắc sảo cũng bị ánh đèn làm nhu hòa, mang theo một loại dịu dàng trước nay chưa từng có.

"Khi con chính là có ý chỉ đứa bé, em muốn sinh khi con cho anh chính là." Đường Viên cảm thấy mới vừa rồi nhất định là Dung Giản chưa thử nhiệt độ cho cô cẩn thận, cô nhất định là sốt lên, ngay cả đầu óc cũng bị đốt thành một đồng nhào nhoét cho nên lời nói mới không mạch lạc như vậy. Cô liếc màn hình điện thoại của Dung Giản, là Baidu Search, trong khung tìm kiếm là ba chữ "Sinh khi con".

Cô không lên tiếng, Dung Giản cũng không mở miệng thúc giục cô nữa.

Nhìn xong mấy đáp án, Dung Giản lập tức tắt cái websites đó đi.

Anh ung dung ngồi ở chỗ đó, ngón tay khớp xương rõ ràng tùy ý đặt lên trên bàn phím đen nhánh, tạo thành trưng phần rõ rệt.

Đường Viên lại len lén liếc mắt nhìn màn hình máy vi tính của Dung Giản, sau khi tắt tìm kiếm thì chính là mở weibo lên, cô còn thấy được bình luận của mình ở trong top những bình luận hàng đầu.

Đường Viên thở phào nhẹ nhõm, thật ra thì trong nháy mắt kia, cô còn tưởng rằng Dung Giản là từ tài khoản weibo của cô tra ra bút danh của cô, sau đó thấy được tác phẩm mà cô viết.

Thì ra là một phen hú vía, Dung Giản chỉ thấy được cái bình luận kia của cô mà thôi, trong mấy ngàn bình luận vừa lúc thấy được cô. Vận khí của cô cũng quá tốt đi.

"Chỉ có em là đánh cả đầu gối câu." Giống như là nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô, Dung Giản quay màn hình máy tính sang phía cô, trượt con chuột để cho cô nhìn bình luận.

Quả nhiên, mọi người gửi là 'Đại thần em muốn cho sinh khi con cho anh', mà cô gửi là —— 'Đại thần, em muốn sinh khi con cho anh!' trong một hàng bình luận chính tề, đặc biệt dễ thấy.

"Đường Viên." Dung Giản trầm giọng, gọi tên của cô.

"Vâng." Tâm Đường Viên cũng néo lại với nhau, thật ra thì tên của cô lúc được Dung Giản gọi nghe rất êm tai, hai âm bổng kết hợp với giọng nói trầm thấp từ tính của anh, đủ để cho Đường Viên là một người thanh khổng đắm chìm. Nhưng Dung Giản nghiêm túc gọi cả tên cả họ của cô như vậy, cô lập tức khẩn trương lên, giống như chờ đợi tuyên án.

Có lẽ lời kế tiếp của Dung Giản, là câu cô sợ nghe được nhất.

Cô nhớ lại ban ngày lúc cô bị bạn bè của Dung Giản ngộ nhận là bạn gái của Dung Giản thì Dung Giản nói "Đừng nói giỡn", lại nghĩ tới Dung Giản chưa từng nói qua chuyện yêu đương, có rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh, nhưng một người anh cũng không tiếp nhận. Trái tim Đường Viên từ từ chìm xuống.

Đường Viên nghĩ, tại sao cô lại lựa chọn thăm mếu chứ?

Có lẽ là bởi vì, cô tuyệt không muốn nghe thấy lời cự tuyệt từ trong miệng Dung Giản. Cô tình nguyện cẩn thận từng li từng tí cất giấu đoạn cảm tình này, kể cả khi tâm tình cô hân hoan nhảy nhót vì thích anh, cũng không muốn yêu thích của cô có một ngày lại bị anh chính miệng phủ định.

"Các em thường nói như vậy sao?" Dung Giản lướt vài trang bình luận trên weibo, phát hiện tần số xuất hiện những lời này rất cao, ngay cả phía dưới weibo của An Nại cũng đều có người bình luận những lời này, nhưng An Nại là con gái, hiển nhiên những lời này chỉ là đùa giỡn.

"À?" Đường Viên có chút không hiểu.

"Em muốn sinh khi con cho anh', những lời này, em thích CV của người nào cũng sẽ bình luận dưới weibo của hân như thế sao?" Thấy cô nghe không hiểu, Dung Giản nghiêm túc giải thích một lần.

"Không phải!" Đường Viên khoát tay lia lịa: "Em không biết bọn họ có nói hay không, nhưng mà em lại chỉ thích anh."

"Chỉ thích một mình CV của anh." Cô vội vàng bổ sung: "Em chỉ nói ở dưới weibo của anh."

Tránh được một kiếp, Đường Viên cảm thấy may mắn sau đó lại có chút mất mát.

"Ừ." Dung Giản để bút xuống.

Nhìn thấy anh đứng dậy xuống giường, Đường Viên cũng từ trên giường bò dậy: "Anh đi đâu vậy?"

Dung Giản không quay đầu lại: "Tắm."

"À, à, tốt, tốt." Đường Viên thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại lập tức căng thẳng.

Hiệu quả cách âm của khách sạn này cũng không tốt, Đường Viên nằm ở trên giường có thể nghe được tiếng nước chảy cực kỳ rõ ràng trong phòng tắm. Mặc dù biết cô và Dung Giản chắc chắn sẽ không xảy ra cái gì, nhưng là loại không khí này làm cho trong lòng cô vẫn có chút khẩn trương.

Có lẽ là hôm nay chạy tới chạy lui thật sự quá mệt mỏi, cô nghe tiếng nước chảy cũng có chút không mở nổi mắt ra rồi. Trong lúc nửa ngủ nửa thức, cô cảm thấy có người kéo chăn đắp lên cảm cho cô, Đường Viên giơ tay lên ôm lấy chăn, theo thói quen dùng gương mặt cọ cọ chăn, đột nhiên ý thức được đôi môi mình cọ đến thứ có xúc cảm không đúng lắm, cô cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy một bóng người ngược sáng, quá mệt mỏi, Đường Viên nháy nháy mắt, cứ như vậy lật người ngủ thiếp đi.

Dung Giản từ trong móng vuốt của Đường Viên rút tay phải của mình ra, rất nhanh cô lại ôm lấy chăn, gương mặt cọ sát ở trên chăn, tìm một tư thế thoải mái chôn nôt nửa dưới gương mặt vào, ngủ say sưa.

Lòng bàn tay cùng với đầu ngón tay của anh còn sót lại xúc cảm mềm mại tinh tế bên má cô, còn có cảm giác lúc cánh môi mềm mại của cô lặng yên không một tiếng động xẹt qua lòng bàn tay anh.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng xa, lông mi Đường Viên khẽ run rẩy, nhưng không nhúc nhích.

Đường Viên cảm giác trải qua một đêm này, cô nhất định có thể có được kỷ xảo giả bộ ngủ đặc biệt.

Rất nhanh, đệm bị lún xuống phía dưới một chút.

Lần này cuối cùng Đường Viên cũng không ngủ được nữa rồi.

Dung Giản và cô mỗi người đều đắp riêng một cái chăn của mình, nhưng lại nằm trên cùng một cái giường. Đèn trong phòng đã tắt, ánh trăng xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu vào trở thành nguồn sáng duy nhất trong phòng. Đường Viên mắt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, nghiêng lỗ tai nghe tiếng hít thở của Dung Giản ở bên cạnh, càng ngày càng không ngủ được.

Đường Viên quay đầu, dựa vào ánh trăng lạnh lẽo mà ngắm nhìn gò má Dung Giản. Sau khi đôi mắt thích ứng được với bóng đêm, hình dáng của anh lập tức trở nên rõ ràng. Đường Viên đột nhiên nghĩ đến lúc lớp mười năm đó có một lần bị cúp điện, sau khi cô lấy một cây nến ra đi tìm chủ nhiệm lớp mượn cái bật lửa để đốt, thì đặt ở trên bàn giữa cô và Dung Giản. Khi đó đôi khi cô hay ngẩng về phía cửa nhìn quanh quất, giống như là đang theo dõi ai đó, nhưng thật ra là đang nhìn Dung Giản.

Anh gần như vậy, lại xa thế kia.

###

"Ai, A Bàn lá gan cậu quá nhỏ rooif, lúc anh ấy hỏi cậu là ‘em muốn sinh khi con cho anh à’ thì cậu nên nói ‘đúng thế’ chứ, xem anh ấy trả lời thế nào, nhớ, cậu phải áp đảo anh ấy về mặt khí thế, hoàn toàn nắm quyền chủ động." Sau giữa trưa trong quán trà, Đường Viên và Cố Cầu Cầu ngồi ở vị trí gần cửa sổ uống trà trưa, Cố Cầu Cầu có chút tiếc nuối lắc đầu một cái.

"Tớ không dám, nếu tớ có dũng khí này tớ còn thâm mền làm gì, đã sớm theo đuổi rồi." Đường Viên cầm cái muỗng múc sinh tố chanh tuyết ăn, bị đá làm lạnh đến ê răng.

"Sau đó thì sao, các cậu ngủ với nhau à?" Cố Cầu Cầu ngậm thìa kem, nhắc chân ngồi ở trong ghế dây mây. Lắc lư một cái.

"Không có, không có, không có." Đường Viên gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, khoát tay lia lịa: "Thật không có! Đắp chăn, chúng tớ ngay cả nói chuyện phiếm cũng không có, tớ thì giả bộ ngủ, anh ấy thì ngủ thật."

"Vậy thì tốt." Cố Cầu Cầu múc một thìa kem lớn đút vào trong miệng, cười híp mắt nói: "Nếu không nhất định giáo sư Đường sẽ nghĩ, tôi xem cậu như học trò ruột, cậu lại muốn thượng con gái của tôi."

‘Phốc’, Đường Viên dướn người lên, lướt qua cái bàn giữa hai người đưa tay bịt miệng Cố Cầu Cầu, Cố Cầu Cầu nhân thế hôn một cái vào lòng bàn tay cô: "Chụt"

Quá, quá ám muội rồi.

Cố Cầu Cầu tên tiểu yêu tinh này, quả thật.

"Cố Cầu Cầu!" Đường Viên còn chưa lên tiếng, đã nghe được một âm thanh tức giận bùng bùng sau lưng, cô quay đầu lại đã nhìn thấy Lâm Mặc đại soái đập bóng rổ trong tay xuống đất, đi về phía bọn họ. Có trò hay để xem rồi, Đường Viên đang nghĩ như vậy đã lại nhìn thấy quả bóng rổ vừa bị đập xuống đất kia lại bắn ngược lên, được Dung Giản thoải mái mà tiếp được ném vào trong ngực Lâm Mặc.

Hình như là bọn họ đi cùng nhau.

Đường Viên thật sự không dám nhìn Dung Giản, khoảng cách từ cửa sổ tới cửa chính, Lâm Mặc còn nghe được Cố Cầu Cầu hôn lòng bàn tay cô "Chụt" một tiếng, không biết Dung Giản có nghe được lời nói của Cố Cầu Cầu không, muốn, muốn thượng. Cái gì quá xấu hổ á!

Cuối cùng trà chiều hai người biến thành bốn người, Đường Viên ngồi đối diện Dung Giản vừa nghiêm túc ăn từng ngụm sinh tố chanh tuyết, vừa lắng tai nghe Cố Cầu Cầu cãi nhau với Lâm Mặc, quả nhiên người thiếu kiên nhẫn trước là Lâm Mặc: "Không phải em nói là buổi chiều em không có thời gian ư, không có thời gian ra ngoài với anh, nhưng cùng Đường Mập Mập nhà em thì có sao!"

"Không cho phép gọi cậu ấy là Mập Mập!" Cố Cầu Cầu mạnh mẽ phản bác: "Cậu ấy đã không mập nữa rồi!"

Đường Viên không nhịn được hơi nở nụ cười, cô ngẩng đầu nhìn về phía Dung Giản, nhẹ giọng hỏi: "Anh có muốn uống chút gì không, sinh tố chanh tuyết này ăn rất ngon."

Đường Viên thề đây tuyệt đối là buổi trà chiều náo nhiệt nhất cô từng uống——

"Cố Cầu Cầu, đây là trọng điểm à?" Đây là thể hiện sự tức giận của Lâm Mặc tiếp tục tăng vọt.

"Một ly sinh tố chanh tuyết." Đây là gọi sinh tố chanh tuyết cho Dung Giản.

"Đàn ông như quần áo, chị em như tay chân á!" Đây là tiểu yêu tinh Cố Cầu Cầu đó.

"Em trần truồng chạy một vòng cho anh xem nào!" Đến từ lực công kích max Lâm Mặc.

"Nghĩ hay quá nhỉ!" Phản kích đến từ tiểu yêu tinh, sau khi Cố Cầu Cầu phản kích thành công thì dương dương tự đắc nháy nháy mắt, lúc ăn xong một

ngậm kem cuối cùng thì cô ấy đột nhiên giờ tay lên nắm đầu ngón tay Lâm Mặc, đưa tay anh ta đến bên miệng cô ấy. "Chụt" một tiếng.

Lỗ tai Lâm Mặc lập tức đỏ lên.

Vội vàng không kịp chuẩn bị bị đứt một miếng lớn thức ăn cho chó Đường Viên: "."

Sợ lại bị mất mặt, Đường Viên không uống hết sinh tố chanh tuyết cô thích nhất mà cầm cốc bỏ chạy. Cô đi chưa được mấy bước đã nghe được tiếng bước chân sau lưng, Đường Viên quay đầu lại, quả nhiên là Dung Giản. Anh người cao chân dài, chỉ mấy bước đã đi tới trước mặt cô.

Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn anh, ánh mặt trời ùn ùn từ sau lưng anh theo tới đây, Đường Viên có chút không mở mắt ra được, cô uống một ngụm nước chanh lớn, hít một hơi cảm thán: "Rất cuộc cũng đã chạy được ra ngoài rồi, Cổ Cầu Cầu cậu ấy lại có thể một lời không hợp lập tức thân ái, thật là ngược chết cục cưng rồi."

"Cục cưng?" Giọng nói của Dung Giản trầm thấp, âm cuối cao lên.

Cục cưng.

Ngậm nước chanh lớn trong miệng Đường Viên không kịp nuốt xuống, bị nghẹn đến không ngừng ho khan, nước mắt cũng thiếu chút nữa vì ho mà chảy xuống. Cô vỗ ngực, trong lòng trào dâng sóng to gió lớn. Nam thần của cô, nam thần thuộc hệ cấm dục của cô, gọi, cô, cục, cưng.

Kể từ sau khi Đường Viên lớn lên cũng không còn nghe thấy ai gọi cô là cục cưng nữa, trừ một ngày sinh nhật kia.

Thật sự rất hạnh phúc á!

Nhất thời trái tim thiếu nữ của Đường Viên thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhảy lên nhảy xuống theo điệu nhảy clacket, thiếu chút nữa từ trong lồng ngực bay ra ngoài.

"Cục cưng là ai?"

Đường Viên: "."

Đường Viên muốn khóc, nam thần à, những học thần như các anh ngoại trừ chăm chỉ học hành thì không lên weibo bán manh sao! Đường Viên hít sâu một hơi, an ủi mình hoàn hảo mới vừa rồi cô không bật thốt lên ngược chết cha rồi ở trước mặt nam thần.

Âm thanh Đường Viên nhỏ đến mức ngay cả chính cô cũng sắp không nghe rõ, cô đều không biết cô làm thế nào nói được ra miệng: "Cục cưng chính là em."

"Không phải là em, là thay thế cho cái chữ ‘em’ này."

Mãi cho đến lúc trở lại ký túc xá, bên tai Đường Viên vẫn còn vang vọng âm thanh ‘cục cưng’ mà Dung Giản gọi kia, bởi vì nghi vấn, âm cuối của anh còn cao lên, âm thanh trong trẻo lạnh lùng trước sau như một có vẻ ngoài ý muốn. Dịu dàng.

Đường Viên lăn một vòng ở trên giường, cầm chăn che mặt lại.

Cô cảm thấy, cả trái tim cô đã không thể chờ đợi, miêu tả sinh động.

Trước khi vào học ĐH năm 3, Đường Viên bị phụ đạo viên gọi tới phòng làm việc nói về chuyện du học sinh trao đổi, cô kiên định lấy lý do muốn tham gia ‘thách đấu cúp’ cự tuyệt.

‘Thách đấu cúp’ của bọn họ đã vượt qua cuộc so tài cấp tỉnh, thuận lợi bước vào cuộc so tài trong nước, tiến vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng.

Còn có mấy ngày nữa là tới cuộc so tài tranh cúp quốc gia, Đường Viên bị kích động đến không thể ngủ yên giấc. Cô nằm ở trên giường ôm điện thoại đi động lên weibo tìm tài kinh nghiệm thuyết trình ‘thách đấu cúp’, nhìn vài trang cô lại kích vào trang chủ của Địch Ăn Cả Ngã Về Không, xem anh có cập nhật gì mới hay không.

Đường Viên đăng nhập vào tài khoản Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn, nhìn thấy chỗ thông báo góc trái bên dưới nhiều thêm một cái màu đỏ.

Tiểu thiên sứ thúc giục rồi ư? Đường Viên mở tin nhắn riêng——

Thẻ Cá Bơi: Bánh Trôi à xin chào, tôi là biên kịch hạng nhất Thẻ Cá Bơi của xã kịch truyền thanh Sơ Tâm, tôi đọc được tác phẩm mới ‘Đại thần, em muốn sinh khi con cho anh’ của cô ở 123 ngôn tình, tôi đặc biệt thích, muốn hỏi một chút cô có đồng ý trao quyền cho chúng tôi không, bảo đảm không dùng vào mục đích thương mại.

Đường Viên bị dọa cho phát hoảng, Sơ Tâm là xã kịch truyền thanh sớm nhất nóng bỏng nhất rồi, đặc biệt nổi tiếng, nếu bọn họ chuyển văn của cô thành kịch truyền thanh, ngộ nhờ bị Dung Giản thấy.

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Không cần, không cần, không cần, thật sự không cần.

Thẻ Cá Bơi: Van xin cô!

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Xin cô đừng!

Đường Viên cảm thấy cô phải uống một ngụm nước để bình tĩnh lại một chút, nghĩ xem phải làm thế nào để bỏ đi ý định của cô gái này.

Thẻ Cá Bơi: Cô gái, cô đang lo lắng người đọc vai nam chính sẽ không phù hợp với hình tượng mà cô xây dựng sao?

Thẻ Cá Bơi: Không cần lo lắng, tôi sẽ mời Được Ăn Cả Ngã Về Không tới kết đôi.

Phốc ——

Một ngụm nước to kia của Đường Viên đều phun hết lên màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tổ Tình Đi

Cô lo lắng chính là cái này á!

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Em gái, cảm ơn cô đã yêu thích tiểu thuyết của tôi. Nhưng mà tôi lại thật sự không thể trao quyền cho cô được đâu, rất xin lỗi.

Đường Viên hận không có được hai cái tay để gõ chữ trên bàn phím ảo, cô vội vàng đánh một đoạn dài gửi đi, đối diện thông báo đã xem, nhưng lại không tiếp tục phản hồi.

Liên tiếp mấy ngày, ngoài chuẩn bị thuyết trình ‘Thách đấu cúp’, Đường Viên luôn lên weibo của mình nhìn xem cô gái kia có trở lại hay không.

Thẻ Cá Bơi vẫn luôn không gửi tin nhắn lại cho cô, có lẽ đã từ bỏ rồi.

###

Một ngày trước trận chung kết của ‘Thách đấu cúp’.

Dung Giản đứng ở bên trên bục giảng, cầm bút hồng ngoại trên tay diễn tập thuyết trình ppt của bọn họ trong cuộc thi trước một lần. Ppt anh làm hoàn toàn không giống như ppt, mà như một tác phẩm nghệ thuật. Cho dù ở cuộc so tài cấp tỉnh lần trước, Đường Viên đã được thấy qua một lần, nhưng vẫn bị phiên bản cải tiến lần này làm cho kinh ngạc, cô chưa bao giờ biết rằng ppt còn có thể chơi như vậy, so sánh với Dung Giản, ppt trước đó của Hà Khánh Nguyên cơ bản chính là trò trẻ con rồi.

Nhưng đẹp mắt nhất vẫn là Dung Giản, anh đứng ở bên cạnh màn chiếu, ánh sáng màu lam của máy chiếu chiếu lên gò má của anh, phác họa đường nét lông mày xinh đẹp của anh, sống mũi cao thẳng và đường cong lưu loát của chiếc cằm, ngay cả lông mi thật dài của anh cũng bị nhiễm ánh sáng màu lam, có loại cảm giác thần bí.

"Đường Viên?"

Nghe được âm thanh Dung Giản, Đường Viên bỗng chốc đứng lên, thiếu chút nữa là kêu ra tiếng.

"Có ý kiến gì à?" Dung Giản chống một tay trên bục giảng, chau chau mày. Lúc anh nhún mày cực kỳ đẹp trai, có một loại khí phách tự cao tự đại gọi là. Khinh cuồng.

"Em rất thích cái ppt này, đặc biệt tốt." Đường Viên đứng thẳng tắp, khăn trương giống như là học sinh trốn học bị giáo viên bắt được.

"Ngồi xuống đi."

Tài chính là một phần đặc biệt quan trọng của ‘Thách đấu cúp’, sau khi tan họp, Đường Viên bị Dung Giản giữ lại để xác nhận một vài chi tiết của phần thuyết trình liên quan tới tài chính. Đường Viên chỉ in một phần bảng biểu, cho nên Dung Giản đứng sau lưng cô, một tay chống lên bàn, một cái tay khác đánh dấu mấy phần trọng điểm trên bảng biểu của cô.

Anh không cầm bút máy, đầu ngón tay vẽ một vòng tròn ở trên mấy con số.

"Nơi này, còn có nơi này, em lại nhìn xuống." Trong khoảng thời gian này quá bận rộn, Đường Viên nghe ra giọng nói của Dung Giản cũng có chút khàn, giọng nói trầm thấp khàn khàn đặc biệt hấp dẫn.

Đường Viên vội vàng gạt đầu không ngừng, cái tư thế này giống như cô đang ngồi ở trong ngực Dung Giản vậy, Đường Viên lắc đầu, cô ngồi trong lòng. Rối loạn.

Loạn không chỉ có là lòng của cô, còn có tóc của cô.

Lúc Đường Viên chuẩn bị đứng dậy thì da đầu bị kéo một cái, lúc này cô mới phát hiện đuôi sam buổi sáng cô vừa tết vừa quấn lại vừa lộn vòng cuối cùng dùng rất nhiều kẹp tăm nhỏ cô định lại thành hình bông hoa to kia bây giờ đang bị mắc vào cúc áo ngực của Dung Giản.

"Thật xin lỗi." Đường Viên đưa tay muốn kéo mấy lọn tóc nhỏ ra, khoát tay lại đụng phải Dung Giản. Cơ bụng, đúng là vị trí cơ bụng.

"Đừng động!" Hô hấp của Dung Giản nặng thêm một chút.

"Cái đó, anh cứ kéo tóc của em ra ngoài là được." Đường Viên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nguy hiểm thật, mới vừa rồi tay của cô chỉ cần hơi đi xuống một chút xíu nữa thì thứ cô đụng vào sẽ không phải là cơ bụng của Dung Giản nữa rồi.

"Có bím tóc." Lần đầu tiên Dung Giản cảm thấy có thứ khó trị như vậy, nút áo sơ mi của anh bị mắc kẹt trong bím tóc của Đường Viên, Dung Giản từ bỏ cách gỡ bỏ bím tóc của cô, chuyển tâm lấy viên nút áo kia từ trong sợi tóc của cô ra.

Đường Viên ngồi yên, cô cũng không nhìn thấy tóc mình bị mắc như thế nào, chỉ cảm thấy ngón tay Dung Giản xuyên vào bên trong sợi tóc của cô.

"A." Một lọn tóc bị Dung Giản kéo phải, Đường Viên hít sâu một hơi, không nhịn được mà kêu ra tiếng.

"Có đau hay không?" Dung Giản tạm dừng động tác trên tay.

"Không đau, anh có thể dùng lực thêm một chút."

Tiếng bước chân ngoài cửa dừng lại, cửa chính của phòng học xếp theo hình bậc thang bị người dùng sức đẩy ra, Đường Viên ngẩng đầu lập tức nhìn thấy Hà Khánh Nguyên đẩy cửa vào, sau khi đi vào, anh ta nghiêm mặt lại, bước tới: "A Bàn, em làm gì ở đây?"

"Tóc của em bị mắc vào nút áo của Dung Giản rồi." Đối với kích động của Hà Khánh Nguyên, Đường Viên có chút không giải thích được.

"Anh giúp em gỡ." Hà Khánh Nguyên nói xong thì để sách xuống, đi tới phía bọn họ.

"Lên lớp đi." Dung Giản nhìn về phía Hà Khánh Nguyên, âm thanh lạnh lạnh: "Thầy giáo thầy đi nhầm phòng học rồi." Hôm nay căn phòng học này không có lớp nào, buổi sáng anh đã xin mượn rồi.

Anh vừa dứt lời, tiếng chuông vào lớp vang lên.

Hà Khánh Nguyên xem đồng hồ, vội vàng cầm sách lao ra khỏi phòng học.

Một hồi lâu sau, cuối cùng Dung Giản cũng gỡ được tóc của cô ra, Đường Viên sờ sờ bông hoa xốc xếch, ngoảnh mặt về phía Dung Giản phát tay một cái xong lập tức bỏ chạy.

###

Bởi vì hai lần nghe không hiểu ngôn ngữ mạng mà Đường Viên sử dụng, gần đây tần số Dung Giản lên weibo cao hơn hẳn so với trước kia, buổi tối anh mới mở weibo lên đã nhìn thấy cập nhật mới của Thập Viên Dấm Đường ——

Thập Viên Dấm Đường: Về sau sẽ không bao giờ tết tóc hình bông hoa nữa, gỡ ra quá khó khăn.

Thập Viên Dấm Đường: Vẫn là cứ tùy tiện quấn quần đi, ha ha ha ha ha ha ha.

Thập Viên Dấm Đường: tôi đã chạm vào sù*, bông hoa trên đầu tôi cũng thế, nam thần em thật xin lỗi anh.

*chạm vào sù: ban đầu là một phương ngữ Bắc Kinh, đề cập đến một số hành vi của cơ hội và tổng tiền. Ví dụ, cố ý va chạm với một phương tiện cơ giới để lừa gạt bồi thường.

Dung Giản động động ngón tay, vừa nhấn vào trả lời đã nhìn thấy bình luận phía dưới ——

Hồ Ly Ẩn Gà: Có cảm giác được cơ bụng của nam thần hay không?

Hồ Ly Ẩn Gà: Có sờ phải thứ gì không nên động vào hay không?

Hồ Ly Ân Gà: Có câu nói "Trai đẹp nhiều son môi" là thật sao?

Dung Giản tìm từ khóa son môi, giống như chính là son môi mà thôi. Lúc anh muốn tắt trang web tìm kiếm, lại chú ý tới chiều dài và đường kính son môi, ngón tay của anh dừng lại một chút, đốt ngón tay cong lên gõ Enter hai lần.

"Hất xì ——" Đường Viên hất hơi một cái, phát weibo xong cô nhìn lướt qua ảnh đại diện mới phát hiện cô phát sai số rồi!

Cố Ly tên tiểu yêu tinh này còn nhanh chóng bình luận cho cô ba dòng, nhìn phản hồi của Cố Ly xong, son môi cái gì chứ. Đường Viên thiếu chút nữa từ trên ghế bắn dậy, luống cuống tay chân nhấn nút thủ tiêu, tay vừa trượt một cái lại nhấn thành ghim bình luận này lên đầu.

Sinh không thể yêu!

Đường Viên nhanh chóng đi chuyển con chuột thủ tiêu ba dòng bình luận kia, vẫn còn có chút chưa tỉnh hồn.

Chỉ có thể hy vọng bây giờ trời đã tối nên nam thần đã đi ngủ rồi.

Lần ‘Thách đấu cúp’ này Tây đại bọn họ đảm nhận vai trò chủ nhà.

Trận chung kết ngày ấy, tất cả mọi người đều mặc đồng phục màu đen, nam sinh còn thắt cà vạt.

Lúc đi vào hội trường, Đường Viên khần trương đến ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, cô sợ lúc thuyết trình mình sẽ khần trương đến mức giọng nói cũng phát run. Đây là lần đầu tiên cô tham gia một hạng mục, không phải chỉ là vui đùa một chút trong miệng các học tỷ nữa. Trong thời gian này cũng đã trải qua giai đoạn chuẩn bị khá dài, bọn họ đến từ các khoa khác nhau, nên không cách nào thống nhất được thời gian, rất lâu mới được tụ chung một chỗ cũng chỉ có thể ở phòng tự học suốt đêm chong đèn đạ chiến; cho dù đã phân công rõ ràng, nhưng có lúc liên quan đến các lĩnh vực chuyên ngành khác nhau thì cũng có không ít tranh chấp, lúc chỉnh sửa thuyết trình cũng bởi vì sự phụ dẫn đội tuổi còn rất trẻ không có kinh nghiệm mà đã từng bị chửi phạt, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn kiên trì nổi.

Đi thẳng đến trận chung kết.

Thời điểm đi vào bên trong, tay Đường Viên không cẩn thận đụng phải ngón tay Dung Giản, có lẽ là đã nhận ra cô khần trương, mắt Dung Giản vẫn nhìn thẳng phía trước, nhưng lại dùng sức cầm ngược lại tay của cô, ngón tay của anh thon dài có lực, bàn tay phải của Đường Viên dễ dàng bị anh bọc lại, ngón tay dán vào lòng bàn tay của anh, cảm nhận được nhịp đập có quy luật trong lòng bàn tay anh.

Lúc tới vòng biện luận cuối cùng, Dung Giản thuyết trình xong toàn bộ quá trình, hoàn thành tương đối tốt đẹp. Vấn đề về phương diện kế toán, lúc Đường Viên bắt đầu trả lời thì âm thanh có chút phát run, sau đó cũng dần ổn định lại, trả lời cặn kẽ đến ngay cả giọt nước không lọt.

Cuối cùng lúc nghe được hạng mục của bọn họ được giám khảo xướng tên, Đường Viên kích động đến lệ nóng doanh tròng, bỏ ra bao nhiêu công sức, tất cả cố gắng của bọn họ đều có được hồi báo tốt nhất.

Sau buổi lễ trao giải, mọi người cùng nhau tham gia lễ chúc mừng.

Nguyễn Tâm không tham gia lễ chúc mừng, cô ấy giống như đã chia tay với Chử Tự rồi. Năm người bọn họ com nước xong cũng đã hơn chín giờ rồi nhưng vẫn còn cảm thấy chưa tận hứng, Cao Dương lại la hét muốn tiếp tục tới KTV bên cạnh Tây đại kia ca hát.

Đường Viên rất ưa thích nhà KTV này, trong phòng được bố trí giống như Thủy Liên động, rất có cảm giác nghệ thuật.

Ánh đèn trong KTV lúc sáng lúc tối.

Đèn treo hình cầu màu sắc rực rỡ trên trần nhà chậm rãi chuyển động xuyên thấu qua lỗ nhỏ mịn được thiết kế tinh xảo trên mặt đất mà tạo thành những vết lốm đốm nhỏ vun, có chút ánh sáng rơi vào trên mặt Dung Giản, tối nay anh ngoại lệ uống một chút rượu đỏ, hình như tiêu lượng có chút không tốt.

Phía sau Dung Giản là vài phiến đá ghép vào nhau thành vách tường, anh tựa vào trên ghế sa lon, bởi vì uống rượu mà thoạt nhìn đáng vẻ có chút lười biếng, một tay khoác lên thành ghế sa lon, một cái tay khác thì nói lòng cà vạt ra.

Áo sơ mi trắng, cà vạt màu đen, cổ áo tán loạn, cặp chân dài kia thì gác lên trên bàn trà.

Dung Giản như vậy vừa cảm dục lại vô cùng hấp dẫn.

Đường Viên có chút không dám nhìn.

Cô không yên lòng nhìn màn hình lớn. Sau màn hình là khối thủy tinh tạo hiệu ứng cho màn sân khấu, trên vách tường phía sau khối thủy tinh đó là dòng nước theo vách tường chảy xuôi xuống, hơi nước bay lên hòa vào ánh đèn không ngừng biến đổi tạo ra sắc thái thần bí, cả phòng bao được vây trong bầu không khí tốt đẹp.

Trong toàn bộ quá trình micro không lúc nào rảnh rỗi, Cao Dương và Chử Tự gần như là cầm micro gào khóc thảm thiết, lúc hát đến nốt cao hoàn toàn chính là gào thét, Nam An An bên cạnh luôn cầm các loại đạo cụ có sẵn trong KTV lắc lư cổ vũ cho bọn họ, hoàn toàn chính là cổ động vương.

Đường Viên cùng bọn họ cùng nhau điên rồ một lát, sau đó trở lại chỗ ngồi mở một chai bia ra. Cô có chút không lờ, ‘Thách đấu cúp’ đã kết thúc, cuối cùng quan hệ giữa bọn họ cũng sẽ vì vậy mà trở thành đã từng quen biết.

Cô không muốn cô cùng với Dung Giản giống như hai đường thẳng tấp, chỉ ngắn ngủi tương giao một lần rồi lại dần dần cách xa, không muốn cuối cùng cô đối với Dung Giản cũng chỉ là một học muội đã từng cùng nhau tham gia ‘Thách đấu cúp’, thỉnh thoảng gặp được trong sân trường to như vậy, sẽ lễ phép mà xa cách gật gật đầu.

Cô nghe thấy trong lòng có một âm thanh đang đầu độc cô, cô rục rịch ngóc đầu dậy, đã áp chế không nổi kích động muốn tỏ tình trong lòng.

Đường Viên lại nâng một chai bia lên, ngược cổ lên ừng ực ừng ực uống một chai, "Bộp", chai bia rơi vào trên khay trà phát ra một tiếng tiếng vang lạnh, Đường Viên nâng mu bàn tay lau đôi môi một cái, hiện ngang lấm liếm từ trên ghế sa lon đứng lên.

Bên tai là tiếng gào thét của Cao Dương, Đường Viên lại cảm thấy tất cả đều cách cô càng ngày càng xa, trong mắt của cô chỉ còn lại Dung Giản đang ngồi trên ghế sa lon, anh khẽ cúi thấp đầu, cô không nhìn rõ ánh mắt của anh.

Từ một đầu ghế sa lon này đến một đầu ghế sa lon khác rõ ràng chỉ có mấy bước, Đường Viên lại cảm thấy dường như cô đã đi rất lâu rất lâu. Cô nhớ lại lần trước ở trong quán bar, cô cũng đi tới trước mặt Dung Giản như thế này, hỏi anh: em có thể, hôn anh một cái sao?

Anh nói, có thể.

"Dung Giản."

Trong âm nhạc ồn ào náo động, Đường Viên vừa mở miệng gọi tên của anh lên, âm thanh đã phát run.

Cô nắm tay thật chặt, tất cả lời nói đã chuẩn bị xong lập tức quên sạch. Cô nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Dung Giản trong buổi lễ ở Tây đại kia, anh đứng ở nơi đó, giống như một gốc cây bạch dương cao lớn; nhớ lại sau khi cô đập sục bực giảng, trong tiếng cười âm ỉ của mọi người, sau khi cô cố gắng xem như không có việc gì đứng ở trong bụi đất tung bay tự giới thiệu về mình xong, Dung Giản là người đầu tiên vỗ tay cho cô; nhớ lại lúc Dung Giản muốn trực tiếp tham gia thi tốt nghiệp trung học, ba mươi sáu thành viên lớp mười trên một cùng nhau đi chơi xuân, buổi tối lúc mọi người cùng nhau vây quanh đồng lửa, đã có rất nhiều nữ sinh khóc lóc nói học thần đừng đi, cô cũng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được thành lời.

Chỉ có tiếc nuối, là giữ lại cho mình.

Cô không muốn lại tiếc nuối nữa.

Đường Viên hít sâu một hơi, trong âm thanh OST ồn ào náo động cùng với tiếng gào thét âm ỉ của Cao Dương mà tìm lại được giọng nói của chính mình

"Họ đều nói, từ nhỏ em đã là một người không có kiên nhẫn."

"Làm cái gì đều chỉ được ba phút, rất khó kiên trì nổi, cho dù là thi Olympic hay là múa ba-lê, em đều bỏ dở nửa chừng. Nhưng có hai chuyện, em vẫn kiên trì được đến bây giờ, một là mập, còn có một ——"

Cô dừng lại một chút, âm thanh rất nhẹ nhưng rất kiên định:

"Là yêu thích anh."

#Thỏ lộ rồi <3 <3 <3 Liệu nam thần sẽ chấp nhận hay là từ chối đây nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Thanh Hưng

Cô vừa dứt lời, Cao Dương đứng tấn cầm chốt gào thét trước màn ảnh cũng vừa hay hát xong câu hát cuối cùng, phòng KTV ồn ào náo động lập tức yên tĩnh lại.

Sau khi nhất thời kích động nói xong một đoạn tỏ tình dài, Đường Viên lập tức khăn trương đứng ở nơi đó chờ đáp án của Dung Giản, Dung Giản ngồi trên ghế sa lon không lên tiếng, vừa bắt đầu cô còn tưởng rằng là do âm nhạc quá lớn, anh không nghe thấy lời của cô.

Sau đó, cô bỏ ý nghĩ này đi, Dung Giản chắc chắn đã nghe được, nếu không anh sẽ hỏi cô nói cái gì, chứ không phải trầm mặc như vậy.

Thời gian tới khi nhạc dạo của bài hát tiếp theo vang lên chỉ có mấy giây, nhưng đối với Đường Viên mấy giây này cũng vô cùng dài, đến mức..... Cô đứng ở nơi đó cảm thấy trái tim được bản thân cho phép cất cánh kia giống như khí cầu từ trên trời cao té xuống đáy cốc.

Dung Giản không lên tiếng, nhưng Đường Viên biết, có lúc trầm mặc chính là câu trả lời tốt nhất.

Cô bị cự tuyệt.

Một khúc nhạc dạo với tiết tấu nhẹ nhàng vang lên, không biết là người nào chọn bài hát, lần này không có ai đi lên hát, trong KTV truyền đến giọng nữ rất nhẹ rất nhẹ: "Ánh trắng sáng bạc, phản chiếu lên bàn chân....."

"Đường Viên."

Trong âm nhạc nhẹ nhàng, cô nghe được rõ ràng âm thanh trầm thấp của Dung Giản.

"Vâng." Đường Viên rũ tay đứng tại chỗ, đây là lần đầu tiên, cô đứng trước mặt Dung Giản mà thứ nóng lên không phải là gương mặt, mà là hốc mắt.

Cô vẫn cho là Dung Giản vẫn có một chút thích cô, dù là chỉ có một chút.

Đường Viên liều mạng đè nén nước mắt mấy lần muốn rơi ra khỏi hốc mắt, cô tự nói với mình rằng không được khóc, ít nhất là không thể khóc trước mặt Dung Giản. Lần này cô không phải chạm vào sứ, cô không muốn làm khó Dung Giản, cũng không muốn để cho mình quá khó coi.

Cho dù bị cự tuyệt, cô cũng phải có phong độ.

Giọng nữ êm ái vẫn còn tiếp tục hát: "Giữa giữa trong bùn cát, thấm ướt khoe mắt, chớp mắt, với nước mắt, không phản được rõ ràng....."

Ánh đèn mờ mờ trong KTV thành thứ che giấu tốt nhất.

Đường Viên nghe được Dung Giản trầm giọng nói: "Yêu đương cùng với kết hôn, đều không ở trong kế hoạch cuộc (đi.đi.l.qy.do) sống trước mắt của anh." Anh cho cô một đáp án không liên quan gì tới thích hoặc là không thích, cũng là cự tuyệt rõ ràng cùng mình xác nhất.

Trong phòng yên tĩnh, Đường Viên nghe được bài hát đó vẫn còn tiếp tục: "Tình yêu không chỉ là hoa hồng, mà còn là một hình phạt khó chịu....."

"Em biết rồi." Đường Viên cúi đầu hít vào một hơi thật dài, lại chậm rãi thở ra. Cô đi xuống chưa xót trong lòng, dùng âm thanh như bình thường nói gấp lại với Dung Giản, sau đó xoay người đi về phía cửa phòng.

Đường Viên để tay trên tay nắm cửa, đẩy cửa đi ra ngoài, sau lưng giọng nữ đó vẫn còn đang hát: "Nếu không giữ được anh, thì buông xuống cũng được."

Đường Viên không biết mình đi ra khỏi KTV như thế nào.

Cô đi rất nhanh, cô tuyệt không muốn cho Dung Giản thấy bộ dạng chật vật này của mình. Mãi cho đến sau khi đi được rất xa, Đường Viên mới gờ tay lên bụng kín mặt ngồi xổm trên đất, cô mới phát hiện không biết từ lúc nào trên mặt đã ướt rồi.

Lần đầu tiên cô thăm mền một người, kết thúc như vậy, may mắn không phải không bệnh mà mất.

Đường Viên nâng tay lau sạch nước mắt, lại nghe được sau lưng có người đang gọi mình. Cô xoay người, thấy Nam An An cầm một hộp đồ lớn thờ hồng học chạy tới, chờ An An chạy tới gần, Đường Viên mới phát hiện, trong ngực An An là hai hộp khăn giấy lớn.

"A Bàn, cậu khóc đi, tớ lau nước mắt cho cậu." Nam An An rút khăn giấy ra, lung tung lau nước mắt cho cô.

Cuối cùng Đường Viên và Nam An An cùng nhau ngồi trên bậc thang ở sân thể dục, cô khóc một lát, Nam An An lập tức rút một tờ giấy ra lau nước mắt cho cô, còn cộng thêm một cái ôm cùng vỗ vỗ.

Sau đó Đường Viên dừng khóc, vốn là cô cũng không định khóc nữa, có lẽ là bài hát đó quá hợp với tình hình, quá thúc giục nước mắt rồi.

"Sao cậu lại không khóc nữa?"

Đường Viên thở ra một hơi, nói: "Tớ không muốn khóc nữa rồi."

Nam An An vẫn còn nghiêm túc an ủi cô, vỗ lưng của cô giống như dỗ đứa nhỏ nhẹ giọng nói: "A Bàn, cậu khóc đi!"

Đường Viên: "Tớ thật sự không khóc nổi."

"Tớ biết rồi, thời điểm người ta đau lòng nhất thì lại không khóc nổi, nhưng cậu có khóc lên là tốt rồi." Nam An An ôm lấy cô vụng về mà an ủi. Từ nhỏ cô ấy đã không gọi an ủi người khác, bình thường chỉ có hai câu kịch ——"Đừng khóc" cùng với "Cậu khóc đi", hiện tại tình huống như thế này, Nam An An cảm thấy Đường Viên vẫn là khóc lên thì tốt hơn, khóc xong cũng không đau lòng nữa.

Cho nên, mới vừa rồi ở trong KTV, ý thức được A Bàn có thể đã bị cự tuyệt, cô ấy lập tức luống cuống tay chân tìm bài “Không giữ được anh” để an ủi cô.

(*握不住的她 – nguyên gốc tên bài hát cho các bạn nào muốn tìm hiểu thêm nhé.)

"An An." Đường Viên nhìn cô ấy an ủi vô cùng nhập tâm, không nhịn được mở miệng gọi tên Nam An An.

"Ừ." Nam An An về mặt thành thật chờ Đường Viên bày tỏ, trong tay còn cầm hai tờ khăn giấy tùy thời chuẩn bị lau nước mắt cho cô.

Đường Viên háng giọng: "Tớ thật sự khóc xong rồi."

Cô đã không để ý tới đau lòng nữa rồi.

Đường Viên hoảng sợ nhìn hai hộp khăn giấy lớn trong ngực Nam An An, không phải là An An chuẩn bị để cho cô khóc hết hai hộp khăn giấy lớn này đây chứ.

"Được rồi, được rồi, vậy chúng ta không khóc nữa." Nam An An ôm khăn giấy, lôi kéo tay của cô đi tới kí túc xá ở đối diện.

Có thể Nam An An nói đúng, sau khi cô khóc xong thật sự cảm thấy tinh thần sáng khoái hơn rồi.

Sau khi trở lại kí túc xá, Đường Viên mở máy vi tính ra cập nhật chương mới, cô nghĩ, có thể đây cũng là chương cuối cùng của tiểu thuyết này đi.

Cô sao chép văn bản, dán vào trong khung cập nhật chương mới, trực tiếp nhấn nút đăng bài. Lúc bông hoa cúc nhỏ kia xoay tròn, trong lòng Đường Viên cũng trống rỗng.

Tải lên xong, cô làm mới lại một lần, lần này 123 ngôn tình không có lại, chương mới nhất đang ở phía dưới cùng của trang mục lục.

Lúc viết xuống những dòng kia, trong lòng Đường Viên rất loạn, trước mắt mờ mờ đến độ không thấy rõ là mình đang viết cái gì. Cô nhìn nút màu xanh lá cây kia ngẩn người một hồi lâu, sau đó mới mở một chương cuối cùng ra——

Tôi bị nam thần cự tuyệt, anh ấy không muốn cùng tôi sinh khi con.

Anh ấy nói, yêu đương cùng với kết hôn, trước mắt đều không nằm trong kế hoạch cuộc sống của anh ấy.

Tôi có chút muốn khóc, nhưng cuối cùng tôi vẫn nhẫn nhịn được.

Anh ấy cự tuyệt tôi, nhưng tôi lại không hối hận.

Như vậy tôi có thể nói rằng không phải tôi chưa từng tranh thủ, là anh ấy không quý trọng tôi.

Thật xin lỗi, để cho các bạn theo dõi lâu như vậy.

Cuối cùng, kết cục của tác phẩm này lại là BE.

Hẹn gặp lại.

Lúc cô kéo đến phía dưới cùng, trong khung bình luận phía dưới lập tức bùng nổ ——

Phụ Nhị: Thì ra là cô thật sự viết về mình.

Trên cây hoa hồng: Muốn khóc.

Xoa xoa một chút: Có lẽ đây mới là thâm mến, không phải người cô thâm mến cũng vừa lúc thâm mến cô. Trời ơi, nhưng tôi vẫn là rất đau lòng á! Cuốn cuộn chó đi!

Ta là tiểu thiên sứ: Gặp lại là có ý gì, mẹ nó cô không cần đi á! Tôi chờ cô mở văn mới, chờ cô viết về khi con!

Đường Viên vừa thấy bình luận này đã bị dọa cho phát hoảng, vội vàng phản hồi lại cho tiểu thiên sứ ——

Không phong bút nha, tôi cũng sẽ viết, sau này tôi sẽ không viết về mình, mà sẽ viết một kết cục HE như các bạn muốn.

Quét một cái mới, Tiểu thiên sứ lại phản hồi ——

Nhưng tôi muốn nhất, là HE của cô.

Lầu dưới còn có một loạt 1.

Vốn dĩ đang rất khổ sở, bỗng chốc trong lòng Đường Viên lại ảm áp hẳn lên.

Thật ra thì vừa bắt đầu chính là cô lựa chọn thăm mền, cuối cùng cũng là cô quyết định tỏ tình, cho nên dù là kết thúc bi kịch, cô cũng muốn tiêu sái.

Đường Viên xuống lầu lấy một bình nước nóng, rửa mặt, sau đó bò lên giường ngủ. Cô nhìn gối ôm hình con khi nhò được cô mang tới sau khi khai giảng kia, sau đó nhốt nó vào trong ngăn kéo.

Trước khi ngủ Đường Viên cảm giác bên tay trống rỗng, giống như mất đi đồ vật gì đó.

Không quan hệ, không nghĩ tới nữa, tỉnh dậy lại là một ngày mới.

####

Hơn mười một giờ, rốt cuộc Cao Dương và Chữ Tự cũng uống đến không sai biệt lắm, Cao Dương xiêu vẹo nằm trên (lqđ) ghé sa lon, cặp chân buông thõng trên mặt đất ngủ thiếp đi, còn lớn tiếng ngáy. Mà Chữ Tự mới vừa tỉnh vẫn còn cầm micro gào khóc thảm thiết: "Người em yêu không phải anh mà là anh ta, a a a a a ~~~~"

Dung Giản vượt qua bình rượu hỗn loạn cùng với chướng ngại vật hình người trên đất, lúc đẩy cửa ra sắp đi lại nghe được âm thanh tin nhắn nhắc nhở. Anh quay đầu lại liếc mắt nhìn, một chiếc điện thoại di động màu trắng nằm ở trên khay trà, màn hình đang sáng.

Là điện thoại của Đường Viên.

Dung Giản đi tới cầm điện thoại di động của cô lên, màn hình đã tắt rồi.

Dung Giản liếc mắt nhìn chai bia trên bàn, một giờ trước, Đường Viên an vị ở chỗ này uống rượu. Cuối cùng, Dung Giản cầm cái điện thoại di động màu trắng đó lên đi ra ngoài.

Lúc trở lại kí túc xá đã hơn mười hai giờ, Dung Giản tắm rửa sạch sẽ, vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm.

Anh tiện tay khởi động laptop, muốn đăng nhập vào trò chơi đánh quái tĩnh tâm một chút, cuối cùng lại theo thói quen mở weibo ở góc trên bên trái lên.

Lần này weibo của Thập Viên Dấm Đường không có cập nhật mới, ngay cả ba dòng bình luận ngày hôm qua cũng bị cô thủ tiêu sạch sẽ.

Dung Giản nắm tay rê con chuột, con trỏ di động đến góc trên bên phải, ngón trỏ anh nhấn một cái tắt ứng dụng weibo đi. Dung Giản xoa xoa ấn đường lại nghĩ tới bộ dạng Đường Viên đứng sau khay trà nhìn anh tỏ tình trong KTV.

Cô nói: "Nhưng có hai chuyện, em vẫn kiên trì tới hiện tại, một là mập, còn có một, là yêu thích anh."

Ánh đèn trong phòng vô cùng mờ ảo, anh không thấy rõ biểu cảm trên mặt Đường Viên.

Dung Giản phiền loạn, lần đầu tiên có loại kích động muốn hút một điếu thuốc, anh nhìn thoáng qua màn hình máy vi tính, trình duyệt ở góc phải phía dưới hiển thị một tin tức nhắc nhở mới.

Một cái, hai cái, ba cái.....

Dung Giản mở hộp thoại tin nhắn riêng ra ——

Thẻ Cá Bơi: Nam thần, van cậu một chuyện ồ!

Thẻ Cá Bơi: Là như vậy, mấy ngày trước tôi thấy một bài viết rất mạnh, tôi rất thích, đặc biệt muốn làm thành kịch ngược cầu độc thân khắp thiên hạ, tôi muốn mời cậu đọc giọng nam chủ, tôi biết rõ cậu chưa bao giờ đọc văn thăm mền, nhưng là bản văn này quá thật..... Nói như thế nào đây, thời điểm tôi thấy vai nam chủ, lại lập tức nghĩ ngay đến cậu.

Thẻ Cá Bơi: Chỉ là tác giả không muốn trao quyền, cho nên tôi muốn nhờ cậu nói giúp với cô ấy một chút, hai ngày này tôi đã lật tung weibo của cô ấy rồi, tìm được tài khoản phụ của cô ấy, tôi phát hiện cô ấy là fan hâm mộ của cậu. Trước đó đã nói có thể mời cậu đọc vai nam chủ, chỉ là cô ấy vẫn không đồng ý, có thể là xấu hổ chăng?

Thẻ Cá Bơi: Dù sao, tóm lại, nam thần, cậu đi tìm cô ấy xin quyền thử một chút xem như thế nào? Ngộ nhờ đâu lại được thì sao?

Thẻ Cá Bơi: Tôi cho cậu địa chỉ trước

Thẻ Cá Bơi là người lập kế hoạch ra bộ kịch cho Dung Giản lúc anh mới bước chân vào vòng, sau khi kết hôn thì đã rất lâu không làm kịch mới rồi.

Không biết vì sao, Dung Giản giật giật ngón tay, ấn vào đường link kia, trình duyệt chuyển sang một ứng dụng màu xanh lá cây, Dung Giản trượt con chuột xuống dưới một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Một trang bìa lớn lập tức bắn ra ngoài, chiếm hơn nửa trang ——

Trên trang bìa, là một con khi lớn mặt tròn màu cà phê đỏ mặt giờ hai tay lên, lòng bàn tay đang cầm một chú khi con. Trên đầu con khi lớn còn chỉ vào một hàng chữ to bắt mắt ——

《 Nam thần em muốn cho sinh khi con cho anh. 》

Phía dưới cùng của trang bìa là một hàng chữ nhỏ ——

Đối phương đặc biệt đặc biệt thích anh, cũng ném một con khi cho anh.

Từ khóa, nhân vật chính: tôi; nam thần của tôi; khi con.

Vừa nhìn thấy ba chữ ‘sinh khi con’, Dung Giản lập tức theo phản xạ có điều kiện nhớ tới Đường Viên.

Dung Giản không yên lòng dùng một tay mở chai nước suối trên bàn ra, ngửa cổ uống một ngụm lớn. Tay phải cầm con chuột kéo xuống dưới đến phần mục lục, nhấn vào ‘Chương 1’ liếc nhìn sơ qua ——

Cuối cùng Dung Giản cũng trở lại, ở thời điểm tôi mập nhất.

Một hàng chữ không hề có điểm báo trước tiến vào trong mắt của anh.

Dung Giản không đeo mắt kính, theo thói quen híp mắt, anh chưa từng nghĩ, có một ngày tên của anh sẽ xuất hiện trong một tác phẩm tiểu thuyết.

Ngón trỏ Dung Giản che ở trên con chuột vội vàng di chuyển lại trang mục lục nhìn giới thiệu văn tắt ——

Tôi cúp điện thoại của nam thần, dùng mắt.

Anh ấy nói kiện mỹ tôi nói thao, kiện mỹ, thao!

Lúc anh ấy hỏi tôi: "Em muốn sinh khi con cho anh?" tôi bị giật mình, buổi tối tôi còn mất ngủ.

.....

Buổi tối hôm đó Dung Giản cũng mất ngủ.

####

Một tia sáng mặt trời không chút kiêng kỵ rơi vào trên mí mắt Đường Viên, cô hơi hé mắt, lười biếng dụi mắt. Quả nhiên là khóc (đi.da.lqy.do) sưng lên, trong lúc nhất thời cũng có chút không mở mắt ra được. Từ nhỏ Đường Viên đã như vậy, trước lúc ngủ chỉ cần khóc một chút thì ngày hôm sau mắt sẽ sưng lên đến cha ruột của cô cũng không nhận ra cô.

Đường Viên lật người nằm lỳ ở trên giường, đưa tay xuống phía dưới gối đầu sờ điện thoại di động của mình. Sau khi không sờ thấy gì, rốt cuộc Đường Viên cũng nhớ tới tối ngày hôm qua cô cảm thấy thiếu là thiếu thứ gì rồi.

Điện thoại di động của cô không thấy nữa rồi.

Mới vừa tỉnh ngủ, cả người Đường Viên cũng có chút mơ màng, không nghĩ ra rốt cuộc tối hôm qua đã quên di động trong phòng KTV, hay vẫn là để quên trên đường.

Trí nhớ rõ ràng nhất, chính là tối hôm qua cô bị cự tuyệt.

Đường Viên kéo chăn, đắp lên đầu.

Chốc lát sau, chăn trên đỉnh đầu lại bị người vén lên, Đường Viên dụi mắt, nhìn về phía người vén chăn của cô, Cố Cầu Cầu. Tối hôm qua Cố Ly không về, vừa trở về đã hứng thú bưng bưng hỏi tình huống tối hôm qua.

"Câu nói là, anh ấy nói yêu đương cùng với kết hôn trước mắt đều không ở trong kế hoạch cuộc sống của anh ấy?" Sau khi Đường Viên vất vả kể xong, một giây sau Cố Cầu Cầu đã bắt được trọng điểm.

Đường Viên và Nam An An cùng nhau gật đầu một cái.

Cố Ly đột nhiên hào hứng, kéo một cái ghế từ dưới bàn ra ngồi lên, nghiêm mặt nói: "A Bàn, tớ cảm thấy anh ấy thích cậu."

"....." Đường Viên dựa sát gương mặt mờ mịt lại gần Cố Ly: "Cậu đang đùa tớ sao, tớ bị cự tuyệt đấy."

"Chuyên tâm chút, nghe cô giáo nói!" Cố Cầu Cầu lắc đầu một cái, lý trí phân tích: "Trang web 'Tôi yêu Tây đại' cậu biết chưa, trước đây từng có em gái bị Dung Giản cự tuyệt đã từng lên đó đăng bài viết khóc lóc kể lể. Cô ta nói, Dung Giản, em thích anh. Sau đó biết Dung Giản cự tuyệt cô ta như thế nào không?"

Cố Cầu Cầu hắng giọng, hạ giọng có thanh có sắc nói: "Xin lỗi, tôi không thích cô."

Đường Viên nháy nháy mắt: "Có khác gì nhau sao? Anh ấy cự tuyệt người khác cũng không có khuôn mẫu cố định mà."

"Anh ấy có thể nói anh ấy không thích cậu, cũng có thể nói anh ấy không có ý định nói yêu đương." Cố Cầu Cầu nghiêm túc giải thích: "Nhưng anh ấy chỉ nói là yêu đương cùng với kết hôn trước mắt đều không nằm trong kế hoạch cuộc sống của anh ấy."

"Cậu chỉ là tò tình mà thôi, thế nhưng anh ấy lại nghĩ tới kết hôn." Cố Ly nói xong thì nhìn hai gương mặt mơ hồ của Đường Viên và Nam An An.

"So với cậu anh ấy còn nghĩ xa hơn á!" Cố Ly vỗ tay phát ra tiếng, nháy nháy mắt với cô.

"Đúng!" Nam An An hoàn toàn đã bị Cố Cầu Cầu tẩy não.

Đường Viên cảm giác, cô cũng sắp bị nguy hiểm của Cố Cầu Cầu tẩy não rồi.

Không đúng, tỉnh lại ngay!

Cố Cầu Cầu là một tên hồ đồ! Một tên hồ đồ mà tới lúc học năm nhất cao trung nhưng ngay cả bài đọc hiểu cũng làm đến hỗn loạn trong gió! Cô mới là người được điểm tuyệt đối đọc hiểu, nhưng đột nhiên cô lại thật hy vọng những lời Cố Ly nói là đúng.

Buổi chiều Đường Viên tới học viện đi học, lúc đi qua phòng máy tính của học viện cô theo bản năng liếc mắt nhìn, kết quả là thấy được Dung Giản, mà hình như Dung Giản cũng nhìn thấy cô. Đường Viên nhất thời luống cuống, làm thế nào đây, cô còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với Dung Giản thế nào! Trong nháy mắt Đường Viên thậm chí có loại kích động muốn chạy trốn, cô nghĩ như vậy, cũng thật sự làm như vậy.

Dung Giản đang đi từ cửa chính của phòng máy tính ra, vừa nâng mắt đã thấy Đường Viên cách đó không xa, anh đang muốn đi tới, Đường Viên lại nhanh chân mà bỏ chạy trước mắt rồi.

Cô chạy trốn rất nhanh, cặp sách to ở phía sau lộp bộp đập vào lưng.

Dung Giản đứng ở cửa phòng máy tính, nhìn Đường Viên rẽ vào đường nhỏ vừa nhảy vừa chạy vượt qua một bụi cây thấp, rất nhanh biến mất ở phía sau thư viện mới.

Cao Dương: "A Bàn chạy trốn thật là nhanh mà! Tôi chưa từng thấy ai chạy trốn nhanh như Bàn Từ."

"Ừ." Dung Giản gật đầu một cái.

####

Cuộc sống không có điện thoại di động quá đau khổ, Đường Viên lên mạng tìm mua một cái điện thoại di động mới.

Trước lúc trả tiền cô tìm Nam An An mượn điện thoại di động, không ôm bất cứ hy vọng nào mà nhấn số di động của mình, không ngờ sau ba tiếng tút tút, điện thoại thế nhưng tiếp thông.

"A lô."

Lúc nghe được âm thanh trầm thấp lạnh lùng của Dung Giản truyền tới trong ống nghe, thậm chí Đường Viên có loại cảm giác như đã cách xa một đời, cô nín thở, bàn tay đang cầm điện thoại di động của Nam An An trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao. Đúng, là điện thoại di động của Nam An An, Đường Viên vội vàng ngoắc ngoắc tay với Nam An An đang ở bên cạnh, ý bảo cô ấy lại nói điện thoại.

Nam An An hiểu ý nhanh chóng chạy tới, lớn tiếng nói: "A Bàn, đã thông á!"

Đường Viên: "....."

"Đường Viên?" Hiển nhiên, Dung Giản nghe rất rõ ràng.

Vừa nghe thấy Dung Giản gọi tên mình, Đường Viên khẩn trương theo phản xạ có điều kiện, mỗi lần Dung Giản gọi cả tên cả họ của cô, cô đều rất bi thảm.

Không chạy khỏi, Đường Viên hắng giọng một cái mở miệng nói: "Là em, buổi sáng tốt lành nhé!" Cô nói xong thì đưa điện thoại ra cách tai xa một chút.

"Điện thoại di động của em ở chỗ này của anh."

"Ách, cảm ơn anh, chừng nào thì anh đi học ở phòng máy tính, An An nói cậu ấy sẽ giúp em lấy di động....."

"Anh không có laptop." Dung Giản trực tiếp ngắt lời cô.

"À?" Đường Viên sùng sốt một chút, có chút không phản ứng kịp.

"Gần đây anh cũng không có laptop." Dung Giản kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: "Mười phút sau anh đến dưới lầu của em"

Đường Viên đang muốn nói cô không có ở kí túc xá, bên kia đã cúp máy rồi.

Hơn bảy giờ, trước kí túc xá số 20 người đến người đi. Đường Viên đẩy cửa kính ra liếc mắt đã thấy được Dung Giản. Tháng mười một, thành phố C đã có chút đã lạnh, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp với áo lông màu đen, đứng ở nơi đó rất dễ dàng trở thành tiêu điểm.

Lần đầu tiên, lúc Đường Viên nhìn thấy Dung Giản mà không vui sướng chạy tới, cô hít sâu một hơi, đi về phía Dung Giản.

Xa xa, Dung Giản đã nhìn thấy Đường Viên đang đi về phía mình, cô mặc một bộ quần áo màu trắng lông (lqđ) nhưng và một chiếc áo khoác ngoài, cộng thêm đôi mắt hồng hồng, càng giống như một con thỏ rồi.

"Cảm ơn anh." Nhận lại điện thoại di động từ trong tay Dung Giản, Đường Viên nhỏ giọng nói một câu. Cô có chút bí từ, không biết phải nói gì, cô đã nói cảm ơn Dung Giản rất nhiều lần rồi, nhưng lúc này đây lại có cảm giác xa lạ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Một, hai, ba.....

Đường Viên ở trong lòng yên lặng đếm ba con số, sau đó quay đầu lại.

Dung Giản vẫn đứng yên ở đó.

Trong bóng đêm, trong ánh mắt của cô, anh chỉ cần đứng yên tại chỗ cũng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt đó Đường Viên cảm giác cả bầu trời như cũng sáng bừng lên, cô đứng trên bậc thang phát phát tay với Dung Giản, sau đó lại cười với anh một tiếng, khoảng cách của bọn họ có chút xa, cô không biết Dung Giản có thấy hay không.

Cố Ly nói, lúc cô cười lên là xinh đẹp nhất.

Đường Viên rất muốn nói chút gì đó nhưng cuối cùng vẫn chỉ nhanh chân chạy trở về kí túc xá, lúc lên lầu, Đường Viên gần như có chút không thể chờ đợi, cô vội vàng nhảy một lần 2-3 bậc thang muốn nhanh chóng trở lại kí túc xá, lấy khi con bị khóa ở trong ngăn kéo ra, lần nữa thả vào đầu giường.

Mở khóa màn hình, Đường Viên mới phát hiện tối ngày hôm qua biên tập ở 123 ngôn tình gửi cho cô vài tin nhắn QQ. Đọc tin nhắn xong, Đường Viên cũng đỡ đỡ cả người.

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Thấy cập nhật mới của cô, không tệ á, tôi rất thích.

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Đúng rồi, chúng tôi chuẩn bị lập một bảng danh sách truyện hot, tôi có ý định cho tác phẩm sinh khi con này của cô lên, là trụ cột đứng đầu bảng, cô có trang bìa không?

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Tôi thật sự là thiên sứ nhỏ á, tôi đã làm một ảnh bìa giúp cô, đặc biệt tốt, không cần cảm ơn tôi.

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Giúp cô treo lên á..., một dây chuyền phục vụ! Phải cố gắng lên, mỗi ngày đều cập nhật nhé!

Tròn vo: 【khóc lớn】【khóc lớn】【khóc lớn】【khóc lớn】

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Cảm động muốn khóc đi! Tôi vẽ cho cô đây, còn để cả tên nam chủ nữ chủ lên! Vừa xem đã hiểu ngay!

Đường Viên là thật sự cảm động muốn khóc.

Danh sách 123 ngôn tình đã đăng lên thì không thể tùy tiện gỡ bỏ, cũng không thể tùy tiện đổi ảnh bìa. Cho dù cô lần lượt thay thế hết tên Dung Giản cũng với Đường Viên trong nội dung tiểu thuyết đi, thì hai cái tên này cũng vẫn ở trên trang bìa, không thể gỡ xuống được.

Cô lặng lẽ đón nhận sự thật này, không muốn chấp nhận cũng chỉ có thể chấp nhận.

Cũng may Thẻ Cá Boi cũng không liên lạc với cô nữa, cũng làm cho Đường Viên thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra thì đến thời điểm này, cô mới ý thức được Dung Giản xem không hiểu sinh khí con nghia là gì cũng rất tốt, nam thân à, xin cứ không dính khói bụi trần gian mà sống như vậy đi!

Tròn vo: Cảm ơn biên tập.

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Trên bảng danh sách là 2 vạn chữ, nhớ cập nhật.

Đường Viên rất muốn hỏi biên tập viên của cô, gỡ thêm vài gương mặt biểu cảm có được coi là số chữ không?

Đêm đã khuya, Đường Viên khoác tay lên bàn phím, gối lên cánh tay mềm mại của mình nghĩ tình tiết. Chim cánh cụt lại kêu hai tiếng, lần này Đường Viên lập tức bỏ dậy, cô không bao giờ muốn bỏ lỡ bất kỳ tin nhắn nào nữa.

Khung đối thoại đang sáng lên là nhóm lớp mười một của bọn họ.

Không biết ai khởi xướng nói ngày 31 tháng 12 này là kỷ niệm tròn bảy mươi năm ngày thành lập trường trung học phụ thuộc Tây đại, tất cả mọi người ở trong đám Đường Viên đều muốn nhân cơ hội này mà tụ tập, Đường Viên cũng rất muốn tụ họp một lần, cô nhận lời, từ trang cá nhân của mọi người mà tìm ra địa chỉ mới của bọn họ để chuẩn bị liên lạc.

Lớp trọng điểm chỉ có ba mươi sáu người, không tới một giờ, Đường Viên đã gọi xong cho mỗi người một lần.

Chỉ còn lại người cuối cùng.

Sau khi cô gửi danh sách những người đồng ý tham gia tụ hội lên, trong đám đột nhiên xuất hiện một tin nhắn ——

Tiểu vĩnh viễn: Lớp trưởng cậu nhớ liên lạc với học thần á! Chúng tớ cũng đã liên lạc rồi nhưng không tìm được anh ấy, hai các cậu không phải đều học ở Tây đại sao, thật vất vả chúng ta mới tụ tập được một lần đấy!

Đường Viên chăm chú đọc câu chữ, trước tiên viết một đoạn dài sau đó chỉnh sửa vô số lần, gỡ tên Dung Giản, sau đó gửi đoạn thoại kia đi.

###

Đưa điện thoại di động cho Đường Viên xong, Dung Giản lập tức lái xe về nhà.

Phòng ốc trống rỗng không có một bóng người. Trước lúc Dung Hoa ra nước ngoài còn nói nhà lớn như vậy tốt nhất là anh nên nuôi con gì đó, cũng có thể bầu bạn. Chị ấy còn hào hứng ôm tới một con Alaska cho anh, vậy mà con Alaska kia cũng không hề ở lại.

Mỗi ngày nó đều cần một lượng vận động lớn, nhưng Dung Giản không có thời gian chăm sóc nó, sau đó Dung Giản tặng nó cho bé trai sát vách đặc biệt thích nó.

Trong rất rất nhiều người thì đó là làm bạn, nhưng đối với Dung Giản mà nói, đó chỉ là gánh nặng.

Có lúc, Dung Giản cảm thấy thầy tướng số kia nói mạng anh cứng rắn không phải không có lý, mặc dù thầy tướng số kia nói xong câu đó đã bị anh đánh một quyền. Từ nhỏ anh nuôi con gì thì con đó sẽ chết, tôm, cua, tôm, cá vàng.....

Dung Giản nhớ mỗi một lần cá vàng anh nuôi chết đi, anh đều rất đau lòng.

Sau đó cá vàng nhỏ không chết nữa.

Bởi vì lúc anh đi học, cha của anh sẽ đổi cá vàng đã chết kia thành cá sống.

Sau khi cá vàng trong hồ bị đổi hết một vòng, Dung Giản bèn thả hết chúng đi, anh thở phào nhẹ nhõm, cha của anh cũng thở dài một hơi.

Từ khi ba anh đổi cá lần đầu tiên, anh đã phát hiện ra, bởi vì anh nhớ được hoa văn của chúng.

Sau này khi ba anh dẫn anh tới bờ sông câu cá, lúc câu được một con rùa lên cho anh, còn nói là con rùa ngàn năm, lần này con của ba chắc chắn sẽ không nuôi chết nó nữa rồi.

Con rùa kia sống được đến mùa đông, sau đó bị đông cứng mà chết rồi.

Dung Giản có chút phiền não, gần đây anh rất hay suy nghĩ linh tinh, lập tức từ Đường Viên nhảy đến thầy tướng số nhảy đến cá vàng lại nhảy tới rùa.

Anh đi vào thư phòng, theo thói quen liếc mắt nhìn tủ bảo hiểm, sau đó mở máy vi tính trên bàn ra.

Vừa lên mạng, cửa sổ khung chat với Đường Đôn Nhi đã nhảy ra.

Đường Đôn Nhi: Dung Giản, sắp đến trường ngày kỷ niệm thành lập (ngày 31 tháng 12) của trường trung học phụ thuộc Tây đại rồi, tất cả mọi người đều muốn tụ tập một lần, anh có thể tới không?

Đường Đôn Nhi: Chính là người lớp mười một trên một của chúng ta.

Dung Giản không muốn trả lời "Muốn", cho nên anh trả lời một chữ "Tốt". Trước khi ngủ, Dung Giản dựa vào trí nhớ đánh địa chỉ trang web đó ra, mặt biên lập tức chuyển đến tiêu thuyết ngày đó.

Đường Viên tối nay ra một chương.

Dung Giản động động ngón trỏ, mở chương mới nhất ra ——

.....

Dù sao, tôi vẫn còn thích anh ấy.

Dù sao thì giờ vừa đúng, dù sao cuộc sống vẫn còn dài.

.....

Đường Viên nghĩ như vậy, nhưng cô cũng đã thật lâu không gặp Dung Giản rồi.

Kỹ thuật tài chính thực hành đến ĐH năm 3, khóa trình đặc biệt nhiều. Đường Viên mỗi ngày đi qua đi lại ở học viện, giữa những dãy nhà hình lập phương và tòa nhà cao tầng, loay hoay tới trời đất mù mịt, vì gần đây phải đi học, cô đều tự học ở thư viện.

Hơn nữa, cơ hội để cô và Dung Giản cùng xuất hiện thật sự là quá ít.

Cứ như vậy, Đường Viên càng ngày càng mong đợi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường trung học phụ thuộc Tây đại rồi.

Mấy ngày trước ngày kỷ niệm thành lập trường, thành phố C bắt đầu có tuyết rơi, trong thời gian mấy ngày, toàn bộ vườn trường rộng lớn của Tây đại đều được phủ thêm một tầng áo khoác trắng tuyết. Kí túc xá của Đường Viên là lão túc xá, đối diện còn là dãy phòng có các loại truyền thuyết mà quý kinh khủng.

Sau bão tuyết, quý lâu tựa như một tòa thành trong đồng thoại.

Trước khi ra cửa, Đường Viên căn cứ vào độ dày trên tầng thượng của quý lâu, mà trong ba tầng ngoài ba tầng hoàn toàn bao bọc mình thành một người tuyết, còn đội mũ đeo khăn quàng cổ chụp tai và bao tay ấm áp, mặc dù như thế, trong nháy mắt đẩy cửa kính của kí túc xá ra Đường Viên vẫn bị lạnh công đến run rẩy.

Tuyết đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng trên đất vẫn đọng một tầng tuyết thật dày.

Hậu quả của việc ăn mặc quá cồng kềnh chính là hành động bất tiện, Đường Viên thất thểu đạp lên dấu chân của người đi trước, mỗi một bước đạp lên một cái hồ cần thận từng li từng tí đi về phía trước. Từ nhỏ khả năng thăng bằng của cô đã không quá tốt, đến mùa đông sẽ luôn bị các loại té ngã.

Lúc Lê Họa mới vừa rời đi, mỗi buổi sáng mà giáo sư Đường có lớp đều sẽ đưa cô đi nhà trẻ trước, làm một người chatrè tuổi có rất nhiều việc không chú ý tới, thường là ông sẽ bước đi thật nhanh ở phía trước, Đường Viên tự mình ở phía sau nâng đôi chân ngắn đuôi theo bước chân của ông, rất nhiều lần cô ngã xuống nhưng giáo sư Đường cũng không biết, chỉ có thể tự bò dậy tiếp tục chạy theo ở phía sau.

Đi chưa được mấy bước, lòng bàn chân Đường Viên đã bị trượt làm cả người bổ nhào về phía trước, mạnh mẽ ngã vào trong tuyết.

Cô nằm trên tuyết muốn bò dậy, sau lưng có hai cái tay vươn ra, xuyên qua eo của cô, thoải mái ôm cô từ trong tuyết ra.

Cái tư thế này.....

"Cám ơn!" Vừa chạm vào đất, Đường Viên đã quay đầu nhìn Dung Giản.

"Đừng động." Một tay Dung Giản đè lại bả vai của cô, một cái tay khác phủi tuyết trên người cô, cô mới vừa ngã vào trong tuyết nên toàn thân đều là tuyết, khăn quàng cổ và chụp tai cũng không thoát khỏi, ngay cả trên lông mi cũng bị dính bóng tuyết.

Đường Viên đứng tại chỗ, nhịp tim lại không tự chủ mà tăng lên.

So với cô quần trong ba tầng ngoài ba tầng, Dung Giản ăn mặc cũng có chút mỏng manh, anh chỉ mặc một cái áo khoác lông cừu màu đen. Lúc anh cúi người giúp cô phủi tuyết, cô có thể nhìn thấy cằm cô trắng nõn của Dung Giản.

"Đi thôi."

Nghe thấy Dung Giản gọi cô, Đường Viên hồi hồn lại, đã thấy cái tay trước mắt kia.

Đường Viên đưa tay nắm lấy tay Dung Giản, lại vội vàng thu tay về.

"Bao tay của em ướt." Cô lấy bao tay lông nhung to kia xuống, giải thích một chút, không phải kéo một chút, là dắt một đường á, sao có thể cách một cái bao tay dày như vậy!

"Ừ."

Đường Viên đưa tay nắm bàn tay Dung Giản.

Ngón tay Dung Giản tuy thon dài nhưng bàn tay lại rất lớn, anh trở tay nắm chặt, tay Đường Viên gần như hoàn toàn bị bao trong lòng bàn tay anh. Mu bàn tay cô dán vào lòng bàn tay anh, có lẽ là cô mới vừa đề tay vào trong đồng tuyết, nên Đường Viên cảm giác lòng bàn tay của Dung Giản rất nóng.

Trong lòng cô có chút không yên, đi theo phía sau anh đạp lên dấu chân của anh từng bước từng bước đi về phía trước. Lần đầu tiên, cô hi vọng tuyết cô không thích nhất này có thể rơi cả ngày, cô không thích đi trên một con đường phủ kín tuyết mênh mông vô tận.

Các tiết mục diễn ra vào ban ngày của lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cũng rất nhàm chán, trường trung học phụ thuộc Tây đại quả không hổ là ngục giam thứ hai của thành phố C, một ngày kỷ niệm ngày thành lập trường cũng bị làm thành ngày gặp mặt bạn học cũ xuất sắc, nghi thức quyên tặng cùng với buổi lễ trao giải.

Được nửa chừng Đường Viên đã không nhận được mà từ trong lễ đường chạy ra ngoài, gặp mặt rất nhiều bạn học cũ, lo lắng tới lúc đó không đặt được khách sạn, cô đặc biệt chạy tới khách sạn bên cạnh đặt phòng.

Buổi tối gặp mặt bạn học, Đường Viên thân là người tổ chức bị mọi người chúc không ít rượu, da mặt cô mồng, gần như là ai đến cũng không cự tuyệt, uống đến cuối cùng cả người cũng có chút phiêu.

Lúc Dung Giản từ bên ngoài tiến vào, Đường Viên đã bị người chúc say, không biết là nhiệt độ máy điều hòa không khí quá cao, hay là do uống say, gò má cô hồng lên, khoe mắt cũng có chút ửng hồng.

Nhìn thấy anh đi vào, Đường Viên còn gờ cái ly cười trong tay lên cười với anh.

Sau khi tan cuộc, Dung Giản đưa Đường Viên trở về. Bên ngoài rơi một ngày tuyết, tuyết đọng trên đất vừa dày lại nhiều, Đường Viên say đến giống như chỉ nhuyền chân tôm, Dung Giản dứt khoát công cô lên.

Rạng sáng, trên đường gần như không còn lại mấy người nữa. Đường Viên ngoan ngoãn nằm ở trên lưng anh, hai cái tay mềm nhũn khoác lên lồng ngực anh, đầu tựa vào vai anh, sợi tóc mềm mại thỉnh thoảng lại chạm vào gò má của Dung Giản.

Lúc sắp đến cửa trường học, Đường Viên cọ xát trên lưng anh, nhỏ giọng nói câu gì đó.

"Hả?" Âm thanh của cô quá thấp, Dung Giản không nghe rõ.

Rất nhanh anh đã bởi vì lòng hiếu kỳ của mình mà phải trả giá cao.

Lúc đôi môi mềm mại của Đường Viên lập tức dán vào bên tai Dung Giản thì Dung Giản thiếu chút nữa ném cô ra ngoài: "Đừng động."

Dung Giản cảnh cáo một tiếng, Đường Viên cúi đầu "Ừ" một tiếng, đang hoảng một lát.

Không bao lâu sau cô lại chứng nào tật nấy, dán vào lỗ tai anh nói cái gì đó, lúc cô nói chuyện rất nhẹ, giống như là đang hà hơi vào lỗ tai anh, hơi ngửa một chút.

Trong trời đông tuyết phủ, hơi thở ẩm áp của cô phun ở bên tai Dung Giản, giống như là nguồn nhiệt duy nhất.

"Anh có biết không....."

Dung Giản nghe được cô dán vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói, giọng nói của cô nhẹ giống như đang than thở, rồi lại mang theo vui mừng.

"Anh có biết không, em rất thích anh....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

"Chút ~"

Tiếng nói của cô vừa ngừng, đôi môi ẩm áp mềm mại cũng rời khỏi lỗ tai của anh. Dung Giản mới vừa âm thầm thở phào một hơi, đã lại nghe được một âm thanh vang dội ghé vào lỗ tai anh nổ tung, trong đêm tuyết yên tĩnh nghe được đặc biệt rõ ràng.

Đường Viên nhẹ nhàng hôn tai anh một cái.

Vội vàng không kịp chuẩn bị!

Dung Giản nhẹ buông tay, Đường Viên nhũn như con chi chi giắt trên người anh, ngay cả cổ anh cũng không biết ôm, cả người lập tức trượt xuống phía dưới, rơi trên nền tuyết thật dày, phát ra một tiếng trầm đục.

Một hồi lâu sau, lỗ tai nóng bừng của Dung Giản mới hơi tiêu tán một chút xú.

Anh đưa tay về phía đèn đường mờ tối trước mắt, đã muộn rồi. Cho dù anh đánh thức di quản lý kí túc giúp Đường Viên mở cửa, cũng không tiện nửa đêm canh ba ôm Đường Viên đã say thành như vậy vào kí túc xá nữ.

Dung Giản cúi đầu nhìn Đường Viên, cô vẫn đang ngơ ngác ngồi ở trong tuyết, áo lông trắng, khăn quàng cổ trắng cùng với mũ len trắng, gần như hòa làm một thể với tuyết trên mặt đất.

"Đứng lên." Dung Giản vươn tay về phía cô, lạnh lùng nói.

"Cục cung ngã sấp xuống rồi....." Nghe thấy anh nói chuyện, Đường Viên ngẩng mặt lên, có lẽ là do rượu đỏ tác dụng chậm, tròng mắt cô ướt nhẹp, vẻ mặt có chút mờ mịt.

"Đứng lên." Dung Giản không hề có lòng đồng tình.

"Cục cung ngã sấp xuống rồi, Dung Giản phải hôn nhẹ mới đứng lên." Đường Viên nói xong còn nghiêng đầu.

Dung Giản: "....."

"Đường Viên." Anh lạnh giọng gọi cả họ cả tên cô, đưa tay kéo cổ tay của cô, lặp lại một lần nữa: "Đứng lên."

Người uống say tỉnh tỉnh đều rất lớn, Đường Viên ngồi dưới đất bị anh kéo cũng không đứng dậy, mà là ngồi dưới đất bị anh kéo giống như trượt tuyết trượt đi một đoạn ngắn.

Dung Giản có chút nhức đầu, hơn nửa đêm mà cô còn ngồi ở trong tuyết nửa nhất định sẽ cảm.

Quý thần xui khiến, anh nửa ngồi xuống, đưa tay nắm được cằm Đường Viên.

Ánh mắt Dung Giản rơi vào trên đôi môi đỏ mọng của cô, hình dạng đôi môi của Đường Viên rất đẹp, căng tròn hồng nhuận giống như thân thể của cô, thoát nhìn rất mềm mại.

Người say thành như vậy còn biết lặng lẽ nhắm hai mắt lại, hầu kết Dung Giản chuyển động lên xuống, nâng cằm của cô lên, nhanh chóng hôn lên mắt của cô một cái, mí mắt cô rất mỏng, lúc hôn lên Dung Giản cảm thấy con ngươi Đường Viên bên dưới tầng mí mắt thật mỏng kia chuyển động rất nhanh.

Chỉ hôn một cái, Đường Viên đã vui sướng từ dưới đất đứng dậy rồi, sau khi được thỏa mãn yêu cầu, dọc đường cô đi theo anh trở về cũng không mượn rượu làm càn nữa.

.....

Khi tỉnh ngủ, trí nhớ tối hôm qua của Đường Viên cũng quay lại một chút xú rồi.....

Quá xấu hổ.....

Cô thế mà lại.....

Cô nhất định là uống say đến hồ đồ rồi, ngay cả lời như thế mà cũng có thể nói ra được.....

Trước kia giáo sư Đường nói cô vừa uống rượu thì sẽ làm nũng, cô còn không tin, không ngờ lại là thật. Đường Viên lập tức giơ tay lên bưng kín mặt, cảm giác về sau mình đều không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi.....

Nhưng là Dung Giản hôn cô đấy nha!

Hôn, cô, rồi!

Vừa nghĩ như thế, Đường Viên lại không nhận được mà tươi cười, cô giơ tay lên nhẹ nhàng sờ sờ mí mắt của mình, giống như xúc cảm tối hôm qua còn dừng lại ở phía trên đó vậy, thật tốt!

Đường Viên kích động lăn một vòng ở trên giường, không đụng phải tường? Không phải giường nhỏ ở kí túc xá của cô sao?

Đường Viên "Vèo" từ trên giường lớn mềm mại ngồi dậy, quan sát bốn phía một chút.

Rèm cửa sổ màu đỏ rượu bằng nhung thiên nga vừa dày vừa nặng được kéo cực kỳ chặt chẽ, một chút khe hở cũng không có; đối diện cửa sổ có một tủ treo quần bằng gỗ lim thật cao, dưới giường trải một tấm thảm hình tròn có hoa văn cùng màu với dây buộc, màu sắc ấm áp thanh thoát, trừ những thứ đó ra thì cả căn phòng không có đồ trang trí dư thừa nào, ngay cả vách tường cũng là thuần màu trắng, thoát nhìn giống như phòng cho khách.

Phòng cho khách, cô bị nam thần mang về nhà ư?

Nghĩ đến khả năng này, Đường Viên lập tức kích động không nhận được. Cô từ trên giường ngồi dậy, lấy điện thoại để bên gối nhanh chóng gửi một tin lên weibo ——

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$ Tôi bị nam thần mang về nhà!

Tin weibo này của cô vừa đăng lên, đã nhận được một phản hồi ——

Thẻ Cá Bơi: Cộc cộc cộc! Cố gắng lên! Buổi tối thêm một chương cho chúng tôi ăn đồ thêm á!

Đường Viên bị dọa cho phát hoảng, Thẻ Cá Bơi vẫn đang để ý cô.

Cô có chút chột dạ, giật giật ngón tay gửi lại một cái mặt cười.

Thời gian vẫn còn sớm, Đường Viên thỏa mãn ngồi ở trên giường chơi weibo một lát, trên người cô còn đang mặc quần áo ngày hôm qua, vì nhiệt độ của máy điều hòa không khí trong phòng có chút cao nên còn hơi nóng.

Gần bảy giờ, Đường Viên bò dậy gấp hai cái chăn đắp tới hôm qua thành khối đậu hũ vuông vuông thẳng thẳng đặt chồng lên nhau, lại chỉnh chỉnh lại ga giường cho phẳng, không có một nếp gấp nào, sau đó mới rón rén ra khỏi phòng.

Trong phòng khách không có một bóng người.

Không biết Dung Giản còn chưa rời giường, hay là đã đi ra ngoài.

Đường Viên cũng ngại đi tìm anh, đành tự mình đi tới ghế sa lon ngồi xuống.

Phòng khách to như thế nhưng lại yên lặng không một bóng người, Đường Viên quan sát một vòng, phát hiện cô là vật còn sống duy nhất trong căn phòng khách này, trong nhà Dung Giản ngay cả một gốc cây cũng không có.

Nghe được tiếng mở cửa, Đường Viên vội vàng từ trên ghế salon đứng lên: "Chào buổi sáng."

"Toilet ở bên này." Dung Giản chắc là mới từ siêu thị trở lại, trong tay còn có một túi đồ màu trắng. Anh đổi dép, giơ tay lên chỉ hướng nhà vệ sinh cho cô, lúc cô xoay người chạy về phía toilet thì lại gọi cô lại: "Đường Viên."

"Ừ?" Đường Viên quay người lại, nhìn Dung Giản đang đi về phía cô. Anh mặc một cái áo khoác màu tím, trang phục màu lạnh như vậy lại kết hợp với màu da trắng của anh nên có vẻ càng lạnh hơn.

"Cho em." Dung Giản từ trong túi lấy ra cái cốc cùng với bàn chải đánh răng mới mua.

"Cảm ơn." Đường Viên đưa tay tiếp nhận đồ trong tay anh, ánh mắt không nhận được mà rơi vào trên đôi môi mỏng của anh, có chút không dứt ra được. Tối hôm qua chính là anh hôn cô đấy!

Cô xoay người nhanh chóng chạy vào toilet, lúc đánh răng Đường Viên cũng không dám nhìn gương mặt đỏ bừng trong gương của mình. Cô đặt cái cốc súc miệng màu trắng kia vào trước gương, nhìn hai chiếc cốc súc miệng một đen một trắng đặt chung một chỗ, trong lòng vô cùng vui sướng.

Thật tốt mà, may mà cô không buông tha, mới có thể đi tới nơi này.

Tự mình thu thập xong, Đường Viên từ trong phòng rửa tay đi ra, đi thẳng một mạch đến cửa phòng bếp.

Dung Giản đang đưa lưng về phía cô đánh trứng gà, ngón tay thon dài của anh nắm một quả trứng gà màu trắng, dọc theo mép chén nhẹ nhàng gõ, lại quét một lớp trứng gà thật dày lên bánh mỳ, sau đó cầm một nửa bánh mì khác phủ lên trên rồi bỏ vào trong lò nướng.

Đường Viên xem có chút nhập thần, Dung Giản lại lấy ra hai quả cam từ trong túi, cắt bỏ đầu đuôi tiếp đó lấy dao gọt hoa quả cắt một đường ở giữa quả cam, sau lại bắt đầu từ vết cắt kia, giống như làm ảo thuật, từng hàng tếp cam theo đó mà rơi xuống.

"Oa." Đường Viên không nhịn được tán thưởng một tiếng, thì ra là quả cam còn có thể bóc như vậy.

Dung Giản nghe thấy quay đầu lại nhìn cô một cái, vừa cầm quả cam đã bóc xong kia ném vào trong máy ép nước trái cây, vừa nói: "Sau này không nên uống rượu."

Oanh ——

Vừa nghĩ tới chuyện tối hôm qua cô uống say, mặt Đường Viên lại bắt đầu nóng lên rồi, là cô uống say, nhưng Dung Giản không uống rượu mà! Tối hôm qua cô hôn trộm anh, còn đáng về lúc nhõng nhẽo đôi hôn của cô nữa khẳng định anh đều nhớ rất rõ ràng.

Đường Viên cúi đầu nhẹ giọng "Ừ" một tiếng.

"Nghe điện thoại đi mau nghe điện thoại đi....." Tiếng chuông điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, phá vỡ lúng túng, Đường Viên liếc mắt nhìn tên hiển thị trên cuộc gọi đến, ra là Hà Khánh Nguyên.

"Bàn Bàn!" Khánh Nguyên Đại Quân ào ào xông tới: "Phụ đạo viên của các em nói với anh là tối hôm qua em không về kí túc xá, em đi đâu vậy!"

Đường Viên có chút chột dạ, cô liếc Dung Giản một cái, sau đó nhỏ giọng nói: "Em về nhà."

"Anh đang ở trước cửa nhà em đây này!" Hà Khánh Nguyên giống như là tức giận: "Em ở đây....."

Đường Viên nhanh chóng cúp điện thoại, Hà Khánh Nguyên hung hăng thế này làm cho cô có loại cảm giác giống như mình yêu sớm bị trưởng bối bắt được, mặc dù cô không từng yêu sớm, ở độ tuổi mọi người yêu sớm, cô thích Dung Giản.

Bữa ăn sáng chính là bánh mì nướng trứng gà cùng với nước cam mà Dung Giản làm, Dung Giản làm hai thứ này cũng hoàn toàn không khảo nghiệm tài nấu nướng, sẽ không khó ăn cũng không dễ ăn được đến đâu, nhưng Đường Viên lại ăn đặc biệt vui vẻ.

Cô ngồi ở trên bàn ăn cùng anh ăn cơm chung một chỗ, không nhịn được nghĩ nếu như sau này cũng có thể cùng anh sống chung thì tốt biết bao nhiêu!

Hai ngày nay đối với Đường Viên mà nói tuyệt vời như một giấc mộng.

Sau khi ăn sáng xong, Dung Giản và cô cùng nhau quay lại trường học.

"Đường Viên." Lúc chia tay, Dung Giản từ sau lưng gọi cô lại.

Anh gọi cả họ cả tên của cô rồi!

Đường Viên có chút khần trương, lập tức nghĩ tới bữa tối cuối cùng của Jesu và 12 môn đồ, không đúng, là bữa ăn sáng cuối cùng.....

Cô đang suy nghĩ lung tung, lại nghe Dung Giản nói: "Anh xin hai năm tốt nghiệp, sau này cũng sẽ rất bận."

Tây đại được một điểm này là rất tốt, khoa chính quy cũng có thể xin ba năm tốt nghiệp, một vài thạc sĩ hay nghiên cứu sinh chuyên nghiệp cũng có thể xin hai năm tốt nghiệp.

Đầu óc Đường Viên có chút không kịp xoay chuyển, anh đây là đang dẫn dò cô, hay là khúc nhạc dạo trước lúc muốn cùng cô thành xa lạ, cô lung tung gạt đầu một cái: "Được, tốt, em cũng vậy, từ năm thứ ba đại học, cũng sẽ rất bận."

Từ sau ngày đó, Đường Viên quả thật rất ít khi gặp lại Dung Giản nữa.

Học kỳ sau của ĐH năm 3, họ có hai môn bảo vệ nghiên cứu phải học, một cửa trong đó là Khánh Nguyên Đại Quân dạy, dưới sự chăm sóc của Khánh Nguyên Đại Quân, cô cũng bận rộn, còn đi theo Hà Khánh Nguyên làm một đề tài.

Đường Viên đột nhiên có chút hiểu Dung Giản nói "Yêu đương cùng với kết hôn đều không ở trong kế hoạch cuộc sống trước mắt của anh" là có ý tứ gì rồi, đối với cuộc sống của mình anh đã có hoạch định rõ ràng lại mình xác, cuộc sống thế này của anh giống như đã định sẵn là để cho người ta hâm mộ rồi, nhưng lại không thể nhìn thấy cố gắng và trả giá sau lưng bọn họ.

Dung Giản như vậy, cũng không muốn khi anh toàn lực chạy nước rút, lại bị một mối tình ngăn trở bước chân.

Ở độ tuổi này của bọn họ, mỗi người đều có mơ ước của mình.

Đường Viên nghĩ, có lẽ Dung Giản cũng có chút thích cô, chỉ là loại thích này còn chưa đủ để cho anh vì cô mà thay đổi kế hoạch cuộc sống của mình.

Lúc cô nói như vậy với Cố Cầu Cầu, Cố Cầu Cầu còn nói cô không có tiền đồ, nếu là cô ấy sẽ nhân lúc trời tối mà ngủ một giấc với Dung Giản, thế thì hiện tại không cần lo được lo mất nữa rồi.

Thời gian trôi thật nhanh.

Lúc bước vào năm thứ hai đại học, Đường Viên lúc nào cũng mong mỗi thời gian có thể trôi nhanh hơn một chút, rồi lại nhanh hơn một chút nữa, như vậy

Dung Giản sẽ trở lại.

Sau khi lên ĐH năm 3, Đường Viên vừa hy vọng thời gian có thể chậm đi một chút, không chỉ bởi vì Dung Giản, mà cũng bởi vì bất tri bất giác thời đại học tươi đẹp đã trôi qua hơn phân nửa rồi, cô đã bắt đầu không muốn.

Sau một kì nghỉ hè, Đường Viên lên đại học năm tư, cũng thuận lợi lấy được tư cách bảo vệ nghiên cứu.

Tất cả đều phát triển theo phương hướng cô nỗ lực.

Nếu như, trước lúc tốt nghiệp đại học mà cô có thể cùng Dung Giản tiến tới với nhau thì càng tốt hơn nữa!

Đường Viên vẫn không nhìn được mà nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Edit: Thanh Hưng

Cô hoàn toàn không ngờ ngày đó sẽ đến nhanh như vậy.

Sau khi kết thúc cuộc thi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, các bạn nhỏ trong lớp gia công kim loại của họ không kịp chờ đợi ngay trong đêm đó đã lập tức hẹn thêm mấy giáo viên trẻ tuổi cùng nhau ra ngoài phóng túng.

Học bốn năm, tiền quỹ của lớp gia công kim loại còn thừa lại không ít, cộng thêm nhà giàu mới nổi Kinh Viện có lòng tài trợ, mọi người quyết định cùng nhau đi tới một khách sạn có trình độ tiêu phí tương đối cao bên cạnh Tây đại.

Trong thời gian đó Đường Viên một mực yên lặng ngồi trên ghế dùng bữa, không uống rượu.

Cô không uống say, nhưng ban bọn họ đã ngã xuống gần một nửa rồi, còn dư lại hơn phân nửa đang cầm con dấu dính mực có khắc tên các thầy giáo đưa cho mọi người cùng đóng dấu lẫn nhau. Mới bắt đầu chỉ là đóng lên bằng tốt nghiệp không chính thức của bọn họ, sau đó lại không vừa lòng, bắt đầu truy đuổi đóng lên mặt, lên cổ, lên xương quai xanh của nhau.

Vào thời khắc này, nguyên nhân làm say lòng người không phải là rượu.

Đường Viên để đùa xuống gia nhập vào đại quân truy đuổi, rất nhanh trên mặt cô cũng đầy mực đóng dấu rồi. Cô nhìn các bạn học đang vui đùa với các thầy cô giáo vẫn đang ở lại điên cuồng cùng với bọn họ, muốn ghi khắc hết mọi người vào trong đầu.

Chỉ có Khương Minh luôn luôn cao lãnh lại là danh thảo có chủ vẫn may mắn, mọi người cũng chỉ là rót rượu mà thôi, còn không dám "đi hạ phạm thượng" cầm con dấu đóng lên mặt. Ngay cả Nam An An là nam thần mà các cô ấy yêu thích nhất, còn đổi một ly "Cocktail bia Đài Loan" cho mình, không ngại cực khổ bôn ba ở cái hồ nam thần tuyến đầu.

Đến Khánh Nguyên Đại Quân bình dị gần gũi cũng không giống nữa rồi.

Mặc kệ anh ta trịnh trọng thanh minh liên tục cường điệu mình dị ứng rượu còn không thể uống thế nào, tất cả mọi người đều không tin, nói anh ta tránh thoát khỏi lễ cảm ơn thầy cô cũng tránh không khỏi hôm nay, cầm chai bia hô nhau mà lên, còn kém không nhét chai bia vào trong miệng anh ta nữa thôi. Cuối cùng Khánh Nguyên Đại Quân không chỉ có bị rót "rót người", còn bị người đóng dấu đỏ thẩm khắp mặt.

"Bàn Bàn, xem diễn à!" Hà Khánh Nguyên lau mặt một cái, khó khăn duỗi tay về phía cô cầu cứu: "Anh em sẽ bị rót chết đấy!"

Đường Viên đợi mọi người mệt hết một vòng, mới chậm rãi đi tới, đỡ Hà Khánh Nguyên vẫn luôn la hét muốn ra ngoài hóng mát đi ra đại sảnh, rời khỏi chiến trường chính, bảo vệ hình tượng để người khác mơ mộng xa vời cho anh ta.

Cô còn không biết anh ta sao, vốn dĩ không phải Hà Khánh Nguyên dị ứng rượu cồn, rõ ràng là anh ta tửu lượng kém lại thích mặt mũi, sợ bản thân uống say sẽ mất hình tượng.

Hà Khánh Nguyên đưa tay gắt gao ôm lấy bả vai cô, cả người gần như treo trên người cô. Đường Viên đỡ thân thể nặng nề của anh ta, cảm giác hơn nửa người mình cũng bị đè đến tê rần. Cô khó khăn nửa đỡ nửa khiêng Hà Khánh Nguyên bước chân loạng choạng đi về đại sảnh.

Quả nhiên cô là người có thể một tay xách hai bình nước một lần, mặc dù bước đi vừa khó khăn vừa cực khổ, cũng vẫn giữ được Hà Khánh Nguyên.

Khánh Nguyên Đại Quân đã quá say, cũng không biết là nhớ tới nữ sinh nào, dọc theo đường đi một mực la hét "Thích" với "Ồ chung một chỗ".

"Bàn Bàn à....." Lúc sắp đến khúc quanh, Hà Khánh Nguyên đột nhiên gọi cô một tiếng.

"Ừ." Đường Viên hết sức chuyên chú đi về phía ghế sa lon ở xa kia: "Thế nào?"

"Tình cảm anh dành cho em rất sâu rất sâu đấy!" Hà Khánh Nguyên nói xong còn dùng sức vỗ vỗ bả vai của cô, Đường Viên (lqd) bị anh ta vỗ thiếu chút nữa thì ngã xuống, cô đưa tay vịn cửa chính phòng bên cạnh, ổn định thân thể, thuận tiện hơi nghỉ ngơi một chút.

Hà Khánh Nguyên lại không tiếp tục nói nữa, mà là hát lên.

Nghe nhạc dạo hình như là “Truyền kỳ”, Khánh Nguyên Đại Quân còn kèm theo nhạc đệm.

"Chỉ là bởi vì ở trong đám người nhìn em nhiều hơn một lần....." Hà Khánh Nguyên nghiêng mặt sang một bên, quay về phía cô thâm tình ngâm nga.

"Cũng không thể quên gương mặt to của em nữa."

Đường Viên: "Anh cút đi."

"Mặt to ~"

Đường Viên: "Anh không đi em đi."

Cô không muốn chuyên chờ tên quái vật khổng lồ này nữa, còn có loại kích động muốn để cho anh ta ở chỗ này tự sinh tự diệt.

Đường Viên đang suy nghĩ, cửa phòng cô chống tay lên lại bị người đẩy một cái từ bên trong.

Đường Viên thu tay lại, lui về phía sau một bước. Cửa phòng bị người đẩy ra từ bên trong, cô ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, sau đó thấy được Dung Giản.

Dung Giản!

Anh mặc áo sơ mi trắng, còn đeo cà vạt.

Đúng vậy, hôm nay Dung Giản cũng bảo vệ xong rồi.

Bởi vì chiều cao khác xa nhau, Dung Giản từ trên cao nhìn xuống nhìn cô một cái, gọi tên của cô: "Đường Viên".

"Dạ!" Đường Viên bị Hà Khánh Nguyên ép tới đầu đầy mồ hôi, cô ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản, cười cười với anh: "Tối nay các anh cũng tụ hội à."

Dung Giản không ngờ đẩy cửa ra lại có thể thấy được Đường Viên, trước đó có lẽ cô đã chơi rất vui vẻ, trên gương mặt tròn trịa bị người đóng đầy dấu đỏ. Lúc này còn thờ hồng học tựa vào trên tường đỡ người thầy giáo trẻ tuổi đó, hơn nửa người vị thầy giáo kia cũng dựa ở trên vai cô.

Dung Giản khẽ vuốt cằm, anh tựa vào trên cửa, hiếm có khi toát ra ý vị lười biếng: "Uống một chút rượu, anh muốn gọi người lái xe dùm."

Nói xong anh giờ tay bấm bấm ấn đường, cúi đầu lật điện thoại di động.

Ngón tay thon dài của anh di chuyển trên màn hình điện thoại di động, mà ánh sáng huỳnh quang của màn hình điện thoại di động cũng chiếu lên gương mặt đẹp trai của anh làm cho Đường Viên tim đập thành thịch.

Trái tim nhỏ bé của Đường Viên bị “chiu chiu chiu” bắn thành cái sàng, cô háng giọng, xung phong nhận việc nói: "Em...em nghĩ đồng đã thi bằng lái rồi, điểm của em rất cao....."

"Em có thể chờ anh về nhà á!"

Dung Giản nghe vậy cắt điện thoại di động đi, hất cằm chỉ về phía Hà Khánh Nguyên trên vai Đường Viên: "Vậy thầy giáo của em thì sao đây?"

"Anh ấy là ra ngoài hóng mát, một lát nữa anh ấy còn phải quay lại tiếp tục uống." Đường Viên vội vàng biến kích động mới vừa rồi thành hành động, hận không thể vút Hà Khánh Nguyên lên trên mặt đất, lập tức theo Dung Giản rời đi.

Cô đang vô lương tâm nhìn vào mặt đất, bả vai chột nhẹ, Hà Khánh Nguyên đã bị Dung Giản đỡ xuống khỏi người cô. Đường Viên đuổi theo sát: "Dung Giản, anh ấy rất nặng."

Dung Giản không nói một lời, sai chân dài thoải mái đỡ Hà Khánh Nguyên đi, nhét vào trên ghế sa lon trong đại sảnh để cho anh ta thoải mái hóng mát.

Hà Khánh Nguyên vừa bị người khề ném lên ghế sa lon đã tỉnh lại, cả người anh ta đều không thoải mái, quả thật vô cùng đau đớn. Anh ta cực khổ lắm mới đợi được Đường Viên tốt nghiệp đại học, Đường Viên nói đi là đi, anh ta thật vất vả mới tranh thủ được một cơ hội tỏ tình, thế mà cơ hội cũng nói không có sẽ không có!

Cái gì mà thanh mai trúc mã, cái gì mà lâu ngày sinh tình, đều là uống rượu say tại sao anh ta lại thảm như vậy!

Thảm nhất là, hiện tại anh ta đang "Say thành bần nhảo", không thể bước đi như bay mà đuối theo được, chỉ có thể nằm nghiêng trên ghế sa lon trông mắt nhìn người khác dẫn Bàn Bàn nhà anh ta đi!

Lỡ một bước chân thành thiên cổ hận!

Dung Giản đậu xe ở bãi đậu xe ngầm dưới mặt đất, Đường Viên theo anh ngồi thang máy đi tới tầng -1. Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, cô đứng ở phía sau Dung Giản nhìn bóng lưng cao ngất của anh, người đàn ông này ngay cả uống rượu cũng kiêu căng như vậy, lúc tỉnh táo lại có bộ dáng làm cho người ta không thể dời mắt đi được.

Sau khi đến bãi đậu xe, Dung Giản cầm điều khiển mở khóa xe, còn giúp tay lái xe mới là cô này quay xe xong mới ngồi vào chỗ bên cạnh tài xế.

Đọc theo đường đi tới đây, Đường Viên đều cố gắng nhớ lại nội dung cô đã học ở trường lái xe.

Cô ngồi vào ghế lái, thắt chắc dây an toàn cho mình. Lúc hai tay cầm tay lái cô còn khẩn trương hơn lúc thi bằng. Đường Viên hít sâu một hơi tự tỉnh táo lại, sau khi mở bảng chỉ đường, dựa theo những bước tiêu chuẩn vững vàng khởi động xe, xe chậm rãi lái ra khỏi bãi đậu xe.

"Buổi tối em không uống rượu à?" Lúc chờ đèn đỏ, Dung Giản quay cửa xe xuống, một trận gió mát thổi vào.

"Không có á." Đường Viên cẩn thận nhìn về phía trước: "Em không uống rượu." Từ lần trước sau khi Dung Giản nói sau này không nên uống rượu, cô thật sự một chút cũng không uống.

"Ừ."

Không biết có phải do uống rượu hay không, Dung Giản có chút không giống trước đây.

Trong buồng xe an tĩnh, Đường Viên nghe được anh cúi đầu cười một tiếng, tiếng cười của anh trầm thấp hấp dẫn, đặc biệt đặc biệt..... cô, đôi tai cô đều muốn phát run rồi.

"Ngoan."

Oanh ——

Nếu như không phải là hai tay còn đang cầm tay lái, Đường Viên đã sớm đưa tay che gương mặt đã nóng đến mức có thể nướng chín trứng gà của mình rồi.

Đọc theo đường đi Đường Viên đều rất cẩn thận, mặc dù là tay mới, nhưng khả năng lái xe của cô vẫn rất ổn. Cuối cùng lúc lái xe vào bãi đậu xe thì lòng bàn tay của cô cũng ướt đầm mồ hôi rồi.

Dừng xe xong, Đường Viên mới nhìn về phía Dung Giản đang tựa vào chỗ cạnh tài xế, hình như anh thật sự say. Dưới ánh đèn mờ trong buồng xe, mặt anh còn có chút hồng.

Đường Viên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Dung Giản uống rượu.

"Dung Giản." Cô nhẹ nhàng gọi anh một câu, Dung Giản "Ừ" một tiếng, mở mắt, có lẽ là bởi vì say, có lẽ là bởi (đi.đá.l.qy.do) vì ánh đèn, anh hơi hơi hí mắt, ánh mắt thâm thúy lại xinh đẹp của anh ở trong bóng đêm có vẻ hẹp dài mà sắc bén, thoát nhìn đồng tử cũng như nước son màu đen như mực.

Trái tim Đường Viên đập lỡ một nhịp, cô tiến tới đưa tay giúp Dung Giản cài dây an toàn.

Khoảng cách rất gần, cô có thể ngửi được mùi vị rượu đỏ trên người Dung Giản, cô ấn xuống nút thắt, dây nịt an toàn lập tức mở ra.

Đường Viên mở cửa xe đi sang bên kia, Dung Giản hạ thấp người đi từ trong xe ra. "Phanh", anh dùng lực đóng sầm cửa, cúi đầu nhìn về phía Đường Viên.

"Hô ——"

Một đêm, Đường Viên đỡ hai người đàn ông uống say.

Cho dù Dung Giản không hề sức nặng lên trên người cô, nhưng cô cũng bị mệt mỏi không ít. Cô đỡ Dung Giản đến cửa chính, Dung Giản giơ tay lên ấn xuống nơi mở mã khóa vân tay.

Cửa mở ra, Đường Viên theo Dung Giản đi vào, Dung Giản không mở đèn, trực tiếp sải chân dài đi vào bên trong.

Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, rơi đầy đất.

Dung Giản tựa vào trên ghế sa lon, giống như là có chút nhức đầu, giơ tay lên xoa huyệt Thái Dương.

Đường Viên cầm đèn pin điện thoại soi đường, dựa vào trí nhớ mà đi về phía phòng bếp. Cô lấy một chai nước đá từ trong tủ lạnh ra, lại theo đường cũ trở về phòng khách, Dung Giản vẫn đang dựa vào trên ghế sa lon, một tay khoác lên trên tay vịn ghế sa lon, khẽ nhắm mắt giống như là đã ngủ thiếp đi.

Cô đặt nước đá sang một bên, dựa theo ánh trăng lạnh lẽo nhìn gương mặt của Dung Giản, ở trong lòng phác họa hình dáng của anh, miêu tả hàng mi nét mày bén nhọn cùng sống mũi cao thẳng của anh, đôi môi mỏng của anh khẽ mỉm, hình dáng tuyệt đẹp.

Dựa sát lại hôn một chút, lại một chút nữa, coi như là cho mình quà tốt nghiệp thôi.

Đường Viên nghĩ như vậy, rồi từng chút từng chút nhích lại gần Dung Giản.

Cô nín thở, ngay cả nháy mắt một cái cũng không, cẩn thận từng li từng tí lại gần ghế sofa, sợ rằng chỉ cần một chút động tĩnh thôi cũng sẽ đánh thức Dung Giản.

Gần một chút, gần thêm chút nữa.....

Đoàng đoàng đoàng đoàng.....

Trong nháy mắt khi đôi môi Đường Viên dán lên đôi môi mỏng của Dung Giản, nhịp tim lập tức không khống chế được, môi mỏng của anh có chút lạnh hơn môi cô, so với tưởng tượng của cô còn mềm hơn, trên môi còn có mùi vị say lòng người của rượu đỏ.

Chỉ chạm một chút, Đường Viên cảm giác rằng hình như cô cũng say.

Nhân nhật một cái hôn rơi xuống, Đường Viên đang muốn rời đi, lại có một cái tay chặn lại cái ót của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sức lực của Dung Giản rất lớn, đôi môi Đường Viên gần như là bị ép dính chặt vào môi của anh.

Trong nháy mắt đó, trái tim Đường Viên chợt ngừng lại.

Trong bóng tối, hơi thở ấm áp của Dung Giản phun ở trên chóp mũi của cô, quán quít chung một chỗ với hô hấp của cô.

Trước kia Đường Viên chưa từng hôn môi với người khác, cũng chưa từng bị người khác hôn như vậy.

Nụ hôn này, vội vàng không kịp chuẩn bị, hoặc như là đã chờ đợi thật lâu, mới rốt cuộc tới trễ. Cả người cô cũng cứng ngắc, giống như là lấy đôi môi làm trung tâm, một dòng điện chạy theo mạch máu của cô truyền tới tứ chi bách hại.

Vừa bắt đầu, Đường Viên bị Dung Giản hôn rất đau, anh hôn không có kỹ xảo gì, răng nhọn nhiều lần đụng vào đôi môi Đường Viên, sau đó anh giống như là dựa vào bản năng, cạy ra hàm răng của cô.

Đường Viên có chút thất kinh, cô chống vào ghế sa lon muốn bật dậy, nhưng ngón tay thon dài của Dung Giản lại ấn chặt cái ót của cô, sau đó lại từng tấc từng tấc dời xuống, lòng bàn tay ấm áp ấn chặt vào sống lưng của cô, giống như là vuốt ve một con mèo.

Cô lập tức nhớ lại lời Cố Cầu Cầu đã nói;

Nhớ tới lần đầu tiên lúc nhìn thấy anh, anh mặc đồng phục học sinh của trường trung học phụ thuộc Tây đại đứng trên đài chủ tịch lên tiếng;

Nhớ tới cái ngày ánh mặt trời rực rỡ mà cô thích kia;

Nhớ tới lúc còn ở trường cấp 3 mỗi lần cô đều ngồi chéo phía sau nhìn bóng lưng của anh.

Anh uống say rồi.

Nhưng bọn họ sẽ phải tốt nghiệp.

Tốt nghiệp có nghĩa là mỗi người đều có tương lai riêng, cô cũng sẽ không thể vô tình gặp được anh ở bất kỳ một góc nào của Tây đại nữa.

"Dung Giản." Cô nghe thấy mình gọi tên của anh, bởi vì khản trương, cô cảm giác được âm thanh của mình cũng đang run rẩy. Đường Viên muốn làm chút gì đó, nhưng lại không biết phải làm sao, cuối cùng cô nằm trong ngực Dung Giản, cọ xát vào cằm của Dung Giản.

Trong bóng tối, hô hấp của anh có chút nặng nề, trầm thấp mà hấp dẫn.

.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, Đường Viên chỉ cảm thấy đau, quá đau rồi, chỗ nào cũng rất đau.

Cô giờ tay lên, mới duỗi cánh tay một cái đã cảm thấy mình sắp tan ra. Ngang hông cũng rất đau, giống như là bị đụng vào trên ghế sa lon, Đường Viên sờ soạng đôi môi mình một chút, lập tức hít vào một hơi, hình như bị trầy da.

Hình ảnh đêm qua giống như chuyện xưa chiếu lại trong đầu cô một lần, mấy đoạn ngắn rải rác ghép lại với nhau, tất cả đều rõ ràng.

Tiểu thuyết ngôn tình đều là thứ gạt người, thì ra là lần đầu tiên lại đau như vậy!

Đường Viên giờ tay lên kéo chăn đắp kín mặt, sau khi mạnh mẽ xóa bỏ những hình ảnh xấu hổ kia, trong đầu cô đều trống rỗng.

Tối hôm qua cô.

Hồi lâu sau, Đường Viên nghe được âm thanh đẩy cửa, còn có tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Lúc Dung Giản đẩy cửa vào, lập tức nhìn thấy một cục chặn lớn ở trên giường.

Lần này Dung Giản không đưa tay vén chăn trên đầu cô lên nữa, Đường Viên thờ phào nhẹ nhõm, cô thật sự không biết phải đối mặt với Dung Giản thế nào. Tối hôm qua Dung Giản uống say, nhưng cô thì không. Cả người Đường Viên trốn ở trong chăn không nhúc nhích, một lát sau cô cũng cảm giác đường khí có chút không đủ dùng rồi.

Trong phòng rất an tĩnh, giống như tiếng bước chân mới vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Đường Viên nín thở, cẩn thận từng li từng tí chui từ trong chăn ra, cô mới vừa thò đầu ra dò xét, lập tức đã thấy Dung Giản đứng ở mép giường cô.

Một giây kế tiếp, tựa như một con rùa nhận thấy nguy hiểm Đường Viên vèo rút đầu về, chỉ là lần này cô không thể như ý nguyện được nữa, vì Dung Giản giờ tay vén vỏ rùa của cô lên.

Cô sụp mắt xuống, ánh mắt rơi vào ngón tay thon dài đang nắm góc chăn của Dung Giản, đầu óc cô xoay chuyển rất nhanh, ngộ nhờ anh nói "Anh uống say, thật xin lỗi", cô phải nói "Không sao" sao?

"Đường Viên." Dung Giản gọi tên của cô, giọng nói mát lạnh trầm thấp.

Đường Viên cúi đầu "Ừ" một tiếng, cô mở miệng muốn nói chút gì đó, lại nghe được Dung Giản tỉnh táo nói ——

"Chúng ta đi kết hôn đi."

"Oa." Đường Viên nhất thời cắn phải đầu lưỡi của mình, đau, đau muốn chết.

Kết hôn?

Kết hôn!!

Đi kết hôn!!

"Két, kết hôn?" Đường Viên vội ngồi bật dậy từ trên giường, cảm giác đau đón chưa xót toàn thân lại dâng lên. Cô nói năng có chút mơ hồ, lắp ba lắp bắp lặp lại một lần nữa.

Dung Giản đưa tay nắm cằm của cô, buộc cô quay mặt lại, đưa về phía mặt trời nhìn đầu lưỡi của cô.

"Đứng."

Âm thanh của anh quá mức kiên định, nhất thời Đường Viên còn có chút không kịp phản ứng.

Ánh mắt cô chỉ cần dịch xuống phía dưới một chút là có thể nhìn được bàn tay với khớp xương

rõ ràng đang nắm cằm của cô, ngón tay anh vừa động, mặt của cô đã bị buộc phải ngẩng lên.

Đường Viên lấy tư thế này nhìn về phía Dung Giản, trong nắng sớm, gần như cô có thể nhìn thấy lông tơ mềm mại trên gương mặt trắng nõn, đôi mắt hơi cạn một chút so với người thường của anh dưới tia sáng nhìn càng có vẻ trong suốt, những gì còn lại trong ánh mắt của anh, chỉ là gương mặt to tròn của cô.

Đường Viên còn tinh mắt phát hiện, tại Dung Giản có chút hồng.

Vọt, bất tri bất giác mặt Đường Viên cũng nóng lên, cô có chút luống cuống tay chân.

Một giây kế tiếp, Đường Viên đột nhiên bật thốt lên:

"Anh nói, yêu đương cũng với kết hôn đều không ở trong kế hoạch cuộc sống trước mắt của anh."

Tiếng nói của cô vừa ngừng, cả căn phòng đều yên lặng mất mấy giây.

Trái tim Đường Viên bùm bùm nhảy loạn, thật ra không phải cô muốn làm Dung Giản mất mặt.

"Em là ngoài ý muốn." Trầm mặc mấy giây, Dung Giản nói.

"À ừ." Thật ra Đường Viên rất muốn hỏi anh là bởi vì tới hôm qua hay là bởi vì Thích, nhưng cuối cùng cô cũng không hỏi.

"Có đau hay không?" Dung Giản đột nhiên đổi đề tài.

"Đau!" Đường Viên gật đầu, vốn dĩ môi cô bị trầy da (lạ) đã rất đau, mới vừa rồi lại cắn phải đầu lưỡi, cảm giác càng đau rồi, dĩ nhiên còn có địa phương không thể nói khác càng đau hơn, nhưng mà. Không đúng, Dung Giản hỏi chính là.

"Xin lỗi."

"Không có không sao." Đường Viên tiếp tục lấp lả lấp lả.

"Có cần bôi thuốc hay không?" Dung Giản khẽ cau mày. Nửa đêm lúc anh tỉnh rượu ôm Đường Viên lên trên giường, gương mặt tròn trịa của cô cũng vô thành một nắm rồi, ngang lưng cũng bị đụng vào trên ghế sa lon bằng gỗ thật hồng thành một khối, cộng thêm da cô lại trắng, vết đỏ trên người lại càng có vẻ đặc biệt rõ ràng.

"Không, không cần đâu. . . ." Đường Viên nghe nói đến muốn bôi thuốc, thân thể Đường Viên đã vô ý thức lui về phía sau một chút. "Em lại ngồi đây."

"Em còn chưa tắm đâu đấy." Lúc cô muốn nằm xuống, Dung Giản đột nhiên hắng giọng nói.

"À?" Mới sớm tinh mơ Đường Viên đã bị xung kích nhiều lần, thiếu chút nữa đã quên mất điểm này rồi. Cô nhìn Dung Giản, đứng dậy vừa định xuống giường, cả người đã bay lên trời rồi.

Canh ——

Khuôn mặt Đường Viên đỏ lên, bị dọa cho phát hoảng,

dua tay om cổ em Dung Gian, tại thay được đau rang trên hân kết của anh.

Cô gặm.

Đường Viên vùi mặt vào hân vai Dung Gian, sau khi ý thức được rằng mình làm vậy giống như đang làm nũng lại ngẩng đầu lên, rơi vào trong tầm mắt vừa lúc là lỗ tai hồng như có thể rỉ ra máu của Dung Gian.

Cứ như vậy, Dung Gian ôm cô lên lầu hai, sau khi mở cửa phòng ngủ chính ra thì một đường bế thẳng cô vào phòng tắm.

Đường Viên thoải mái tắm nước nóng, khoác áo choàng tắm vào sau đó đẩy cửa ra một khe nhỏ, Dung Gian đang ngồi trên sofa trong phòng ngủ chính đọc sách.

Nghe được âm thanh mở cửa, Dung Gian buông sách trong tay, đứng dậy đi tới phía cô: "Em ngủ thêm một chút nữa đi."

"Ừ." Đường Viên gật đầu.

Cô đắp một lớp chăn mỏng nằm trên giường lớn màu xanh đen của Dung Gian, cả người cũng bị hơi thở của anh bao quanh. Đường Viên cảm giác mọi chuyện từ tối hôm qua đến bây giờ đều giống như là một giấc mộng, quan hệ của cô và Dung Gian lập tức nhảy vọt qua bước yêu đương, không có một chút quá độ nào đã nhảy tới kết hôn.

Đường Viên cho rằng cô sẽ suy nghĩ lung tung đến không ngủ được, không ngờ trong chốc lát mí mắt cô đã có cảm giác năn nê. rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

cùng gác nặng nề, các nhân vật chính các gác nặng.

Dung Giản giật tay lên hững hờ bấm bấm ấn đường, lúc trước anh chưa từng uống rượu, chỉ có tối hôm qua lúc nghe người kia được thả ra mới không nhịn được uống mấy chén, không ngờ.

Vừa mới đến tuổi tác pháp định đã lập tức kết hôn, đây là chuyện từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ đến.

Dung Giản nhìn về phía Đường Viên đang say giấc trên giường lớn kia, cô mới vừa tắm xong, trên gương mặt tròn trắng nõn có một vết đỏ rõ ràng, tóc dài đen nhánh tản ra ở trên gối.

Dung Giản đứng dậy đi tới thư phòng, lấy sổ hộ khẩu màu đỏ thẫm từ trong ngăn kéo ra, trên hộ khẩu của anh đã chỉ còn lại một mình anh thôi, nhưng rất nhanh thôi nó sẽ tăng thêm một người nữa.

Anh ở trong thư phòng ngây ngẩn một hồi, lại đi vào phòng ngủ chính, Đường Viên vẫn còn đang ngủ, Dung Giản cúi người giúp cô kéo chăn đến cằm, ngón tay gãi gãi cằm của cô, Đường Viên cọ xát vào lòng bàn tay của anh.

.

"A Bàn á, cậu đúng là chân nhân lát lộ tương!" Cô Cầu Cầu có chút hăng hái nhìn cô, còn búng tay một cái: "Một chiêu say rượu làm loạn này của cậu sao tớ nghe được lại cảm thấy thoải mái như vậy, vô cùng thoải mái!"

Trong miệng Đường Viên vẫn đang rất đau, nên chỉ có

thể mở to mắt nhìn Cô Cầu Cầu uống nước chanh, vừa nhìn thấy tép chanh kia, cô đã cảm thấy đau.

"Chỉ nghĩ một lần đã kết hôn, đây đúng là tác phong của Dung Giản." Cô Ly gật đầu một cái, tiếp tục truy vấn: "Vậy cậu dự định làm thế nào bây giờ, lấy trộm hộ khẩu đi kết hôn với anh ta sao? Thật ra tớ cảm thấy như vậy cũng rất được, trường học của chúng ta có rất nhiều người đang học nghiên cứu sinh cũng kết hôn, hôm kia với hôm qua cả hai ngày đều có người bày tiệc ở Hương Viên đấy!" Cô Cầu Cầu có thể tiếp nhận chuyện này rất nhanh.

Đường Viên lung tung gật đầu một cái, cô rất khó có thể hình dung được tâm tình của mình vào giờ khắc này.

Giống như là một người nông dân thâm niên, từ trước tới giờ anh ta vẫn luôn nằm mơ có thể trúng được năm trăm vạn tiền thưởng, thì bỗng có một ngày rồi cuộc anh ta cũng trúng được năm trăm vạn đó, nhưng tám vé số đó lại là do anh ta nhặt được ở trên đất.

Cho dù như thế nào, sáng sớm thứ hai, Dung Giản vẫn lái xe tới đón cô.

Giáo sư Đường đang ở nước ngoài, Đường Viên không hỏi qua giáo sư Đường đã lấy hộ (di.da.l.qy.do) khẩu đi kết hôn. Hay là tiền trăm hậu tấu đi, chỉ mong cha ruột của cô sẽ không chặt đứt chân cô.

Giờ phút này, Đường Viên cầm hộ khẩu, khẩn trương ngồi ở ghế cạnh tài xế, trong lòng mơ hồ sinh ra vẻ mong đợi. Cô liếc nhìn gò má Dung Giản một cái, Dung

Giản đang chuyên tâm lái xe, không nhìn cô.

Quá nhanh!

Nam thần của cô vào một cái biến thành của cô.

Ông xã.

Nghĩ tới hai chữ này Đường Viên không nhìn được giờ tay lên vuốt vuốt mặt, cô vẫn có loại cảm giác không chân thật đặc biệt mãnh liệt.

Cô và Dung Giản tới quá sớm, cục dân chính còn chưa mở cửa.

Tám giờ rưỡi, cửa kính của cục dân chính mở ra.

"Khẩn trương sao?" Lúc cùng nhau đi vào, Dung Giản đột nhiên cúi đầu hỏi cô một câu, Đường Viên lắc đầu một cái: "Không, không khẩn trương."

Dung Giản cười nhẹ một tiếng, nhắc nhở cô: "Em cùng tay cùng chân."

Đường Viên: "."

Cô điều chỉnh lại bước chân, vẫn cảm thấy mỗi bước đi của mình đều giống như giẫm ở trên bông.

Bọn họ là hai người đầu tiên, quá trình rất nhanh đã xong. Lúc nhân viên làm việc đóng dấu đỏ phía dưới tờ giấy đăng ký kết hôn, Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản, cũng vừa lúc Dung Giản cúi đầu nhìn về phía cô.

Sâm
diendanlequ
Đường Viên hắng giọng, Dung Giản đưa một tay ra,
ngẩng mặt lên nói thật nhanh: “Xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Bạn đang đọc truyện Đại Thần, Em Muốn Sinh khi Con Cho Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.